
3 1761 07458985 4

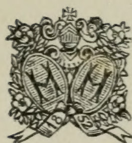
DEN HVIDE DAME

PAA FREDENSBORG

ALEX. THORSØE

DEN HVIDE DAME
PAA FREDENSBORG

HISTORISK-ROMANTISK
NOVELLE





H. HAGERUPS FORLAG
KØBENHAVN



Triers Bogtrykkeri (G.L.Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.
1903

I.

Hen imod Midten af November 1814 kom to lukkede Vogne, en Landauer og en Kalesche, efter Solens Nedgang kørende til Fredensborg Slot. Kaleschen eskorteredes af en halv Deling Husarer fra Eskadronen i Hirschholm. I Mørket, som den af tunge Skyer bedækkede Himmel forøgede, skinnede Vognlygterne med et stærkt Skær. Af og til bruste et Vindstød hen gennem Træerne og rev det visnede Efteraarsløv med sig; naar det atter blev stille, hørtes en Ugle tude oppe i Slotskirkens lille Taarn.

I Gaarden standsede Landaueren, medens Kaleschen kørte foran hen til Hovedindgangens store Stentrappe, paa hvilken tre kgl. Lakajer stod med Lygter i Hænderne. Saa snart Vognen holdt, ilede de to skyndsomst ned og hjalp et Par Herrer, der var iførte Cheniller og bar Pelsværkshuer, med at stige ud. Den tredie Lakaj havde imidlertid begivet sig til Landaueren, hvor han gjorde tilsvarende Tjeneste. —

De to Herrer, der forlod Kaleschen, var Hs. Højhed Prins Kristian af Danmark og Grev Frederik Adolf Holstein til Holsteinborg. Ud af Landaueren steg Kaptajn Holsten, Kaptajnløjtnant Kaas, Lektor Adler og Grev Vargas de Bedemar, der alle var i civile Efteraarsdragter.

Ved Indgangen til Vestibulen modtoges Hs. Højhed og Følget af Prins Ferdinands Hofchef, Kammer-

herre Bardenfleth, der havde ladet Værelser istandsætte og montere til dem.

Fredensborg Slot havde været Enkedronning Juliane Maries Sommerresidens, men efter hendes Død 1796 stod det som oftest forladt indtil det Tidsrum, hvorom her er Tale. Hds. Højhed Prinsesse Juliane plejede sammen med sin Gemal, Prins Vilhelm af Hessen-Philipsthal-Barchfeld, at tilbringe et Par Maaneder af Sommeren paa Slottet.

Prins Kristian førtes af Kammerherre Bardenfleth til de Værelser, der i gammel Tid betegnedes som »Hs. prinselige Højheds«, hvorimod Følgets Herrer fik Bolig i andet Stokværk. Efter endt Toilette skulde hele Selskabet samles til en Souper i Hs. prinselige Højheds Forgemak, der var indrettet til Spisesal.

Men til Forstaaelse af, hvad der foregik paa Fredensborg i de Dage, Prins Kristian opholdt sig der, trækker vi her Grundlinierne af det Tidsbillede, som dannede Baggrunden for de følgende Optrin.

Prins Kristian kom dengang tilbage fra Norge, hvor han havde været en af Hovedpersonerne i et Stykke Verdenshistorie. Frederik den Sjette havde i Foraaret 1813 sendt ham som Statholder til Tvillingriget, hvor han skulde søge at styrke Nordmændenes Loyalitetsfølelse overfor Dynastiet. Den smukke, intelligente Prins, der var i Slutningen af Tyverne, vandt det norske Folks Yndest og erobrede Kvindekønnets Hjerter. Da Nordmændene nedlagde Indsigelse mod Kielerfredens Bestemmelse om deres Lands Afstaaelse til Kongen af Sverrig, idet de erklærede sig selv for Herrer over deres Skæbne, vendte Prinsen ikke efter sin Souveræns Befaling tilbage til Danmark, men han fortsatte som »Regent« Landets Styrelse. Efter at det norske Folk gennem sine Repræsentanter havde givet sig en demokratisk Forfatning med en monarkisk Spidse, valgte det

Regenten til Konge. Den 22. Maj 1814 holdt Hs. Majestæt Kong Kristian Frederik sit Indtog i Kristiania under Kanonsalut og Hurraraab. Hvidklædte unge Piger strøede Blomster paa hans Vej, og Æresporte hvælvede sig over ham. Et Kongedømme, som kom til at vare i fem Maaneder, begyndte derefter. Den politiske Verdens Opmærksomhed var henvendt mod dette interessante Skuespil, i hvilket den svenske Kronprins Karl Johan, Napoleons tidligere Marskal, nu forberedte sig til at optræde som anden Hovedperson, i Spidsen for en Invasionshær.

Hs. Majestæt omgav sig med hele det Hofapparat, Monarkiet især dengang krævede. Han udnævnte Kammerherrer og Kammerjunkere og bestilte Kammerherrenøgler i England. Han kreerede Hofdignitarer og gav nøjagtige Forskrifter for Ceremoniel og Etikette. Der gaves Kur og holdtes Banketter i den kgl. Residens, der enten var i Palæet i Kristiania eller i Hovedgaarden paa Ladegaardsøen i Kristiania Fjord.

Men naar Hs. Majestæt saa ud over Hofkredsen, øjnede han kun lutter mørke Punkter i den politiske Horizont. Hans kongelige Fætter i København var for Alvor vred paa ham, thi Stormagterne sigtede ham for at staa bag ved den norske Monark. De to Kejserstater i Forening med England og Preussen opfordrede ham gennem overordentlige Afsendinge truende til at nedlægge Kronen. Endelig rykkede Kronprins Karl Johan i Spidsen for en Hær ind i Norge, hvis Kyster samtidig blokeredes af engelske og svenske Krigsskibe. Det var en fortvivlet Situation, men den norske Hær brændte trods alle Mangler af Kampiver.

Hs. Majestæt, Kong Kristian Frederik, var nok Generalløjtnant, men det var egentlig kun en dekorativ Titel; i Virkeligheden var han mindst af alt

Soldat, hvorimod hans Modstander, Kronprins Karl Johan, var dette fuldt ud. Paa Valpladsen viste Kongen sig vankelmodig og forsagt. Efter et Par Ugers Felttog opgav han Evret. Han sluttede en Konvention, ved hvilken han overdrog sin Magt til Statsraadet og trak sig tilbage til Ladegaardsøen. Her levede han et Par Maaneder i indbildt Frygt, idet han troede sit Liv efterstræbt baade fra svensk og norsk Side.

Efter at han udtrykkelig havde frasagt sig Kronen, førtes han af et norsk Krigsskib til Frederiksværn. Her gik han som Prins Kristian om Bord i den danske Orlogsbrig »Bornholm«, som Dronning Maria, Danmarks Regentinde under Frederik den Sjettes Ophold ved Wienerkongressen havde sendt op for at hente ham. Under Kongesalut fra Frederiksværn Fæstning afsejlede Briggen; men Storm i Kattegat tillod den ikke at fortsætte Kursen til København. Kaptajnløjtnant Kaas styrede da mod Aarhus, hvor Prinsen steg i Land den 4. November, hilst med Sympathi af Befolkningen. Samme Dag valgtes den svenske Kong Karl den Trettende af Storthinget til Norges Konge.

Kristian Frederiks Monarki hørte til Fortidens Minder!

I Aarhus havde Hs. Højhed Bolig hos Stiftamtmand Gyldenkrone. Han skrev Breve til sine Søskende, til Enkehertuginden af Augustenborg og Dronningen. Han udtalte i Skrivelsen til Hds. Majestæt, at han kunde ønske Tilladelse til at besøge Kongen i Wien. Men Regentinden bestemte, at han skulde begive sig til København. Prinsen gik da med Suite igen om Bord i »Bornholm«, der kastede Anker ud for Hammermøllen ved Helsingør. Derfra begav Hs. Højhed sig i Forening med de tidligere nævnte Herrer til Fredensborg. Her vilde han holde et Slags Hvil, forinden han brød op til Hovedstaden.

Paa Skrivebordet i sit Kabinet forefandt Prins Kristian Svar paa de omtalte Breve; men med Undtagelse af Dronningens Svarskrivelse vilde han ikke aabne dem før efter Bordet. Hds. Majestæt hilste ham Velkommen paa dansk Grund og erklærede sig rede til at modtage ham i Audiens, naar hun fik Meddelelse derom.

Klokken 9 samledes Prinsen med Bardenfleth og Følgets fem Herrer i Spisesalen, hvor de alle mødte med den fortræffeligste Appetit.

»Ah, superbt!« udbrød Grev Vargas de Bedemar, idet han saa op til Krocks Plafond, der opfordrer Æolus til at stanse de stærke Stormvinde.

Alle vendte deres Øjne mod Loftet. »Ja,« sagde Prinsen,« gid der nu maa følge en Rolighedens Tid efter de stærke Storme.«

Kort efter at Selskabet havde taget Plads ved Bordet, og Lakajerne havde skænket Rødvin i Glassene, løftede Hs. Højhed sit. »Mine Herrer!« yttrede han, »her paa Fredensborg, min højsalig Bedstemoder Dronning Juliane Maries Enkesæde, skal mine første Ord til Dem være en Tak for den Trofasthed og Hengivenhed, De har vist mig under det sidste Par stærkt bevægede Aar af mit Liv. Endnu staar enhver af Dem i den kraftigste Manddomsalder, og jeg haaber derfor, at vi skulle kunne leve længe sammen.« Prinsen rejste sig. Selskabet tømte Glasset, bukkede for ham og satte sig, idet alle i nogle Minutter vare tavse.

Saa snart Konversationen igen var kommen i Gang, begyndte Grev Vargas de Bedemar at give Historier om Wienerkongressen tilbedste.

»Fortæl Hs. Højhed det kostelige Incident med Kejser Alexanders Broder, Storfyrst Konstantin, og den bøhmiske Postillon,« sagde Kaptajn Kaas.

»Hs. kejserlige Højhed,« tog Greven til Orde, »havde skældt Fyrst Windischgrätz ud og knebet

ham i Øret. Czaren fandt i den Anledning, at Broderen kunde have godt af en Rejse til Warschow. Paa Vejen gennem Bøhmen forekom det Storfyrsten, at Postillonen ikke kørte hurtigt nok, hvorfor han slog Hatten af ham og hamrede ham i Hovedet med den knyttede Næve.

»Hr. Storfyrste,« sagde Postillonen roligt, »der er noget galt ved Seletøjet.« Han sprang i det samme af, spændte Hestene fra, svang sig paa den ene af dem, gav Hs. kejserlige Højhed et vel ment Traktement med Pisken og red fløjtende bort i Galop.

Selskabet lo, men yttrede Tvivl om Historiens Paalidelighed.

»Ja«, bemærkede Prinsen, »Storfyrst Konstantin er, hvad Tyskerne kalde »ein Rumorer«.«

»De maa virkelig ikke stikke saa fint til den Dyreryg, Lektor Adler,« sagde Kaas i en gemytlig Tone til sin literære Bordfælle.

»Det Dyr er sjeldent velsmagende,« yttrede Prinsen, idet han saa paa Bardenfleth.

»Det er saamænd Hofjægermester Lerche i Hirschholm, der selv har skudt det og sendt det i Anledning af Deres Højheds Ankomst her til Slottet,« svarede Kammerherren.

»En Opmærksomhed af Hofjægermesteren,« sagde Prinsen. Han tog en lille Notitsbog i rødt Saffian frem af den indre Brystlomme og noterede Lerches Navn.

»Mine Herrer!« udbrød Prinsen med en vis højtidsfuld Mine.

Han selv og de andre stod op fra deres Pladser. Lakajerne iskænkede Champagne.

»Dette Bæger tømme vi for vor højt elskede Souveræn, Hs. Majestæt Kong Frederik, og vor ædle Dronning, Hds. Majestæt den nuværende Regentinde. Gid det maa lykkes Kongen at virke dernede i Wien til Held for sit Rige!«

Under levende Tilslutning blev denne Skaal, som Hs. Højhed udbragte med klangfuld Stemme, drukken af Selskabet, der havde paahørt den med loyal Andagt.

»Deres Højhed ved, at jeg af politisk Tænkemaade er liberal,« yttrede Holstein-Holsteinborg.

»Kære Greve, derom vidnede sandelig det Konstitutionsudkast, De tilstillede mig i Kristiania i Foraaret,« bemærkede Prinsen.

»Af Revolutionens Principer hylder jeg Yttrings- og Trykkefriheden; men jeg sympatiserer ellers fuldt ud med den legitimistiske Strømning, som nu vil faa Overtaget . . .«

»De har i den Retning min Sympathi,« faldt Prinsen ind.

»Hvad man talte og skrev om i Foraaret, at Karl den Trettende skulde adoptere Deres Højhed som Søn og svensk Tronfølger, kan endnu blive til Virkelighed; da vil Deres Højhed mulig engang blive de tre nordiske Rigers Konge.«

»Ja, der kan let,« sagde Lektor Adler, »bryde en legitimistisk Storm løs, der fejer baade Murat og Bernadotte væk.«

»Lad os rolig afvente, hvad Tiden vil bringe,« yttrede Prinsen eftertænksomt. »Siden min Optræden i Norge har man mig ved Hofferne mistænkt for demokratisk Radikalisme. Men med Hs. Majestæts Tilladelse skal jeg nok faa Lejlighed til at dokumentere min legitimistiske Tænkemaade.«

»Deres Højhed kunde ikke gøre noget klogere Skridt,« sagde Lektoren. Han nippede til et Glas Madeira.

»Nu, mine Herrer,« tog Prinsen til Orde, »drikker vi et Glas med vor brave Kaas. Vi skylde ham Tak for den Dygtighed, hvormed han klarede Situationen, da »Bornholm« uden Skyld fra hans Side var kommen paa Grund ved Læssø.«

Kaas rejste sig og bukkede dybt for Hs. Højhed.

»Hds. Majestæt Regentinden,« sagde Kaptajnløjtnanten, »kunde ikke have betroet mig nogen ærefuldere Sendelse.«

Derefter hævede Prinsen Taflet. Alle begav sig til deres respektive Værelser.

I Kabinettet gennemlæste Hs. Højhed Brevene fra sine Søskende: Prinsesserne Juliane og Charlotte. Disse udtalte deres Glæde over, at Broderen var kommen tilbage. De forsikrede, at de havde været saa bekymrede for ham, efter at de havde hørt, hvorledes den svenske Gesandt, Baron Tawast, overfor Udenrigsminister Rosenkrans havde fnyst af Harme over hans Optræden i Norge.

Prins Ferdinand bevidnede i sit Brev Broderen sin Beundring, men beklagede, at han som Overgeneral ikke havde faaet Lejlighed til at give den »afskyelige Bernadotte« en ordentlig Lektion. Iøvrigt var Hs. Højhed henrykt ved Tanken om de mange Partier Ecarté, han fremtidig skulde spille sammen med Broderen.

Med synlig Interesse aabnede Prins Kristian Enkehertuginde Louise Augustas Brev. Hds. kgl. Højhed skrev, at hun og Datteren, Prinsesse Karoline Amalie, først nu vare rolige, da de vidste ham tilbage i Danmark. Enkehertuginden takkede Prinsen, fordi han i Kristiania havde ladet anlægge Hofsorg i Anledning af hendes Ægtefælles Død.

»Min smukke Kusine, Karoline Amalie!« sagde Prinsen ved sig selv. »Hvor var hun elskværdig mod mig, da jeg besøgte Augustenborg paa min Oprejse til Norge. Det var i Maj Maaned, Skoven stod i sin lysegrønne Foraarsdragt; hun kom mig i Møde i Haven; hun rakte mig en Buket Violer, som jeg gemmer i mit Herbarium. Jeg haaber da, at hun har modtaget det Trøste- og Lykønskningsbrev, jeg tilsendte hende, da hun fyldte atten Aar.«

Prins Kristian var forelsket i sin Kusine, og hans Følelser gengældtes fra hendes Side.

Efter det bevægede politiske Liv ønskede han sig nu en hyggelig Tilværelse ved den hjemlige Arne sammen med en blid og yndefuld Hustru. I et nyt Ægteskab haabede han at finde den Familielykke, han forgæves havde søgt i det første.

Med disse Tanker begav Hs. Højhed sig til Hvile; han drømte om Augustenborg og frydede sig over Prinsessen, som han saa spadsere i Parken med en Mynde ved sin Side.

* * *

Et Par Dage efter gik Hs. Højhed sig en Morgentur i Skipperalleen. Af Følget opholdt kun Lektor Adler sig paa Slottet. De andre Herrer vare paa Besøg i Omegnen.

Kaas var tagen til Hillerød for at hilse paa Amtmand Arctander, hvem han kendte personlig. Han satte ham højt som Artilleriofficer og beundrede den store Dygtighed, hvormed han i sin Tid som Landinspektør havde ledet Udtørringen af Søborg Sø. Justitsraad Arctander overraskedes paa den behageligste Maade af denne Visit.

Grev Vargas de Bedemar havde begivet sig til den spanske Generalkonsul i Helsingør, Augustin Badin, der ligesom Greven selv interesserede sig for Mineralogi og havde en stor Samling af Stenarter. Grev Holstein befandt sig ligeledes i Helsingør hos Borgermester, Etatsraad Bjørnsen, der havde været hans afdøde Faders Ven. Greven tog særlig Byens to gamle Kirker og Sortebrødre-Klostret i Øjesyn. Han var en religiøs anlagt Natur.

* * *

Prins Kristian, der med Velbehag indaandede den friske Luft, var fra Skipperalleen gaaet ind i Nordmandsdalen, hvor han betragtede Billedhugger Grunds uheldige Statuer af norske Bønder i Nationaldragter. Medens han var sysselsat hermed, nærmede Lektor Adler sig med hurtige Skridt. »Pastor Strøm fra Kregome er kommen kørende,« sagde Lektoren. »Han beder om Tilladelse til at gøre Deres Højhed sin Opvartning. Han venter i Gemakket til højre for Vestibulen.«

»Det skal være mig kært at se Pastor Strøm,« sagde Prinsen. »Vil De, Adler, lade Stafetten straks besørge mit Brev til Dronningen; det ligger paa mit Skrivebord. Lad os følges ad til Slottet.«

Efter Ankomsten til dette røgtede Adler øjeblikkelig sit Ærinde. Prinsen begav sig til det saakaldte »Kongens Kabinet«, hvortil Pastor Strøm førtes af en Lakaj, der meldte ham.

»Velkommen, Hr. Pastor!« udbrød Prinsen, gik Strøm i Møde og gav ham et Haandtryk. »Behag at tage Plads.«

De satte sig paa Stole med Gyldenlæders Hynder.

»Saa snart jeg erfarede,« tog Strøm til Orde, »at Deres Højhed var indtruffen til Slottet her, følte jeg Trang til at søge Audiens hos Dem.«

»Overordentlig smukt, Deres Velærværdighed. Kommer De direkte fra Kregome?«

»Ja, Deres Højhed. Vejret er jo glimrende, og Føret godt.«

»Jeg vil altid, Hr. Pastor, mindes den fortræffelige Prædiken, De holdt for os om Bord i »Bornholm« i Anledning af Dronning Maries og Kronprinsesse Karolines Fødselsdag den 28. Oktober. Det var et Lyspunkt i vor besværlige Rejse.«

»Deres Højheds Anerkendelse smigrer mig ganske overordentlig.«

»Af Grev Holstein, der interesserer sig meget

for Skolevæsen, har jeg hørt, at De, Hr. Pastor, har foretaget en pædagogisk Udenlandsrejse og besøgt Pestalozzi i Schweitz. Det er en berømt Mand.«

»Ja, Deres Højhed, den franske Republik gjorde ham ogsaa til Æresborger.«

»Comme ça! Men hvad jeg lægger langt mere Vægt paa er, at Hs. Majestæt Kejser Alexander af Rusland har bevidnet ham sin Beundring. Det kunde interessere mig at høre noget nærmere om Pestalozzis Opdragelsesprinciper.«

»Jeg har skrevet en Afhandling derom i Professor Sanders Tidsskrift: »Egeria«. Underdanigst tillader jeg mig at sende Deres Højhed Afhandlingen.«

»Meget forbunden.«

Prinsen og Pastor Strøm underholdt sig derefter en halv Snes Minutter med hinanden om Frederiksværk, som Landgrev Karl af Hessen i sin Tid havde overdraget Kronprins Frederik. Med Ordene: »Det skulde glæde mig at se Deres Velærværdighed ved Middagstaflet,« hævede Hs. Højhed Audiensen.

Om Aftenen bragte Stafetten Dronningens Svar. Hds. Majestæt vilde modtage Hs. Højhed i sit Palais paa Amalienborg den følgende Dag Klokken 3. Lige efter Solopgang forlod Prinsen og hans Følge Fredensborg og afsted gik det, med et kort Hvil i Sorgenfri, til Kjøbenhavn. Hs. Højhed havde i Kaleschen Lektor Adler ved sin Side og underholdt sig med ham om de sidste Begivenheder i Norge, hvilke Lektoren kendte indtil de mindste Detailler. Efter Ankomsten til Amalienborg tog Prinsen i sit Palais Afsked med alle Følgets Herrer.

* * *

Dronning Marie modtog Prins Kristian i Frederik den Sjettes Audiensgemak. Hendes Ansigtstræk

var prægede af Alvor, men Godhed og Velvilje lyste ud af hendes Blik.

Prinsen takkede hende først i varme Udtryk for den Sympathi, hun havde vist ham personlig ved at sende Briggen »Bornholm« op til Norge efter ham.

»Jeg vilde, min bedste Cousin, at De skulde forlade Norge paa dansk Grund.«

»Kongen har taget mig min Holdning i Norge ilde op; jeg ved det. Men Deres Majestæt maa være overbevist om, at jeg handlede af de ædleste Motiver, med Fremtiden for Øje.«

»Kongen var ikke blind derfor; men han fandt Deres Færd eventyrlig; Deres Aktion haabløs. Jeg har selv i en Memoire til Statsraadet ikke dulgt, at De, min kære Cousin, bragte Kongen i den skrækkeligste Forlegenhed.«

»Jeg var desværre kun meget ufuldstændig underrettet om Begivenhedernes Gang her i København.«

»De har jo, Cousin, i Kristiania af de Allieredes Kommissærer maattet faa Oplysning om, hvorledes disse vare optraadte overfor Kongen; det var hensynsløst.«

»Jeg har hørt, Deres Majestæt, at den svenske Gesandt, Baron Tawast, var en ligefrem Bussemand.

»Ja, og Russeren, Grev Orlof. Han ligesom Tawast fordrede, at Kongen skulde fratage Dem Deres Arveret. Den første truede overfor Rosenkrans med, at Kongen vilde blive suspenderet fra sin Magt, indtil Norges Forening med Sverrig var fuldbyrdet. Hvor horribelt!«

»Mener Deres Majestæt ikke, at jeg burde begive mig til Kongen i Wien. Naar jeg personlig faar Lejlighed til at konferere med ham, vil enhver Misforstaaelse let blive fjernet. Jeg bygger paa Kongens Velvilje.«

»Som Regentinde og Slægtning vil jeg fraraade Dem et saadant Skridt, Cousin. Jeg skal nu selv skrive til Kongen om Deres Ankomst hertil. De bør sende Hs. Majestæt en hjertelig Lykønskningsskrivelse i Anledning af hans forestaaende Geburtsdag.«

»Jeg følger Deres Majestæts Vink.«

Audiensen var dermed til Ende.

Rygtet om Prins Kristians Ankomst til København var gaaet som en Løbeild gennem Byen, hvad der skyldtes Lakajernes Tjenstivrighed. Hs. Højhed havde iøvrigt ved smaa Billetter underrettet dem, der tidligere havde været hans Konfidente, om sin Tilstedeværelse.

Om Eftermiddagen gav han Kur i sit Palais. En stor Forsamling af militære og civile Notabiliteter indfandt sig for at hilse paa den Prins, der nu stod omstraalet af europæisk Navnkundighed. Blandt Personerne i det lange Tog, som i første Etages Sal, ud mod Haven, defilerede forbi Hs. Højhed, skal her kun nogle faa nævnes. Kommandørerne for Hestgarden og Fodgarden, Generalerne, Grev Schmettau og Grev Schulenburg, paraderede med stram Holdning for Prinsen, der i et Par let henkastede Ord bevidnede sin Glæde over Gensynet. Hs. Højhed blev synlig glad, da Kommandøren for hans eget Regiment, Oberst Holsten, kom. »Vort militære Samliv skal nu begynde igen, Hr. Baron,« sagde Prinsen med et venskabeligt Nik.

Af Statsministrene hilste Grev Schimmelmann og Frederik v. Moltke, de eneste, som for Øjeblikket vare i Staden, paa Hs. Højhed, der med diplomatisk Finhed rakte dem Haanden.

Med Hjertelighed tilsmilte Prinsen de tre ærværdige Gejstlige, Konfessionarius Balle, Biskop Münter og Pastor J. P. Mynster.

De forskellige Hofdignitarer, som havde indfundet sig, tilkastede han under deres Forbidefilering

korte Bemærkninger, der indeholdt humoristiske Tilløb.

Da Kuren var til Ende, dinerede han sammen med sine Søstre, disses Gemaler og enkelte Medlemmer af Hofstaterne.

Efter Taflet tilbragte Prinsen Aftenen ene i det Kabinet, hvor hans afdøde Fader daglig havde opholdt sig, og som i Henseende til Meublement stod uforandret fra den højsalig Herres Tid. Prins Kristian tog Plads i den gamle Lænestol ved Bordet og kom tilfældigt til at betragte Portræterne af det mecklenborgske Herskerpar, Hertug Frederik Frans og den for seks Aar siden bortkaldte Hertuginde Louise. Billederne traadte klart frem i Lampeskæret. Ved Synet af sine tidligere Svigerforældre maatte Hs. Højhed tænke paa sin fraskilte Gemalinde, Prinsesse Charlotte Frederikke. Her i dette Kabinet havde hun hyppig siddet og broderet, medens han selv skrev; her havde hun glædet ham med det intime Budskab om, at hun anden Gang følte sig som Moder. Men disse lyse Minder fortrængtes hurtigt af de mørke Erindringer om hendes Utroskab, hendes galante Eventyr med Sangeren og Komponisten Dupuy. Nogle Øjeblikke dvælede Prinsen i Tanken ved den uhyggelige Følelse, hvoraf han var bleven opfyldt, da Prinsessen kort efter hans Ankomst til Aarhus i November havde opsøgt ham. Men i hans Bevidsthed fortrængtes derpaa Billedet af dette ubehagelige Møde, idet en Række lyse Forventninger, der knyttede sig til Prinsesse Karoline Amalies Navn, nu holdt deres Indtog. »Vinder jeg min yndige Kusines Haand, tænkte han ved sig selv, faar jeg Idealet af en Hustru og Gemalinde.«

I dette Øjeblik aabnede Kammerlakajen sagte Døren til Kabinettet og gik hen til Hs. Højhed, hvem han med et dybt Buk overrakte et Brev.

Prinsen betragtede opmærksomt Udskriften og udbrød: »Det er fra Norge; men det er ikke kommet med Posten.«

»Portneren modtog det for nylig af en tilsløret Dame. Hun bad ham sørge for, at Deres Højhed snarest muligt fik det i Hænde.«

»Ja saa; jeg skal straks læse det.« Prinsen gav Lakajen et Vink, hvorefter denne fjernede sig.

Blandt de Fjeldblomster, Hs. Højhed havde plukket i Norge, var der en blaaøjet Skønhed, en Præstedatter fra Romerike, der blandt hans nærmeste Omgivelser gik under Navnet Tone Blom. Med en Skipper fra Mandal var Demoisellen for nylig kommen til København i den Hensigt at forny Forbindelsen med Prinsen, hvem hun troede, at hun ogsaa kunde være til Behag paa Danmarks Sletter. Med fin Sporsans havde Tone nu opdaget, at Hs. Højhed befandt sig paa Amalienborg, og hun begav sig straks derud med det nævnte Brev.

Demoisellen skrev deri, at hendes Sympathi for ham var saa dyb, at hun kun kunde udholde Tilværelsen, naar hun var i hans Nærhed og en Gang imellem kunde faa ham at se. Hun ønskede et Møde med Prinsen og bad, om han naadigst vilde bestemme Tid og Sted. Endelig mindede hun Hs. Højhed om, at han under en tête à tête en Maaneskinsaften paa Ladegaardsøen havde kaldt hende sin »Dafne« og lovet hende en Kaabe og en Muffe med Ræveskindsfoer, til Vintren. Tone udtalte Haabet om, at Prinsen ikke vilde slaa Haanden af hende; han havde jo saa ofte forsikret hende om sit »klippefaste« Venskab. Svaret vilde hun hente hos Portneren.

Hs. Højhed blev i Øjeblikket just ikke ganske behagelig berørt af Brevet; det var ham ubetimeligt at blive mindet om denne hemmelige Amourette, just som han var i Færd med at indgaa en officiel

Forlovelse. Men enfin! han havde i Aarenes Løb vundet Erfaring i at klare slige Situationer. Han greb Pennen og skrev under Adressen: Enkemadame Fangel, at der hos Palaisforvalter Jakobsen vilde blive hende udbetalt halvtres Spesier mod Kvittering. Samme Sted vilde Kaaben og Muffen kunne afhentes om en fjorten Dage. Hs. Højhed havde iøvrigt ikke Tid til i de første Maaneder at skænke Madamens Affærer mindste Opmærksomhed. Punktum!

Efter at Prinsen havde forseglet Brevet, ringede han paa Kammerlakajen: »Besørg dette,« sagde han, »ned til Portneren, som har at udlevere det, naar Adressaten melder sig.«

Hs. Højhed trak sig kort efter tilbage til sit Soveværelse. Fantaserende om Amors Pile og Hymens Lænker slumrede han ind.

II.

Den følgende Formiddag traadte den lille joviale Prinsesse Juliane tidligere end sædvanlig ind i sin Dagligstue i Palæet i Store Kongensgade. Hds. Højhed havde haft en urolig Nat; thi for det første var hendes Gemal, Prins Vilhelm af Hessen-Filipsthal-Barchfeld, gaaet meget sent til Hvile; for det andet havde hun været anfægtet af Anelser om, at der vilde indtræffe en sørgelig Efterretning. Prinsessen havde derfor hastet med at komme op.

Vejret var udenfor koldt, og det blæste; men indenfor var der hyggeligt og lunt i den smagfuldt monterede Stue, med Gibsloftet, de mørkegrønne Fløjlstapeter og de hvide, marmorerede Paneler. Ilden knitrede i Kaminen; de svære Damaskgardiner for de høje Vinduer ydede dobbelt Ly mod Blæsten,

der af og til slog mod Ruderne. Uhret paa Konsolen, under et mægtigt Spejl i en pragtfuld Ramme, var lige paa Slaget Ni, da Prinsessen viste sig.

Hds. Højhed tog Plads i en af Lænestolene, der stod omkring det store, runde Mahognibord midt i Stuen. Hendes Blikke dvælede ved Portræterne af hendes afdøde Forældre, Arveprins Frederik og Prinsesse Sofie Frederikke; derpaa betragtede hun to ypperlige Pastelbilleder af sine Svigerforældre, Landgreveparret af Hessen-Filipsthal-Barchfeldt, hvilke hun ikke havde kendt personlig. Prinsessens Øjne faldt derefter paa en Bronçevase, som stod midt paa Bordet; det var en Gave, hun i Anledning af sin Bryllupsdag den 22. August 1812 havde faaet af Landgrevinde Louise af Hessen. Hun kom til at tænke paa de dejlige Sommerdage, hun for et Par Aar siden havde tilbragt sammen med Landgrevinden paa Louisenlund ved Slien i Slesvig. Men disse lyse Minder fortrængtes snart af mørke Tanker; Prinsessen vidste ikke selv, hvorfra disse kom; de steg som en mørk Anelse op af hendes Sjæledyb.

Hendes Hoffrøken, Baronesse Marie Pechlin, en fin, lille Skikkelse med kastaniebrunt Haar, traadte, iført en mørk Dragt, i dette Øjeblik ind i Stuen. Hun blev slaaet af den Alvor, der hvilede over Prinsessens Ansigtstræk. —

»Er Deres Højhed ikke vel?« spurgte Baronessen. Hun gik hen til Prinsessen og satte sig paa et Vink af denne i en Lænestol lige overfor hende. —

»Der er saadan en underlig Uro over mig, Baronesse; jeg kan ikke forklare mig selv, hvorledes jeg har det; jeg har en Anelse om, at Kronprinsesse Karoline er bleven ramt af en stor Sorg.«

For at adsprede Prinsessen begyndte Hoffrøkenen at tale om Dineren hos Prins Kristian den foregaaende Dag. »Det var en rigtig smuk og stemningsfuld

Sammenkomst. Hvor var Deres Højheds Broder glad ved Gensynet.«

»Han har jo ogsaa været over halvandet Aar borte, Baronesse, og levet under vanskelige Forhold. Men jeg forstaar mig for Resten ikke paa Politik. De ved, at Haandarbejde og Husvæsen er min Interesse.«

»Prins Ferdinand var rigtig i sit Es,« vedblev Frøkenen. »Han efterlignede Dyrestemmer og kaglede saa skuffende, at Deres Gemal troede, at der virkelig var en Høne under Bordet.

Prinsesse Juliane smilte, men straks efter lagde hendes Ansigt sig igen i alvorlige Folder.

»Syntes Deres Højhed ikke,« vedblev Baronesse Pechlin, »at Kammerjunker v. Krogh ved Desserten fløjtede den ungarske Drikkevisemelodi overordentlig morsomt? Men à propos om Ungarn. Nu skal jeg fortælle Deres Højhed en interessant Nyhed. Jeg har den fra Dronningens Kammerfrøken, Frøken v. der Maase.«

Prinsessen afventede med synlig Interesse, hvad der nu vilde komme.

»Deres Højhed har saa tidt fortalt mig om Deres Udflugt til Slottet Filippsruhe ved Hanau. Samtidig var jo Kronprinsesse Karolines Hofmesterinde, Grevinde Münster, i Visit der.«

»Ganske rigtigt,« bemærkede Prinsessen

»Grevinden introducerede dengang to unge Damer paa Filippsruhe: det var den ungarske Komtesse Françiska Esterhazy og den engelske Lady Arabella Harrington, Datter af Grev Harrington. Grevinde Münster havde lært dem at kende i Wien og fandt overordentlig Behag i dem begge . . . . .«

»Grevinden indbød dem til sig her i København,« sagde Prinsessen afbrydende.

»Som Deres Højhed allerede forlængst har meddelt mig. Ved et forunderligt Træf har de nu begge,

den ene fra Wien, den anden fra London, bebudet deres Besøg til Foraaret. De har sendt Breve til Grevinde Münster; de har altsaa ikke vidst, at hun var død.«

»Lod Hds. Majestæt Brevene aabne?« spurgte Prinsesse Juliane.

»Ja, Deres Højhed,« svarede Baronessen. »Men nu vil der vel blive sendt Afbud til Damerne; det vilde ellers være bleven en interessant Visit.«

»Men det skal være mig en Glæde at modtage baade Komtesse Esterhazy og Lady Harrington, med hvem jeg jo flere Dage var sammen med paa Filippsruhe. Jeg vil underrette Dronningen om min Indbydelse til dem.«

»Hs. Excellence, Overhofmester v. Brockenhuus!« meldte en Lakaj.

Hoffrøkenen giorde Mine til at ville fjerne sig, men Prinsessen tilkendegav ved en Mine, at hun ønskede hendes Tilstedeværelse. Hds. Højhed rejste sig og gik frem i Stuen.

Brockenhuus var en Mand midt i Halvtredserne med et fint aristokratisk Ydre, nobel i Holdning og i Bevægelser. Han havde været Kammerjunker hos Enkedronning Juliane Marie.

Overhofmesteren bøjede sig dybt for Prinsessen. »Hds. Majestæt har overdraget mig det tunge Hverv at meddele Deres Højhed, at Hs. højfyrstelige Durchlauchtighed Prins Kristian af Hessen er død den 14. ds. paa Slottet i Odense.«

»Min dunkle Anelse om, at et Sorgens Budskab ventede mig, er altsaa gaaet i Opfyldelse!« udbrød Prinsessen bevæget. »Vil Deres Excellence behage at tage Plads. Ved De noget nærmere om Dødsøjeblikket?«

De satte sig. Baronesse Pechlin stillede sig ved Siden af Prinsessen.

»De nærmere Omstændigheder kender jeg endnu

ikke,« svarede Brockenhuus; »men Prinsen var jo i den senere Tid sløvet i aandelig Henseende, og han er vel bevidstløs gleden over i Døden.«

»Ja, hans Hoved var meget svagt. Hvor det gør mig ondt for Kronprinsesse Karoline, der i ham har mistet sin Brudgom.« Prinsessen tørrede et Par Taarer af sin Kind.

»Hvor det smerter mig for Hds. kgl. Højhed!« sukkede uvilkaarligt Baronesse Pechlin.

»Jeg mindes tydelig,« ytrede Overhofmesteren, »de lyse Forventninger, man knyttede til denne Forlovelse, da Hs. Majestæt den 11. September iforfjor deklarerede den paa Frederiksberg Slot.«

»Trods Prinsen var sytten Aar ældre end Kronprinsessen, har jeg dog aldrig set et Par passe bedre for hinanden,« sagde Hds. Højhed.

»Det er ikke Alderen, men Hjertet, hvorpaa det kommer an,« tænkte Baronesse Pechlin i sit stille Sind, idet hun stirrede hen for sig.

»Erindrer Deres Excellence den store Fest, som Landgrev Karl af Hessen holdt paa Panker i Holsteen, Aarsdagen efter Fyrsten af Hessensteins Død?« spurgte Prinsesse Juliane.

»Den staar levende for mig, Deres Højhed; hvilket magnifikt Kostumebal!«

Baronesse Pechlin hørte her spændt efter.

»Hvor tog den sextenaarige Kronprinsesse sig nydelig ud som neapolitansk Fiskerpige, og Prins Kristian af Hessen var en prægtig Skikkelse som ungarsk Kavallerigeneral. I en Vals blev Parret forelsket i hinanden, og denne Følelse bar de paa i tre Aar.«

Baronesse Pechlin kom her uforvarende til at lægge Haanden paa Hjertet.

»Jeg ser endnu, hvorledes den gamle Landgrev Karl med stille Glæde iagttog sin Søn,« yttrede Brockenhuus.

»Et Par Dage efter,« vedblev Prinsesse Juliane, »kom han fra Louisenlund til Slottet i Kiel og havde en lang hemmelig Samtale med sin Datter, Dronningen. Det vakte stor Opmærksomhed i Hofkredsen.«

Efter at Overhofmesteren endnu havde vekslet nogle Repliker med Prinsessen, beklagede han, at han ikke havde faaet Lejlighed til at gøre Hds. Højheds Gemal, Hs. Durchlauchtighed, Prins Vilhelm, sin Opvartning. Prinsessen svarede med et erkendtligt Smil, at hun skulde bringe Gemalen Hs. Excellences Hilsen.

Derpaa hævede Hds. Højhed Audiensen. Overhofmester Brockenhuus fjernede sig.

Baronesse Pechlin traadte hen foran Vinduet og betragtede de Forbigaaende. Prinsessen begav sig imidlertid hen til en Kommode, paa hvilken der stod en Broncestatuette efter Thorvaldsens skønne Statue »Haabet«. Den havde hun faaet i Brudegave af den nylig afdøde Prins. Hds. Højhed trak den øverste Skuffe ud, fremtog af en Portefeuille et Brev, som hun gav sig til at læse. Det var den Lykønskningsskrivelse, hvormed Prins Kristian havde sendt hende Gaven. »Den ejegode Prins,« sagde hun i sit stille Sind; en Taare tindrede i hendes Øjne.

»Ah, der gaar Grev Reventlow ovre!« udbrød Baronesse Pechlin i livlig Bevægelse. »Den Søløveskindshue klæder ham udmærket.«

»Er det Greven til Kristianssæde?« spurgte Prinsessen, der ligesom vaagnede op af dybe Tanker.

»Nej, Deres Højhed, Sønnen, Grev Frederik Reventlow, Volontæren i Udenrigsdepartementet. Nu svingede han om ad Dronningens Tvergade.«

»Han skal vel ud paa Amalienborg,« sagde Hds. Højhed. »Min Broder, Prins Kristian, nærer levende Interesse for ham. Han er virkelig en usædvanlig vindende Personlighed.«

»Han gjorde Furore hos Damerne ved den thée

dansant, som Generalkonsul Pauli afholdt forrige Uge,« bemærkede Baronessen.

»Men, hvor bliver min elskelige Gemal af?« spurgte pludselig Prinsessen.

»Hs. Durchlauchtighed har jo en Konference med Grev Schmettau i Hestgarden; den har varet meget længe.«

»Ja, man skal vanskelig kunne tænke sig to mere enragerede Kavalleriofficerer end netop dem,« yttrede Prinsessen.

»Skulde Hs. Durchlauchtighed virkelig gøre Alvor af sin Plan om at gaa i østerrigsk Tjeneste?« spurgte Baronessen.

»Jeg er overbevist om, at han vil gøre det,« svarede Prinsessen, »og jeg fraraader ham det ikke. Han er personlig yndet af Fyrst Schwarzenberg. Men det bliver i ethvert Tilfælde først til Foraaret.«

Næppe havde Hds. Højhed udtalt disse Ord, før Prins Filippsthal viste sig i Døren med Hestgardens Kommandør, Grev Schmettau, ved sin Side. Greven bukkede dybt for Prinsessen og hilste med et venligt Smil paa Baronessen. Begge Herrernes Fysiognomi var præget af Alvor.

»Grev Schmettau har allerede bragt mig den sørgelige Nyhed, som du, kære Julie, har modtaget gennem Brockenhuus.«

»Det er et stort Tab for Kronprinsesse Karoline,« yttrede Schmettau; »ogsaa for Deres Majestæter,« tilføjede han.

»Greven spiser Frokost sammen med os, Julie,« sagde Filippsthal.

»Efter en saa lang Konference trænger man til en solid Forfriskning!« yttrede Hds. Højhed.

Ved Frokostbordet, der var dækket i den lille Spisesalon, serveredes Karper og Koteletter, med en ganske let hvid Vin og Leoville. Samtalen drejede

sig om den Afdøde, hvorfor Stemningen var alvorsfuld.

»Hæren har i Prins Kristian tabt en særdeles dygtig Kavalleriofficer,« sagde Prins Filippsthal.

»Utvivlsomt, Deres Durchlauchtighed,« svarede Schmettau. »Det var General Binzer, der lagde Grunden til hans militære Uddannelse; at den havde baaret Frugt, viste sig, da han 1805 kommanderede en Kavalleribrigade i Holsteen.«

»De har Ret, Grev Schmettau. Han var en af de bedste Kavalleriinspektører, Hæren har haft.«

»General Binzer,« gentog Prinsesse Juliane. »Jeg besøgte ham sammen med Dronningen, i Brunswiek ved Kiel. Hvor var hans Landsted nydeligt og hans Have magnifik!«

Ligesom Koteletten blev anrettet, foreslog Prins Filippsthal et Mindebæger for Prins Kristian af Hessen. Det tømtes.

Efter nogle Øjeblikkes Tavshed ytrede Baronesse Pechlin til Prinsessen: »Jeg har ogsaa en Gang været i Brunswiek hos Generalen. Han var en stor Velynder af Poesi. Han deklamerede et Par af Baggesens Digte og gjorde det fortræffeligt.«

Da Frokosten var til Ende, sagde Prins Filippsthal til Grev Schmettau: »Hs. Majestæt har virkelig givet mig et overordentligt Tillidsbevis ved at sende mig sit nye Exercerreglement for Kavalleriet til Betænkning. Jeg takker Dem, Grev Schmettau, for de Vink, hvormed De under vor Konference i Dag er fremkommen. Foreløbig faa vi vel under de nuværende Forhold ikke Lejlighed til at fortsætte den.«

»Deres Durchlauchtigheds anerkendende Yttring smigrer mig,« svarede Greven. »Jeg staar altid til Tjeneste.«

Med disse Ord tog Hestgardens Kommandør Afsked med Prins Vilhelm af Hessen-Filippsthal; han

gjorde en dyb Kompliment for Prinsesse Juliane, hilste ærbødigt paa Baronesse Pechlin og fjernede sig.

* * *

Der herskede dyb Stilhed i Frederik den Sjettes Palais paa Amalienborg. Hds. Majestæt Dronningens Damer og Kavallerer bevægede sig i Gemakkerne og paa Gangene med næsten lydløse Trin. De ydre Tegn paa Hofsorgen var anlagte. Damerne bar sort Dragt med Spejlflor; Herrerne var klædt i samme Farve, de havde blaat anløben Kaarde og smalsømmede Manschetter. Men at Sorgen virkelig føltes, derom vidnede Udtrykket i Fysiognomierne. Prins Kristian af Hessen havde været en meget yndet Personlighed ved Hoffet.

De Kondolerendes Antal hos Dronningen var stort. Her skal blandt disse foruden Biskop Münter og den kgl. Konfessionarius, Biskop Balle, blot nævnes den tidligere Statsminister, Grev Frederik Moltke, en fin og nobel Personlighed, der fuldt ud forstod at føle med Andre baade i Sorg og Glæde. Han havde været Johannes Evalds trofaste Ven og overfor Kongen var han en loyal, men frimodig Statstjener. Dronningen var meget naadig stemt mod ham.

»Det har været et Smertens Aar for Kongen, Grev Moltke.«

»Ja, Deres Majestæt, baade i Politiken og indenfor Kongefamiliens Kreds.« Moltke, der elskede Nordmændene, kom uvilkaarlig til at hentyde til Tabet af det gamle Rige.

»Forhaabentlig vil Kongen ved sin personlige Tilstedeværelse i Wien skaffe os en Erstatning, men en kær Slægtnings Bortgang er uerstattelig,« sagde Dronning Marie.

»Det gjorde et dybt Indtryk paa Hs. Majestæt,

da hans Svoger, Hertugen af Augustenborg, døde i August,« yttrede Moltke.

»Ja, Kongen nærede den varmeste Deltagelse for sin Søster,« bemærkede Dronningen. »Hs. Majestæt forstod ellers at vurdere de gode Sider hos Hertugen. Men Prins Kristians Død vil sandelig berøre Kongen smerteligt. Og hvad siger De om vor kære Karoline.« Et Par Taarer randt ned over Hds. Majestæts Kinder.

Grev Moltke blev hjertegreben. »Budskabet,« ytrede han med bevæget Stemme, »vil ogsaa vække dyb Sorg paa Louisenlund, hos Landgrevens.«

»Ja, jeg ser i Tanken mine ulykkelige Forældre; de holdt saa usigelig meget af min Broder.«

Endnu veksledes nogle Repliker mellem Dronningen og Grev Frederik Moltke, og Audiensen var til Ende.

Kronprinsessen sad imidlertid i sit Gemak i stille Graad. Af og til tog hun Lommetørklædet fra Øjnene og bladede i en Bog, der laa paa Bordet foran hende. Paa Titelbladet stod »Amaliens poetische Versuche«. Det var Vers af hendes for kort siden afdøde Hofmesterinde, Grevinde Münster-Meinhövel.

Foruden Kronprinsessen var Dronningens Hofdamer, Kammerfrøken Frederikke v. der Maase og Frøken Sofie v. Düring til Stede i Gemakket. Den sidstnævnte fremtog af et lille Bogskab et pragtfuldt indbundet Eksemplar af Mynsters Prædikener. Hun lagde Bogen paa en Gueridon og begyndte at lede efter et Sted, som Kronprinsessen kunde finde Trøst i at høre.

Den smukke og begavede Frøken v. der Maase, Baggesens og Øhlenschlægers Veninde, tog levende Del i Kronprinsessens Sorg.

»Sagde jeg Dem ikke nok,« udbrød Kronprinsessen henvendt til hende og pegende paa Bogen,

»at Grevinde Münsters mystiske Død paa Frederiksberg Slot hin Aften i Begyndelsen af September vilde blive Forvarslet paa endnu større Sorger.«

»Visselig, Deres kgl. Højhed, men det var jo blot en let henkastet Ytring af Dem.«

»Jeg har dog maaske været dybere inspireret i det Øjeblik. Jeg kan ikke gøre mig fortrolig med den Tanke, at jeg ikke mere skal se min elskede Prins igen. Vel var han syg; men jeg haabede sikkert, at han snart vilde komme sig.«

»Trøst Dem, Deres kgl. Højhed,« sagde Frøken Düring, idet hun løftede Blikket fra Bogen. »Lad os skue ud i Fremtiden og sige med Mynster: »Rind, Du Tidens Strøm, jeg skal ikke sørge over din snare Flugt; der vokser altid nye Blomster ved dine Bredder, og hvad Du tager med Dig af det, der var mig kært, det bærer Du til en Kyst, hvor ogsaa jeg skal komme, hvor jeg skal finde igen, hvad jeg tabte.«

»Hs. Durchlauchtighed er nu fra sit bevægede Krigerliv gaaet ind til den evige Hvile,« ytrede Frøken van der Maase med et Suk. »Salis-Seewis's Digt »das Grab« rinder mig i Hu. Det hedder saa skønt deri:

Das arme Herz hienieden
Von manchem Sturm bewegt,
Erlangt den wahren Frieden
Nur, wo es nicht mehr schlägt.

Nogle Øjeblikkes Tavshed indtraadte.

Kammerlakajen meldte, at Deres Højheder Prinsesserne Juliane og Charlotte, Prinserne Kristian og Ferdinand samt Deres Durchlauchtigheder Landgreven og Prins Vilhelm af Hessen-Filipsthal vare ankomne for at kondolere Hds. kgl. Højhed.

De to Hofdamer forlode Gemakket.

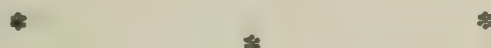
I dette samledes derefter de nævnte kongelige

Personer. I hjertelige Udtryk bragte de den dybt bedrøvede Kronprinsesse Trøst.

Da Kondolencebesøgene ophørte, var Solen sin Nedgang nær. Det havde været en anstrengende Dag for det tjenstgørende Personale; Schweizeren og Kronprinsessens Kammerlakaj, Niels Lund, havde især faaet det at føle.

»Saa blev da Kongen ikke sin Svogers Svigerfa'er,« sagde den Sidste til den Førstnævnte, da de mødtes i Porten.

»Nej,« svarede Schweizeren, »og Dronningen blev ikke sin Datters Svigerinde.«



I otte Uger varede Hofsorgen, i hvilken Tid der herskede Stilhed i de kgl. Kredse. Hs. Højhed Prins Ferdinands Fødselsdag fejredes derfor kun med Lykønskninger, der frembares saa ubemærket som muligt.

Dronningen viste ham i sin Egenskab af Regentinde den Ære at gratulere ham personlig om Formiddagen Kl. 10. Hds. Majestæt bragte ham en Lykønskning fra Kongen i Wien og forærede ham en hvidgraa Ridehest. Dagen efter var der Familietaffel hos Dronningen; men der hvilede en trykket Stemning over det Hele.

Hs. Højhed Prins Kristian bad ved denne Lejlighed Hds. Majestæt om en Audiens i den allernærmeste Fremtid; han havde noget overordentlig Vigtigt at raadføre sig med hende om.

»I Morgen Formiddag skal jeg med den største Redebonhed høre, hvad min Hr. Cousin vil forebringe,« sagde Dronningen.

Til den fastsatte Tid indfandt Prins Kristian sig i Audiensgemakket. Efter Dronningens Indbydelse

tog han Sæde lige overfor hende; hun saa spøgende paa ham.

»Mit Liv,« tog Prinsen til Orde, »har i Løbet af de sidste Aar været stærkt bevæget.«

Dronningen nikkede bekræftende.

»Den Lykke, jeg søgte i Familielivet, forvandlede sig desværre til en smertelig Skuffelse; men herved skal jeg ikke dvæle.«

Hds. Majestæt laante ham et deltagende Blik.

»I det sidste Aar har jeg prøvet Omskiftelserne i en stormfuld politisk Tilværelse og længes nu inderlig efter Privatlivets Fred.«

»Virkningerne af min Hr. Cousins Optræden i Norge,« bemærkede Dronningen, »fik sandelig Kongen at føle paa en ubehagelig Maade, som jeg tidligere har sagt Dem.«

»Jeg haaber, at Forsoningen mellem Hs. Majestæt og mig snart skal være fuldstændig,« fortsatte Prinsen. »Naar Kongen erfarer, at jeg udbeder mig hans naadigste Tilladelse til Indgaaelsen af et nyt Ægteskab, vil han deri se et Tegn paa, at jeg foreløbig har opgivet Politiken.«

»Et nyt Ægteskab,« gentog Dronningen smilende, »jeg kan tænke mig med hvem.«

»Ja, saa,« udbrød Prinsen forbavset.

»Det er med min Svigerindes Datter, Prinsesse Karoline Amalie af Augustenborg.«

»Men hvorledes kan Deres Majestæt vide det?«

»Da min Hr. Cousin i Fjor Foraar paa Oprejsen til Norge besøgte Augustenborg, lod Deres sympathetiske Optræden overfor Prinsessen ingen Tvivl tilbage om, at hun var Deres Hjertes Udvalgte.«

»Jeg maa have haft skarptsynede Iagttagere, Deres Majestæt.«

»Det var min Svigerindes Hofdame, Baronesse Pechlin, der fortalte det til sin Søster, Prinsesse Julianes Hofdame.«

»Man har paa Augustenborg baade set og følt rigtigt,« sagde Prinsen. »Jeg vil nu foretage det afgørende Skridt og beder Deres Majestæt om Tilladelse til at rejse til Als. Til Kongen i Wien sender jeg en Skrivelse, hvori jeg anholder om hans Samtykke til Forbindelsen.«

»Jeg billiger saa meget mere Deres Forehavende, kære Cousin, som Deres lille Søn, Prins Frederik, vil trænge til moderligt Tilsyn under Opvæksten.«

»Ja, netop, Deres Majestæt!«

»Min Rejsetilladelse har De naturligvis. Jeg haaber snart at høre glædeligt Nyt fra Dem. Hils min Svigerinde og Prinsessen fra mig.«

Hs. Højhed kyssede Dronningens Haand og forlod Audiensgemakket.

Et Par Dage efter meddelte »Statstidenden«, at Prinsen var paa Rejse til Halvøen. »Hs. Højhed,« hed det officielt, »havde i Sinde at drage Kongen i Møde.«

Men den sande Grund kendte Hymen og svang sin Fakkel.

* * *

Den 3. December fandt Hs. højfyrstelige Durchlauchtighed Prins Kristian af Hessens Bisættelse Sted i Odense. Det var en Sørgefest for hele Befolkningen; thi den Afdøde havde været elskværdig i sin Optræden overfor de højere Samfundsklasser, gavmild overfor de Fattige og Fortrykte. Den med Prinsens Ordener og Kommandostav smykkede Kiste var henstillet i Slottets store Havesal, der var drapperet med sort og oplyst af høje, floromvundne Kandelabrer. Kl. 5 om Morgenen begyndte Kirkeklokkerne at ringe. Under deres højtidelige Klang i det maaneklare Frostvejr, samledes et glimrende militært og civilt Følge i Salen, blandt hvilket

Stiftamtmand Cederfeld de Simonsen, Biskop Plum og Grev Ahlefeldt-Laurvigen, der midlertidig var den Afdødes Efterfølger som kommanderende General, maa fremhæves.

Officerer af det fyenske Dragonregiment bar Kisten. I de illuminerede Gader, gennem hvilken Processionen skred, dannede Tropper Espalier. Bag dem stod en tæt Menneskemængde, der ærbødig blottede Hovederne. Kvinderne græd, medens mangfoldige Børn hist og her nysgerrigt stak Hovedet frem af Rækken og med undrende Blikke saa paa det kongelige Ligtog. Blandt disse Børn var Skomagersvend Andersens niaarige Søn, Hans Kristian, der her i sin barnlige Enfoldighed fik et uudsletteligt Indtryk af jordisk Højhed og dens Forgængelighed.

Ved Processionens Indtræden i den oplyste St. Hanskirke blæste fyenske Regiments Musikkorps en Koral, under hvis Toner Kisten bares til Koret, hvor Dannebrogsmænd paraderede. Saa snart Militærmusiken var forstummet, intonerede det grevelig Ahlefeldtske Kapel en Sørgekantate, der blev afsungen af otte hvidklædte Piger. Sangen og Musiken gjorde en opløftende, højtidsfuld Virkning. Da Kantatens første Del var til Ende, traadte Biskop Plum hen foran Kisten. Den højærværdige Doktor i Theologien talte varmt og beaandet over Skriftordet om det aandelige Legemes Opstandelse, naar det sanselige Hylster gik til Grunde. Derefter fulgte Kantatens Slutning. Følget forlod i Procession Kirken, som senere aabnedes, for at Befolkningen kunde tage Kisten i Øjesyn.

Ved Tanken om, at der ikke var død nogen fyrstelig Person paa Odense Slot siden Kong Frederik den Fjerde, betragtede man Baaren med en vis forhøjet Pietetsfølelse.

Om Aftenen førtes Kisten, ved Fakkelskin, af Underofficerer ind i et Kapel, hvor den foreløbig

blev henstillet. Derpaa lukkedes den gamle, historiske Kirkes Døre.

Paa Bisættelsesdagen havde der ogsaa været en stille Sørgefest hos Dronning Marie. Hofpræst Liebenberg holdt en Gemaksprædiken for Hds. Majestæt, Kronprinsesse Karoline og Hofdamerne.

Hds. kgl. Højhed læste gentagne Gange, da hun var ene i sit Kabinet, med dyb Bevægelse den Strofe i Kantaten, som lød:

Ved denne Grav en Krans vi binde
For ejegode Kristian;
Paa Kransen vore Taarer rinde,
Thi from og vennesæl var han.
Velsigne Gud vor Kristian
I Aandens Hjem, i Fredens Land!

III.

Henimod Midten af Marts 1815, da Dagene ret begyndte at længes, og de første Foraarsluftninger meldte sig, indtraf der fra Als et Budskab, der ogsaa bar Foraarsstemningens milde Præg: Prins Kristian var paa Augustenborg bleven forlovet med sin Kusine Karoline Amalie. Han stod saaledes ved sine Ønskers foreløbige Maal.

Siden December havde han opholdt sig paa Als hos Enkehertuginde Louise Augusta, og under sit daglige Samliv med hendes attenaarige Datter var han bleven mere og mere indtagen i hendes Skønhed og ædle Karakter. Prinsen havde ingen Forældre, der kunde tilkendegive ham deres Hjertes Glæde; men fra Kong Frederik i Wien, fra Dronning Marie og sine Søskende saavel som fra Kongefamiliens øvrige Medlemmer havde han modtaget

Lykønskningsskrivelser. Da Efterretningen udbredtes blandt Befolkningen, vakte den almindelig Glæde; thi man ønskede den begavede og smukke Prins den Lykke ved Familielivets Arne, som han allerede en Gang frugtesløst havde søgt.

Forlovelsens Deklaration fandt Sted med megen Højtidelighed paa Augustenborg. Hofstaten samt Herrer og Damer fra Omegnen frembar i sirlige Vendinger deres Gratulation. Ved Galadineren blev de Forlovedes Skaal drukken under Trompetfanfarer og Kanontorden. Ved Koncerten om Aftenen overrakte seks hvidklædte Piger Prinsessen en Kurv med Blomster og istemte derpaa med musikalsk Akkompagnement en Lykønskningssang til Prinsen og Prinsessen, hvilken sidste takkede med fuldendt Ynde. Derefter kørte hele den hertugelige Familie ud for at se paa Illuminationen, ved hvilken Augustenborgs Indbyggere havde givet deres Feststemning et forhøjet Udtryk.

Ogsaa ved Hoffet i København var der Galadiner i Anledning af Forlovelsen; men hverken Kur eller Apartement. Taflet var smagfuldt arrangeret med blaa Spejle og Alabastvaser; Rosenborg Rhinskvin og Champagne serveredes, og Desserten anrettedes paa Porcellænsstellet Flora Danica. Hds. Majestæt udbragte Skaalen for de Forlovede. Om Aftenen var der Thee-Cirkel hos Deres Højheder Juliane og Ferdinand i Prins Kristians Palais paa Amalienborg.

De fashionable Kredse i Hovedstaden var netop optagne af pikante Samtaler dels om Forlovelsen, dels om et Kostumebal hos den preussiske Gesandt, Gehejmelegationsraad v. Dohna, og en musikalsk Soirée med levende Billeder hos den sachsiske Repræsentant, Kammerherre v. Gersdorf, da forplantede sig med Lynets Hastighed gennem alle Befolkningslag Efterretningen om, at Napoleon havde forladt Elba og var gaaet i Land i Nærheden af Toulon.

Snart erfarede man, at han var i Paris, at Kejserdømmet var genoprettet, og at den bourbonske Kongefamilie var flygtet til Belgien. Det var gaaet, som Kejseren havde sagt: hans Ørn var fløjet fra Kirketaarne til Kirketaarne indtil Nôtre Dame.

Hvor man i København vendte og drejede sig hen, lød Spørgsmaal om Nyt fra Frankrig.

Den store Befolkning var nysgerrig, men Diplomatiet bekymret: det frygtede igen for blodige Krige og territoriale Omdannelser af Europas Kort.

I denne Stemning befandt sig ogsaa Grev Schimmelmann, der fungerede som Udenrigsminister under Gehejmeraad Rosenkrans's Ophold i Wien hos Kongen.

Prins Kristians Tilbagekomst fra Als var ham derfor en velkommen Lejlighed til at søge nogen Adspredelse, under hvilken de pinlige politiske Spørgsmaal for en Stund kunde glemmes. Hs. Højhed og Greven satte overordentlig Pris paa hinanden; thi Kunst og Literatur interesserede dem begge. Det var for hver af dem ligesom et forfriskende aandeligt Bad, naar de kunde komme i en Disput, i hvilken da Ordets slebne Stilet var det gensidige Angrebsvaaben. Hs. Excellence talte da med en Livlighed og Varme, der tilsyneladende udslettede den tyveaarige Aldersforskel mellem ham og hans Modstander.

Grev Schimmelmann vilde samle hos sig et større distingveret Aftenselskab, der skulde diverteres med en musikalsk-dramatisk Underholdning. Han bad sin Gemalinde, en født Baronesse Schubart, om at affatte Listen over Indbydelserne. Naar det drejede sig om at vælge Personerne til et Selskab, i hvilket der skulde være den rette Ensemblé, udmærkede Grevinde Karoline Schimmelmann sig ved et fint kritisk Blik.

Grevinden gav sig da i Færd med Listens Affattelse.

Nogen Tid forinden havde Hoffet modtaget det tidligere berørte interessante kvindelige Besøg.

Prinsesse Juliane havde indbudt Komtesse Franciska Esterhazy og Lady Arabella Harrington til sig. De ankom til København i Begyndelsen af April.

Komtesse Esterhazy havde paa Rejsen fra Wien aflagt en Visit i Berlin hos Storkansleren Fyrst Hardenbergs Gemalinde og Datter, hvilke hun havde lært at kende ved det østerrigske Hof. Komtessen indførtes i den preussiske Hovedstad i de literær-æstetiske Kredse, i hvilke pikante og aandfulde Jødinder, som Henriette Herz og Rakel Levin, førte Ordet. Den sidstnævnte havde noget forinden tildraget sig den offentlige Opmærksomhed i forhøjet Grad; thi hun var gaaet over til Kristendommen og havde ægtet Forfatteren Varnhagen von Ense. Franciska Esterhazy interesserede sig levende for Poesi og Kunst og spillede med Virtuositet paa Cithar.

Lady Arabella Harrington havde lagt Vejen til Danmark over Hannover. Frøkenen, der havde megen Interesse for Arkitektur, gjorde her Slottene Monbrillant og Herrenhausen til Genstand for Studier og afmalede dem i Akvarel. Lady Arabella, der sværmede for Blomster, beundrede de sjeldne Planter i Drivhusene i Berggarten. I Hannover mødtes hun i Statsministeren, Grev Münsters, Hus med den danske Gesandt ved det engelske Hof, Gehejmekonferensraad Edmund Bourke. Den livlige Vestindianer gav hende en Karakteristik af de kongelige Personer ved Hoffet i København, saa hun var ret godt kendt med Forholdene der, da hun betraadte den danske Hovedstads Grund.

April Maaned udmærkede sig i dette Aar gennem-

gaaende ved mild Temperatur og klart Vejr, saa de to Damer fik ret Lejlighed til at betragte den danske Vaar i dens Frembrud. Prinsesse Juliane sørgede paa enhver Maade for deres Adspredelse. Efter at de var bleven præsenterede for Dronningen og Kongefamiliens øvrige Medlemmer, fulgte Indbydelse efter Indbydelse til Selskaber, ikke blot i Hofkredsene, men ogsaa hos Embedshierarkiets Notabiliteter i de to første Rangklasser. Hds. Højhed kørte med sine Gæster til Sorgenfri, Charlottenlund og Dyrehaven, der nu stod i Udspring, medens Skovbunden var smykket med Anemoner, Violer, Primuler og Guldstjerner. De fremmede Damer fandt den sjællandske Natur henrivende og udtalte sig beundrende om de storartede Bøgetræer.

Komtesse Franciska og Lady Arabella, som begge lige havde tilbagelagt det tyvende Aar, havde hver noget af den Skønhed, der er ejendommelig for den nationale Type, hvortil de hørte. Englænderinden var velvoksen, blond, blaaøjet og havde en smækker Figur. Hendes Smil var yndefuldt, hendes Blik intelligent. Hun var med et ironisk Anstrøg blid af Karakter og forstod at beherske sig i Situationer, hvori hendes Følelse sattes i stærk Bevægelse. Ungarerinden, Franciska Esterhazy, var mindre af Vækst, havde en yppig Skabning, en klar, hvid Teint, sort krøllet Haar og mørke Øjne. Hun var heftig af Temperament, hvorfor hendes Øjne lynede, naar hun kom i Affekt. Hun var stolt af sin fornemme Slægt, men var i sin ydre Fremtræden vindende, ja indtagende. Komtessen var en vulkansk Natur, der hengav sig til de lidenskabeligste Udbrud, naar hendes Sind afficeredes alvorligt. Kunde Lady Arabella selv i Vreden ikke ganske fornægte Lysalfen, saa forvandledes Komtesse Franciska, saa snart hun betoges af en harmfuld Stemning, til en Furie.

Grev Frederik Reventlow, for hvem Prins Kristian nærede stor Yndest, stod ogsaa vel anskreven hos Prinsesse Juliane og hendes Gemal. Ved en Soirée hos Hds. Højhed præsenterede Prins Filippsthal ham for de to fremmede Damer.

Den tre og tyveaarige Greve var en smuk Mand med et fyldigt nøddebrunt Haar og udtryksfulde mørkeblaa Øjne. Han var af Middelhøjde, vel proportioneret og førte sig med Elegance. Han talte med Færdighed Fransk, Engelsk og Tysk. Hans Konversation var instruktiv underholdende. Med sin Faders, Lehnsgrevens, Understøttelse havde han nemlig gjort en Rejse i England og paa Kontinentet, efter at han var bleven juridisk Kandidat, og hvad han havde set i Udlandet, skildrede han paa en livlig, anskuelig Maade. Grev Frederik Reventlow var et fyrigt Temperament, der bejlede til de Skønnes Gunst; han havde i det Skjulte vundet flere Trofæer.

For Tiden virkede han som Volontær i det udenrigske Departement. Grev Schimmelmann mente, at han var i Besiddelse af diplomatiske Evner, i Kraft af hvilke han vilde bryde sig en lys Fremtidsbane. Udenrigsminister Rosenkrans delte just ikke denne Opfattelse.

Grev Reventlow følte sig meget tiltalt af Lady Arabella Harrington. Efter at hun havde taget Plads i en Lænestol, satte han sig overfor hende, og snart var de fordybede i en Samtale. Under sin Rejse i England havde Reventlow besøgt Hertugen af Devonshire paa hans Herresæde Chatsworth, og da Lady Arabella var en hyppig Gæst der, frembød det hertugelige Maleri- og Skulpturgalleri et ypperligt Konversationsstof.

»Mylady vil der have beundret Thorvaldsens Venus?« spurgte Reventlow.

»Visselig, Hr. Greve, det er den skønneste og

ædleste Fremstilling af Gudinden, som Nutiden har frembragt. Har De ikke paa Chatsworth mødt vor Gesandt her ved Hoffet, Sir August Foster?«

»Jeg talte med ham kort efter, at han havde faaet sin Udnævnelse,« svarede Reventlow. »Hans Moder, den nuværende Hertuginde, er en overordentlig begavet Dame.«

»Ja, og hun har en levende Interesse for Arkitektur og Akvareller. I den Retning er jeg hendes Aandsfrænde.«

»Mylady,« vedblev Reventlow med et skelmsk Blik, »jeg har naturligvis hørt Deres navnkundige Slægtning, Lady Karoline Petersham, meget omtale.«

»Hun var jo en af forrige Aarhundredes Løvinder,« udbrød Lady Arabella leende, idet hun halvt udfoldede Viften og slog den sammen igen.

»Der flød nok kongeligt Blod i hendes Aarer; hun var i Familie med Stuarterne.«

»Jeg beundrer Deres genealogiske Kundskaber, Hr. Greve. Men er Deres Familie ikke ogsaa ved Slægtskab knyttet til Kongehuset; det forekommer mig?«

»Maa jeg nu komplimentere, Mylady, i Anledning af Deres historiske Viden. Kong Frederik den Fjerdes anden Gemalinde, Dronning Anna Sofie, var min Oldefaders Søster.«

»Fortæl mig noget nærmere om hende, Hr. Greve.«

Medens Reventlow opfyldte hendes Ønske, stod Hestgardens Kommandør, Grev Schmettau, i Konversation med Komtesse Esterhazy, der var glad over her i det høje Norden at træffe en Efterkommer af ungarsk Adel.

Mellem den østrigske Repræsentant, Legationsraad Berks, og Komtessen udspandt sig derefter en kort Samtale. Han havde Aaret før danset med hende paa et Bal hos Erkehertug Karl i Wien.

Ved Souperen havde Grev Reventlow Komtessen til Bords. Lady Arabella, der havde den engelske Gesandt, Sir August Foster, til Kavaler, sad overfor dem.

Da Reventlow havde besøgt Wien, medens Kongressen var samlet der, havde han og hans Dame meget Stof til Samtale. Han havde foretaget en Udflugt til Ungarn og været Vidne til de Festligheder, Kejser Frans havde foranstaltet for Czaren og Kongen af Preussen under deres Ophold i Ofen-Pest.

»Paa det Tidspunkt opholdt jeg mig ogsaa i Ofen,« sagde Komtesse Esterhazy. »Jeg deltog i det store Bal paré, Kejser Frans afholdt. Mine Landsmænd tog sig prægtigt ud i deres Nationaldragt.«

»Komtessen vil bemærke, at der her paa Taflet staar ungarsk Rødvin,« udbrød Reventlow. Han fyldte Komtessens og sit eget Glas. »En Skaal for Fyrst Nikolaus Esterhazy, der har vist Kong Frederik den Sjette en saa udsøgt Opmærksomhed under Hs. Majestæts Ophold i Wien!« Reventlow løftede sit Glas, Komtessen fulgte hans Eksempel. Hun tilsmilede ham venligt og drak Skaalen.

Lady Arabellas Blik faldt just paa dem.

Grev Reventlow fortalte om sit Besøg paa det prægtige Slot Esterhaz ved Neusiedler Søen. Han kunde ikke nok som beundre den store Park med dens kunstige Klippepartier, med Fontænerne og Statuerne.

»Ja, det er et ungarsk Paradis!« udbrød Komtesse Esterhazy med funklende Øje. »Hvor interessant, Hr. Greve, at De har besøgt Esterhazyernes berømte Herresæde.«

Ved Soireens Afslutning udtalte Grev Reventlow overfor Komtessen og Lady Arabella, at det havde været ham en Ære at stifte personligt Bekendtskab med dem.

Begge Damerne følte sig overordentlig tiltalte af den unge Greves fine Væsen og livlige Konversation.

Lady Arabella og Komtesse Esterhazy samledes flere Gange med Grev Frederik Reventlow dels hos Prins Kristian og Landgrev Vilhelms, dels hos hans Fader, Statsministeren. Med Englænderinden underholdt han sig gerne om Prinsregentens extravagante Liv i Carlton House i London eller i Slottet i Brighton. Lady Arabella morede sig over de pikante Historier, og da hun aldeles ikke var snerpet, forøgede hun dem med enkelte lystige Træk. Reventlow ytrede sig med et saa indgaaende Kendskab om det engelske Hofs Forhold og Personer, at hun glemte, at hun havde en Fremmed for sig. Hendes Interesse for ham vedblev at stige.

En Formiddag, da Lady Arabella Harrington var til lunch hos den engelske Gesandt, Sir August Foster, indbødes Komtesse Esterhazy og Grev Reventlow til at køre sammen med Prinsesse Juliane til Sorgenfri. Man var i fuldt Arbejde med at istandsætte Slottet til Hs. Højhed Prins Kristian, naar han næste Maaned skulde holde sit Indtog i det som Ægtemand med sin Gemalinde, Prinsesse Karoline Amalie. Det var en varm, solklar Dag, Markerne var bedækkede med et fyldigt Græstæppe, Svalerne var allerede komne, og Storkene havde lige begyndt at indfinde sig. Under denne Køretur fik man ret et frisk og smukt Indtryk af det sjællandske Landskabs Ejendommelighed.

Efter Ankomsten til Slottet opfordrede Prinsessen Grev Reventlow til at føre Komtessen omkring i Slotsparken, medens hun selv vilde tage Arbejdet i Gemakkerne og Salene i Øjesyn.

Da Komtessen kom til Mindestenen for Arveprinsesse Sofie Frederikke, standsede hun og spurgte om dens Betydning.

»Den er sat der til Erindring om Prinsesse Julianes Moder,« lød Svaret. Komtessen betragtede den opmærksomt.

»Det var en mecklenborgsk Prinsesse,« tilføjede Reventlow.

»Ja saa,« udbrød Komtesse Esterhazy; hendes spørgende Blik røbede, at hun ikke havde noget Begreb om, hvad Mecklenborg egentlig var. Reventlow gik over til et andet Emne; idet han begyndte at tale om sin Families Slægtskab med den preussiske Statskansler, Fyrst Hardenberg, hvad hun hørte paa med Interesse. Han indbød Komtessen til at tage Plads paa Bænken oppe paa Højen, hvorfra der er en smuk Udsigt mod Nord.

»Jeg har fortalt Komtessen om mit Besøg paa Slottet Esterhaz i Ungarn, tog Reventlow til Orde; men jeg har ogsaa set Esterhazyernes storartede Residensslot i Eisenstadt.«

»Vi Ungarer kalde Byen Kis Marton,« bemærkede Komtessen.

»Paa Slottets Façade var der Buster af Attila og Arpad, vedblev Reventlow; er det sandt, at Komtessens Forfædre nedstammer fra den første, Hunnerkongen?«

»Overleveringen vil vide,« ytrede Franciska Esterhazy med Stolthed, »at Esteraz, min Slægts Stamfader, var en Efterkommer af Attila.« Hun kastede Blikket paa en Fingerring, hun bar, i hvilken der var indgravet et Vaaben.

»Det er et smukt Landskab,« sagde hun derefter, idet hun saa ud over det bakkede Terræn med Aaen. »Findes der Bjerge her i Danmark i Stil med Karpatherne?«

»Nej, Komtesse, Danmark er et Lavland. Det har som saadant sine ejendommelige Skønheder; saaledes i Jylland de vidt udstrakte lyngbevokste Heder, hvis Stilhed afbrydes af Taternes Sange eller

Hjeilens klagende Toner; og langs Vesterhavet har vi Klitterne, Sandbanker, som den oprørte Sø har afsat, og som atter med deres Plantevækst yder et Ly mod Stormen.«

»Heder og Tatere, siger De, Hr. Greve.«

»Ja, Pusstaer og Zigeunere om De vil, Komtesse.«

»Nu forstaar jeg Dem fuldstændig. Det bringer mig til at tænke paa mit Fædrelands umaadelige Stepper, med deres Hvirvelstorme og Fata Morgana. Der sætter Czikos af Sted efter de vilde Heste, og fra Csardaen lyder Tonerne fra Zigeunernes Sækkepiber ud i Ensomheden.« Franciska Esterhazys Øjne lyste, da hun i Fantasien genkaldte sig disse Billeder fra Ungarn. Grev Reventlow fandt, at dette romantiske Træk i hendes Karakter gjorde hende dobbelt interessant.

Derpaa rejste de sig fra Bænken. Greven, der vilde fremhæve flere af Danmarks Naturskønheder, gav hende en livlig Skildring af Møens Klint.

Da de paa Tilbagevejen til Slottet mødte Prinsesse Juliane ved Foden af Terrassen, ytrede Komtessen skæmtende: »Jeg er Deres Højhed meget taknemmelig, fordi De har skaffet mig en saa fortræffelig Manuduktør i Danmarks Geografi.«

Da Himlen var bleven overtrukken med mørke Skyer, og det saa ud til Regn, forlod Herskabet Sorgenfri tidligere, end det ellers vilde være sket. Prinsesse Juliane dvælede saa inderlig gerne paa dette Sted, til hvilket hun knyttedes ved saa mange kære Barndoms- og Ungdomsminder. Sin Moder havde hun allerede mistet i sin Barndom, men i Erindringen genoplevede hun, hver Gang hun efter nogen Tids Fraværelse gensaa Slottet, de sidste Somre, hun der havde tilbragt ved sin afdøde Faders, Arveprins Frederiks, Side.

Grev Reventlow forefandt ved Tilbagekomsten

til København en Indbydelse fra Generalkonsulen for Hansestæderne, Pauli, til en Aftencirkel. Greven kom gerne i dette Hus, der var et af Samlingsstederne for Personligheder af fashionable Kredse, for literære og kunstneriske Notabiliteter. Pauli var gift med en Datter af den rige Konferensraad Konstantin Brun og efterlignede for det selskabelige Livs Vedkommende sin Svigermoder, Forfatterinden Frederikke Brun.

Ved sin Indtræden i Aftencirklen blev Reventlow behagelig overrasket ved der at mødes med Lady Arabella Harrington, der tog sig yndig ud i en lyseblaa Silkekjole med et Par Blomster paa Haaret. Generalkonsulen vilde højtidelig præsentere Greven for hende, men han bemærkede med et Smil, som hun gengældte, at han havde den Ære at kende Ladyen.

Reventlow og hun traadte ind i en Vinduesfordybning, hvor han fortalte om Besøget paa Sorgenfri og med en vis Varme berømmede Komtesse Esterhazy's interessante Personlighed.

Lady Arabella hørte paa ham, men med en Mine, hvoraf fremgik, at hun helst ønskede at komme bort fra dette Emne.

Greven begyndte da at fortælle om sin Deltagelse i et Par offentlige Baller i Almacks Klub i London, hvorefter han gav en livlig Skildring af en Souper i White's Toryklub. Lady Arabella morede sig kosteligt over hans Fortælling. Det fremgik af hendes Minespil, at hun syntes rigtig godt om Greven; han fandt paa sin Side den unge Englænderinde mere indtagende end før.

Efter at der var ombudt en let Forfriskning, begav Selskabets ældre Herrer sig til Spillebordene, hvorimod det yngre Element tog Plads i den saakaldte røde Sal, hvor Klaveret var hensat. Blandt de kunstneriske Ydelser fremhæve vi her blot den

to og tyveaarige Frøken Ida Bruns fortræffelige Udførelse af en Sonate af Beethoven. Hendes Spil lønnedes med demonstrativt Bifald af den designerede østerrigske Gesandt, Grev Bombelles.

Reventlow var betagen af Frøkenens Teknik og Sikkerhed. Men han henryktes, da Lady Arabella, akkompagneret paa Harpe af Generalkonsulinde Pauli, med et sjælfuldt Foredrag og en klangfuld Stemme sang et Par skotske Ballader. Han bragte hende sin Tak i de mest smigrende Udtryk. Hun nejede, idet en let Rødme farvede hendes Kinder.

Ved Afskeden vilde han kysse hendes Haand; men hun greb hans og gav den et let Tryk, hvilket han besvarede.

Paa Hjemvejen kredsede Grev Reventlows Tanker uafbrudt om Lady Arabella: han følte, at han overfor hende befandt sig i en gryende Forelskelse.

* * *

Ved Udgangen af April afholdtes det tidligere bebudede store Selskab med et mimisk dramatisk Intermezzo hos Grev Schimmelmann. Palaiet i Bredgade var stærkt oplyst. Kl. 8 kørte den første Ekvipage ind gennem Gitterporten; snart fulgte mange efter.

Paa begge Sider af Indkørslen havde en stor Menneskeskare samlet sig. »Hvor det dog er mærkeligt,« mumlede en gammel Mand blandt Tilskuerne, »at der kan findes saa megen Pragt og Velstand, naar Landet lever i saa trange Kaar.« Han saa sig ængstelig omkring; han kom pludselig til at tænke paa, at der muligt kunde staa en Politibetjent lige i Nærheden.

Omtrent en Time forinden Selskabet begyndte at samles, indfandt Sekretæren i Udenrigsdepartementet, Gehejmelegationsraad Frimann, sig hos Grev

Schimmelmann. De traadte ind i dennes Arbejdskabinet, hvor Malerierne paa Væggene og de paa Konsoler og paa Skrivebordet anbragte Statuetter vidnede om, at Statsmanden var en Ven af Kunsten.

Da Samtalen med Gehejmelegationsraaden maaske kunde komme til at dreje sig om meget vigtige Ting, havde Schimmelmann faaet sin Frænde, Grev Ditlev Reventlow-Brahetrolleborg, til at gøre Honnør i Salonen indtil de Kongeliges Ankomst.

Idet Frimann satte sig paa Kanapeen ved Siden af Schimmelmann, faldt hans Blik paa Portrætet af dennes første Hustru, Grevinde Emilie Schimmelmann. Ved en Tankeforbindelse randt Pram, Digteren af »Emilies Kilde«, ham i Hu. Han kom derved til at tænke paa en Samtale, han et Par Dage forinden havde haft med denne Musernes Yndling i hans Egenskab af Deputeret i Kommercekollegiet.

»Deres Excellence ved vel,« sagde Frimann til Greven, »at Amtmand Løvenskjold er kommen herned fra Norge?«

»Han har meldt mig sin Ankomst,« svarede Schimmelmann; »han skal underhandle med os om Opgørelsen af Norges finansielle Mellemværende med Danmark.«

»Pram mødte ham paa en Morgentur i Kongens Have,« sagde Frimann, »og havde en temmelig skarp Diskussion med ham.«

»Løvenskjold var en Gang en kær Gæst i vort Hus,« faldt Schimmelmann ind, »men i Aarenes Løb afkøledes det venskabelige Forhold. Han kom paa en spændt Fod med Hs. Majestæt, da han misbilligede Allerhøjstsammes Politik overfor Norge. Hs. Højhed, Prins Kristian, kan næppe taale ham, siden hans Optræden paa Rigsforsamlingen i Eidsvold.«

»Ja, Løvenskjold var jo en af Førerne for det svenske Parti,« bemærkede Frimann.

»Hs. Højheds Holdning overfor ham bevirker, at jeg nu maa holde ham paa Afstand, hvis han skulde gøre Forsøg paa at træde i nærmere Forbindelse med mig,« sagde Greven.

»Deres Excellence gør Dem maaske næppe nogen Forestilling om, hvor bitter Stemningen i Norge er mod Danmark.«

»Gesandten i Stockholm, Kammerherre Krabbe Carisius, har i sine private Breve til mig skildret den hadefulde Maade, hvorpaa enkelte Nordmænd, deriblandt navnlig Præsten Wergeland, omtaler den danske Regering.«

»Trods Kielerfredens Bestemmelse,« vedblev Gehejmelegationsraad Frimann, »hævder det danskfjendtlige Parti, at Norge ikke har det mindste at gøre med Danmarks Statsgæld.«

»Partiet mener,« ytrede Schimmelmann, »at Norge tvertimod har Penge til Gode hos Danmark.«

»Man fordrer endog Norges Bidrag til de danske Slotsbygninger tilbagebetalt! Partiet forlanger dernæst, at Færøerne, Island og Grønland skal udleveres til Norge.«

»Hvor vi vender os hen,« sagde Schimmelmann, »møder vi Uvilje. Vi beklage os over Stemningen i Norge; men den er ikke bedre i Sverrig. Hvor mange Ærgrelser har ikke den svenske Repræsentant ved Wienerkongressen, Grev Lövenhjelm forvoldt Hs. Majestæt, samt Gehejmeraad Rosenkrans og Grev Kristian Bernstorf. Lad os ikke tale derom!«

I dette Øjeblik meldte en Tjener, at de kgl. Ekvipager kørte ind i Palaiets Gaard. Grev Schimmelmann begav sig ned i Vestibulen for at tage imod dem. Efter at han ceremonielt havde hilst paa Prins Kristian og Prinsesserne Juliane og Char-

lotte, beklagede han dybt, at et Anfald af Migraine hindrede Grevinden fra at kunne være til Stede ved Soiréen.

Hs. Højhed førte Prinsesse Juliane, Grev Schimmelmann bød Prinsesse Charlotte Armen. Efter de Kongelige fulgte Komtesse Esterhazy og Lady Arabella Harrington, der henholdsvis havde Grev Frederik Reventlow og Kammerjunker Krogh til Kavaller.

Efterhaanden samledes et elegant Selskab i Salonerne paa første Sal. Her saa man en Mængde Notabiliteter i de tre første Klasser i Rangen, flere Diplomater, deriblandt den forhenværende spanske Gesandt, Grev de Yoldi, en Del Videnskabsmænd og Kunstnere. Paa den kvindelige Side bemærkede man foruden Prinsessernes Hofdamer, Komtesse de Yoldi, Frøknerne Urne, Waltersdorf, Bretteville, Sneedorf, Düring og Levetzow. Ungarerinden og Englænderinden tiltrak sig Alles Blikke.

Grev Schimmelmann gik hilsende rundt i Kredsen. Han vendte sig derpaa til Prinsesse Juliane og spurgte, om hun havde hørt fra sin Gemal, Prinsen af Hessen-Filippsthal, der for nylig havde forladt Landet for midlertidig at træde i østerrigsk Tjeneste. Prinsessen svarede, at han paa Udrejsen havde tilbragt et Par fornøjelige Dage i Rendsborg hos Prins Frederik af Hessen.

Greven erkyndigede sig dernæst hos Prinsesse Charlotte om hendes Gemals, Landgrev Vilhelm af Hessens Befindende. Hs. Durchlauchtighed havde forkølet sig meget stærkt under en kombineret Troppemanøvre ved Næstved og maatte af den Grund holde sig inde hos Grev Moltke paa Rønnebæksholm. Hds. Højhed udtalte Haabet om, at han vilde være fuldstændig restitueret om nogle Dage.

Medens Grev Schimmelmann efterhaanden præsenterede en Række af de Tilstedeværende for Prinsesserne, der begge med et vist Talent fandt Stof

til korte Samtaler, gik Prins Kristian rundt blandt Damerne. Han konverserede snart med den ene, snart med den anden. Da Hs. Højhed kom til Frøken Urne, studsede han: det var som om han saa Tone Blom for sig, saa stor var Ligheden. Men Prinsen var straks Herre over Indtrykket og fortsatte flydende Konversationen.

Han beærede derpaa Komtesse Esterhazy med sin Opmærksomhed. Det interesserede ham overordentligt at høre hende fortælle om Fyrst Nikolaus Esterhazy, hvis »Støvlekvaster funklede af Diamanter«.

Prins Ferdinand, der ankom noget senere, var i et meget oprømt Lune; thi han havde i Spil med den østerrigske Chargé d'affaires, Baron Foulon, vundet en Skimmel. Da Prins Kristian forlod Franciska Esterhazy, gik Prins Ferdinand hen til denne.

»Min Broder talte om Slottet Esterhaz,« sagde han til Komtessen, »jeg hørte ham nævne det.«

»Hs. Højhed har et saa indgaaende Kendskab til den ungarske Adel, at jeg maa beundre ham.«

»Det har jeg oprigtig talt aldeles ikke, Komtesse. Hvad Fyrst Esterhazy angaar, ved jeg kun, at han har en forbavsende Mængde Heste og Hunde. Over 90 Jagthunde, ikke sandt?«

»Det er nok muligt,« udbrød Komtessen leende, »jeg nærer mere Interesse for Hestene; af dem har han henved tusinde.«

»De kan tænke Dem, Komtesse, han har faaet 3 til 4,000 Pund Sterling for enkelte af dem i England. Det var værdt at vinde en saadan.«

Prinsen saa Lady Arabella Harrington staa i Samtale med Grev Reventlow. Da den var endt, nærmede han sig med et polisk Smil den unge Dame. »Skal jeg fortælle Dem en pikant Nyhed?« spurgte han.

»Jeg er ganske spændt paa, hvad Deres Højhed vil sige.«

»Den engelske Gesandt, Sir A. Foster, staar i Færd med at gifte sig.«

»Ja saa. Med hvem? maa jeg spørge.«

»Med Miss Albinia Jane; i Morgen Formiddag kan De se ham køre gennem Esplanaden med hende.«

»Men Deres Højhed er jo forbavsende vel underrettet!«

»Jeg har mine «mouchards», Mylady,« sagde Prinsen med en vis paatagen Selvfølelse.

Englænderinden saa paa ham med et tvivlende Blik og kunde ikke undertrykke et Smil.

Blandt Selskabets øvrige Medlemmer tiltrak Professor Adam Øhlenschlæger sig almindelig Opmærksomhed. Den store Digter med det smukke Fysiognomi blev feteret af Alle. Øhlenschlæger standsede foran Gehejmelegationsraad Frimann og spurgte denne om »Hornelens« Digter for bestandig havde lagt Lyren til Side.

»Ved Siden af Deres straalende Digtersol, er min lille poetiske Stjerne fuldstændig blegnet, og nu er den gaaet ud,« lød Svaret. Øhlenschlæger følte sig øjensynlig behageligt berørt af dette.

Paa en Puf i et Hjørne sad Konferensraad Konstantin Brun i livlig Samtale med Sognepræsten ved Frederikskirken paa Kristianshavn, Pastor Massmann.

»Jeg kan ikke se Deres Højærværdighed,« sagde Brun, »uden at jeg hver Gang maa takke Dem som Stifter af Søndagsskolen.«

»Og jeg maa stadig overfor Konferensraaden bevidne min inderlige Glæde over at høre anerkendende Ord af et saa fremragende Talent i den praktiske Verden. Himlen lægge sin Velsignelse i Institutionen.«

»Regneundervisningen er især fortræffelig, Deres Højærværdighed. Regning er efter min Mening det

vigtigste af alle Fag. Hvor har Søndagsskolen ikke haft Ære af de to Vekselmæglere Schirmer her paa Pladsen.«

»De har forstaaet at forøge de dem betroede Pund,« bemærkede Pastor Massmann.

»De baade regner og beregner ypperligt og har den fineste Næse for Konjunkturerne,« sagde Brun med en livlig Haandbevægelse. »Hvor spekulerede de glimrende for et Par Aar siden, da Fonds efter Pengeforandringen, under de skiftende udenrigske Forhold, hurtigt faldt og steg.«

»Ja, det var et sjeldent Fremsyn hos Firmaet,« ytrede Massmann, »men De, Hr. Konferensraad stod visselig ikke tilbage for Fætterne Schirmerne. Jeg har iøvrigt en Hilsen til Dem fra Rostock.« Massmann og Brun gik derefter over til at drøfte et Familieanliggende.

»Kender De, Frøken Levetzow, noget nærmere til de to Damer, med hvem Fru Dal Borgo derhenne konverserer?« spurgte Kammerherreinde Antoinette Benzon.

»Det er en ungarsk Komtesse ved Navn Esterhazy og en Englænderinde, der hedder Lady Arabella Harrington. De er begge i Besøg hos Prinsesse Juliane.«

»Ungarerinden er af en udpræget sydlandsk Type,« bemærkede Fru Benzon.

»Ved den mimisk-dramatiske Forestilling i Aften vil hun danse sammen med Fru dal Borgo.«

»Det skal more mig overordentlig at se det. Hvor Fru dal Borgo holder sig glimrende. Jeg kommer til at tænke paa hendes Bryllup paa »Sølyst« for tre Aar siden. Det var en af de skønneste Højtideligheder, jeg nogensinde har overværet i Grev Schimmelmanns Hjem. Hvor Pastor Mynster talte dejligt.«

»Jeg har hørt megen Tale om dette Bryllup,«

ytrede Frøken Levetzow. »Men nu maa jeg fortælle Kammerherreinden lidt om de to fremmede Damer.« De tog Plads paa en lille Kanapé.

Prinsesse Charlotte konverserede med den gamle Grevinde Wedell-Wedellsborg, der nylig var vendt tilbage fra et flere Maaneders Ophold i Paris. Hun havde altsaa været i Verdensstaden, da det bourbonske Kongehof maatte flygte for den tilbagevendende Napoleon. Grevinden fortalte med Taarer i Øjnene, hvorledes hun med sit Lommetørklæde havde tilviftet Ludvig den Attende og Hertuginden af Angoulême sit Farvel. Hds. Højhed skjulte ikke sin Sympathi for Bourbonnerne og lagde ligesaa lidt Dølgsmaal paa sin Forbitrelse mod Kejseren, der havde behandlet hendes Gemals Familie saa haardt.

»God Aften, Professor Kunzen!« udbrød Hofjægermester v. Lerche, da han fik Øje paa Kapelmesteren. »Tak for Deres dejlige Musik til »Røverborgen«.«

»Meget forbunden, Hr. Hofjægermester,« lød Svaret; »men det er Kuhlau, som har komponeret den.«

»Ah, je suis un maladroit!« sagde v. Lerche; »jeg mente Musiken til »Kærlighed paa Landet«.«

»Fortsætter Hofjægermesterens Ven, Kammerherre v. Linstow, sine musikalske Forsøg?« spurgte Kunzen.

»Det gør han. Han komponerer i denne Tid et Slags Oratorium.«

»Nej virkelig; til hvilken Tekst?«

»Til de tre første Afsnit af Rangforordningen.« Kunzen studsede og lo!

Den musikalsk-dramatiske Aftenunderholdning var arrangeret af Grev Frederik Reventlow, der havde faaet Assistance af Kunzen og Professor

Rahbek. Et Teater var bygget i en Sal i Palaiets rez de chaussé. Der var i Hemmelighed holdt et Par Prøver paa det dramatiske Divertissement. Desto mere spændt imødesaa Selskabet Forestillingen, som desuden fik en særegen Attraktion derved, at Lady Arabella Harrington og Komtesse Esterhazy ogsaa vilde optræde blandt de Agerende.

Forestillingen indlededes med et stort musikalsk Numer. Komtesse Josefa Helene Yoldi og Frøken Mariquita Dreier, Adoptivdatter af den afdøde danske Gesandt i Paris, spillede firhændigt et Udtog af Mozart's «Don Juan». Forsamlingen beundrede baade Tekniken og Foredraget i de to Damers Præstation. Efter at Prins Kristian havde givet Signalet, lød et stærkt Bifald.

Derpaa opførtes en af den franske Digter Charles Panards Vaudeviller i Originalsproget. Det gik med Liv og Virkning over Scenen. Grev Moltke til Espegaard spillede med komisk Enfold en Père noble, Grev Frederik Reventlow var en ypperlig Bonvivant og Frøken Henriette v. d. Maase forbavsede som kvik Soubrette. Megen Munterhed vakte Oberst v. Cronhelm, der gav en forelsket Herregaardsskytte, som med udpræget holstensk Akcent sang et Par Couplets. Den ene at disse bragte Prins Ferdinand i en saa overgiven Stemning, at han uden videre, til Moro for hele Selskabet, raabte da capo.

Nu fulgte to Numre, der begge vakte Tilskuernes levende Interesse. Tæppet gik op for et Bjerglandskab med Skov; man blev overrasket ved at se Grev Yoldi og Lady Arabella Harrington, begge klædte i skotsk Nationaldragt. Til Guitarspil af Greven sang Ladyen et Par af Robert Burns Stanzer. Der var i hendes Foredrag et Tungsind og en Følelse, der gjorde et stærkt Indtryk paa Tilskuerne.

Grev Frederik Reventlow var aldeles indtagen i

hende og tilkendegav efter Tæppets Fald sin Beundring. Han bragte ogsaa Yoldi sin Hyldest.

Da Tæppet gik op igen, saa man en Akazielund, der aabnede sig ud imod en Pussta, som i det Fjerne begrænsedes af en lav Bjærgrække. Over Sletten hvælvede sig den klare, blaa Himmel og forhøjede det Heles Romantik. Midt paa Scenen stod en lav, antik Søjle, omslynget af vilde Roser. Ovenpaa den laa en Cithar.

Forsamlingen blev livlig bevæget, da Komtesse Esterhazy viste sig i ungarsk Zigeunerkostume, der ligesom bredte et vidunderligt poetisk Skær over hendes Personlighed. Smilende meddelte hun, at hun vilde fremsige et Par af »Himfis Elskovssange«, digtede af Kisfaludy; men i tysk Oversættelse, eftersom Ungarsk vel næppe var kendt.

Komtessen greb Citharen, lod Fingrene glide hen over Strengene og begyndte, under Ledsagelse af et melodiøst Spil, Deklamationen af Kisfaludys Digtning, der træffende skildrer alle Overgangene i Kærligheden, lige fra den blideste Elskovsstemning til den lidenskabeligste Erotik. Ved fin Nuancering i Citharspillet og velberegnet Plastik i Bevægelserne gjorde Komtessen stærkt Indtryk paa Selskabet, der aandeløst lyttede til hende. Særlig rev følgende Strofe Forsamlingen med sig:

In der Blumen bunten Reichen
Prangt die Rose zart und mild,
In der Schaar der Sternenzeichen
Herrscht der Sonne Strahlenbild:
Also glänzt, als Rose blühend,
In des Lebens Gartenraum,
Also strahlt, als Sonne glühend,
Auch der Liebe Göttertraum.
Selig wem solch Sonne glänzet,
Solche Ros' das Haupt umkränzet!
Ohne sie verdorrt der Hain.
Schrumpft der Lenz zum Winter ein.

Under stærkt Bifald, for hvilket de to Prinser var toneangivende, faldt Tæppet. Grev Reventlow var aldeles begejstret og i denne Stemning omfavnede han Komtesse Esterhazy, da hun traadte ud mellem Coulisserne. I sin kunstneriske Varme trykkede hun ham et Kys paa Panden.

Ved Souperen efter Forestillingen var de Agerende Genstand for Tilskuernes Hyldest, som Prins Kristian gav et pointeret Udtryk i faa bevingede Ord. »Kunsten er egentlig Livets Hjerte,« sagde Prinsen. Han endte med at komplimentere sin Ven Reventlow for det Arrangementstalent, han havde udvist. Greven svarede, at han vel af Naturen havde Interesse for det Skønne i dettes forskellige Former, men det var under Hs. Højheds Indflydelse, at den var bleven udviklet.

Grev Reventlow og Grev Yoldi havde henholdsvis Komtesse Esterhazy og Lady Arabella til Bords. Den gamle spanske Greve og Grande, hvis Hjerte var let fængeligt, kurede stærkt til den blonde Englænderinde, som gengældte hans Smiger med at yde hans Datters musikalske Virtuositet den varmeste Hyldest. De opdagede, at de havde flere Fællesbekendte. Yoldi nærede saaledes venskabelige Følelser for den tidligere engelske Gesandt i Madrid, Frere, hvem Lady Arabella hyppigt havde set i sine Forældres Hus. Hun fremhævede Gesandtens Kendskab til spansk Literatur og tilføjede, at han kunde en stor Del af Heltedigtet om Cid udenad. Greven ytrede, at han paa sin Side var nogenlunde fortrolig med den engelske Poesi; han berømmede derefter i høje Toner Byrons »Childe Harold«, hvis Lyrik havde bragt ham i Extase.

Lady Arabella holdt hele Tiden fast ved Traaden i Konversationen, skønt hun af og til havde sin Opmærksomhed henvendt paa Reventlow og Komtessen.

Grev Reventlow var fremdeles betagen af Komtesse Esterhazy's Deklamation og Citharspil.

»Lad os forestille os,« sagde han, »at Glasset foran Dem og mig var fyldt med Nektar, de udødelige Guders Drik, først da burde vi drikke Deres Skaal.«

»Hr. Greve,« udbrød Komtessen leende, »det var udsøgt Smiger; man skulde tro, at de havde gaaet i Skole hos en fransk Hofmand.«

Reventlow løftede sit Glas, Komtessen fulgte Eksemplet og nikkede smilende til ham. Lady Arabella hørte dette Replikskifte og blev noget afficeret af Grevens store Elskværdighed overfor Franciska Esterhazy.

»I det ungarske Zigeunerkostume«, ytrede Reventlow, »mindede De mig, Komtesse, om et Billede, jeg saa i Galleriet i Slottet Esterhaz. Det var en Ungarerinde, der af Skinsyge havde skudt sin Medbejlerske til Grev Emmerik Tøkelys Kærlighed. Hun holder den rygende Pistol i Haanden og ser med et mørkt Blik paa en Grækerinde, der døende er henstrakt ved Foden af en Eg, holdende en Buket hvide Roser i Haanden.«

»Jeg erindrer tydelig Billedet,« udbrød Komtessen, »det har altid gjort et dybt Indtryk paa mig; Skinsygens fortærende Ild lyser ud af Ungarerindens Øjne.«

»Grev Emmerik Tøkely var en af Ungarns Nationalhelte,« bemærkede Reventlow.

»Hans og Fyrst Frans Rakoczys Navne er indskrevne i enhver ægte Ungarers Hjerte,« sagde Komtessen; hun bøjede Hovedet og saa derefter med et sympatetisk Blik paa Greven, hvori laa, at hun var ham erkendtlig for hans Interesse for hendes Fædreland.

Soireen forløb paa den heldigste Maade, hvad der skyldtes Grev Schimmelmanns Elskværdighed

som Vært, Grev Frederik Reventlows smagfulde Arrangementstalent, de kongelige Personers livlige Konversation, Herrernes Humor og Damernes ukunstlede Ynde.

Grev Reventlow kyssede ved Afskeden varmt Komtesse Franciskas Haand; den Aften var han bleven stærkere end før indtagen i hende.

IV.

I Foraaret og Sommeren 1815 havde Københavns Befolkning væsentlig sin Opmærksomhed henvendt paa Hoffet og skænkede de epokegørende Begivenheder, for hvilke Europa var Skueplads liden Interesse. Bladene »Statstidende«, »Dagen« og »Kjøbenhavns Skilderi«, over hvilke Autoriteterne vaagede med Argusøjne, bragte kun tarvelige Meddelelser fra Udlandet. Forbindelsen med det genoprettede napoleonske Kejserdømme var forbudt; kun Franskmænd, der udtrykkelig hyldede Ludvig den Attende, maatte opholde sig her i Riget. Man vidste, at Stormagterne havde udstedt en Acht-Erklæring mod Napoleon, der stempledes som Europas Fjende og Fredsforstyrrer; men man afholdt sig saa meget som muligt fra offentlig politisk Diskussion. Thi man kunde let udsætte sig for at falde ind under en Kancelliplakat, der forordnede Straf for Udbredelsen af Rygter. I Gianellis Kafé, paa Hjørnet af Østergade og Kongens Nytorv, hvor en Del af General-Land-Økonomi- og Kommercekollegiets Embedsmænd søgte hen og plejede at faa sig en Passiar om, hvad der foregik »draussen«, var man yderst forbeholden i sine Udtalelser. Man fulgte det af den Kommitterede, Etatsraad Pram, givne Raad: »Vær ubekymret for Statens

udenrigske Skæbne; vor uforlignelige Landsfader er i Wien, hvor Hs. Majestæt naturligvis værner om sit Riges Interesser paa den mest fyldestgørende Maade.« —

I Hofkredsene var i Maj Maaned Prins Kristians Bryllup paa Augustenborg med den nittenaarige Prinsesse Karoline Amalie det almindelige Konversationsemne. Damerne havde med en vis Andagt betragtet de kongelige Prinsessers Brudekappe, som Overkammerjunker Buchwald bragte fra Rosenborg til Amalienborg, hvor Hds. Majestæt lod den indpakke og afsende med en Lakaj til Als. Ved Vielsen, der foregik i Slotskapellet i Overværelse af Prins Ferdinand, Prinsesse Juliane og Hertuginden af Holsteen-Beck, havde Bruden gjort et blændende Indtryk ved sin Skønhed og Ynde. Den syv og tyveaarige Prins havde taget sig prægtigt ud. »Nu vil sikkert Skjoldungestammen skyde friske Skud,« hviskede Hoffrøknerne skælmsk.

»Jeg siger med Gehejmelegationsraad Frimann,« udbrød Overhofmester Brockenhuus, »at Hymens Fakkel, der første Gang slukkedes saa sørgeligt for Hs. Højhed, nu for bestandig vil komme til at brænde klart for ham.«

Det gjorde et godt Indtryk paa Københavns fashionable Kredse, at Kong Frederik den Sjette paa sin Tilbagerejse fra Wien personligt lykønskede Brudeparret paa Augustenborg. Man opfattede dette som et Symptom paa, at Hs. Majestæt havde slaaet de mørke Erindringer fra Prinsens Ophold i Norge i Glemmebogen og igen lod sin Naades Sol skinne paa ham.

Nu fulgte Hs. Majestæts Indtog i sin Hovedstad efter ni Maaneders Ophold i Udlandet. Den jublende Befolkning spændte i Vimmelskaftet Hestene fra den højtelskede Monarks Vogn og trak den til Amalienborg. I den skønne Juninat straalede København i

Illumination. Indtoget afgav Stof til mange Dages Samtaler blandt alle Samfundsklasser. Paa Vers og i Prosa fejrede man Landsfaderens Hjemkomst. I Gaardene og i Værtshusene sang Spillemændene:

Kun sjelden han sit Hus forlader,
Han som en Eg i Skoven gror.
En barnlig Kreds foruden Fader
Er som et Skib foruden Ror.
Det venter, bundet i sin Havn,
Forløsning fra sit tunge Savn.

* * *

I Prinsesse Julianes Palais var der i Anledning af hendes Gemals, Prinsen af Filippsthals, Afrejse til Østerrig bleven fejret en Familiefest, til hvilken Grev K. K. S. Danneskjold Samsø var indbudt. Danneskjolderne var ved Slægtskabets Baand knyttede til den hertugelige Familie paa Augustenborg. Den fjerde Hertug havde været gift med Komtesse Frederikke Louise Danneskjold, der var Oldemoder til Prinsesse Karoline Amalie, som nu skulde ægte Prinsesse Julianes Broder. Grev Danneskjold Samsø, der stod i Begyndelsen af Fyrrerne, var en kundskabsrig Mand og en meget human Personlighed. Baade som Amtmand over Præstø Amt og som Overdirektør for Gisselfeld Kloster nød han stor Anseelse.

Han og hans Gemalinde, en Datter af Admiral Kaas, stiftede ved denne Sammenkomst hos Prinsessen Bekendtskab med Lady Arabella Harrington og Komtesse Esterhazy og følte sig tiltalte af disse. Greven indbød dem til et Besøg paa Gisselfeld. Damerne modtoge med Glæde Indbydelsen, da Grevinden skildrede dem Klostret og Omegnen som smuk og interessant.

Lady Arabella og Komtesse Esterhazy havde

under Besøget paa Gisselfeld, naar enkelte Regnvejrsdage undtages, det dejligste Foraarsvejr. Køreture og Rideture afvekslede med hinanden. Den gamle Hovedbygning fra Peder Oxes Tid interesserede de to Damer overordentlig; de havde en ypperlig Cicerone i Greven, der med en vis tør Humor leverede Kommentar til de Genstande, som fængslede deres Opmærksomhed.

En Dag stansede Lady Arabella foran Dorothea Krags Portræt. Grev Danneskjold, der var til Stede, meddelte hende, at det var hans Stammoder. Hun var som Enke bleven gift med Feltmarskal Kristian Gyldenløve, Stifteren af Gisselfeldt Kloster.

»Gyldenløve?« spurgte Arabella.

»Ja, Mylady, fra ham og hende nedstammer min Slægt. Det var en udmærket Officer, som med Tapperhed kæmpede i Ludvig den Fjortendes og Kejser Leopold den Førstes Tjeneste.«

Komtesse Esterhazy, der havde betragtet nogle Miniaturbilleder, kom i dette Øjeblik hen til Greven.

»Jeg har hørt, at der var danske Tropper med i Kampene mellem den afsatte Kong Jakob den Anden og Kong Vilhelm den Tredie,« sagde Lady Arabella.

»Rigtigt, Mylady er jo en stor Historiker,« ytrede Greven med et Smil. »Der hænger et Portræt, som maa have særlig Interesse for Komtessen,« sagde Danneskjold, idet han vendte sig mod Franciska Esterhazy. »Det er Billedet af den danske Officer, General Andreas Harboe, der kæmpede i Kejserens Tjeneste mod Ungarerne under Ragoczy.«

Komtessen saa med et mørkt Blik paa Portrætet. »Ragoczy var en af Ungarns Helteskikkelser,« udbrød hun med Varme.

»Harboe dræbtes af sin egen Skildvagt ved et Vaadeskud,« sagde Greven.

»Nemesis,« ytrede Komtessen sagte.

Grev Danneskjold, hvis Blikke igen kom til at

dvæle ved Billedet af Dorothea Krag, udbrød: »Jeg skal fortælle Damerne en pikant Anekdote om min Stammoder. Efter Gyldenløves Død ægtede hun en Ahlefeldt. Han havde en Hund til Hjelmtegn, medens hendes hedengangne Ægteherres Vaaben var en Løve. Kong Frederik den Fjerde tilkendegav sit Mishag med hendes tredie Giftermaal. Men hun svarede: »Sig Kongen, at jeg foretrækker en levende Hund for en død Løve.«

»Charmant!« udbrød begge Damer samtidig.

Hver Morgen spadserede Grevinden en Tur med Lady Arabella og Komtesse Esterhazy i den smukke Have, hvor de stadig med Beundring betragtede den navnkundige Kæmpevedbend, der snoede sig omkring Asketræet.

Skolepatronen paa Herlufsholm, Statsminister Kaas, der var i Slægt med Grevinden, indbød Danneskjolds med Gæster til et Besøg. Med levende Interesse besaa de fremmede Damer den gamle Kirke med dens Monumenter. De henreves af den Naturskønhed, som det store Skovparti, gennem hvilket Susaaen slynger sig, frembød i sin lysegrønne Foraarsdragt. Kaas var ikke blot en ypperlig Vært, men han var ogsaa overfor Damer, der havde et tiltalende Ydre, en meget galant Kavaller.

Hs. Excellence aflagde kort efter en Visit paa Gisselfeld. Uagtet han bestræbte sig for at være saa ligelig som mulig i sin Courtoisie, kom han alligevel til at give Ungarerinden Fortrinet: han var aldeles fortryllet af hendes Øjne.

Lady Arabella blev skinsyg paa Komtessen og optraadte i slige Øjeblikke med en vis Kølighed overfor hende.

Ved Tilbagekomsten til København udtalte de to Damer sig i de varmeste Udtryk om alt det Interessante, de havde set paa Gisselfeld og Herlufsholm.

V.

Prinsesse Juliane forlagde i Juni sin Residens til Fredensborg, hvor hun plejede at tilbringe noget af Sommeren. Slottet havde haft sin Glansperiode i Frederik den Femtes Tid, og det havde været Yndlingssæde for Enkedronning Juliane Marie. Men i de nitten Aar, der var forløbne siden hendes Død, havde Fredensborg ligget stille hen: kun oplivedes Slottet og Parken en Gang imellem, naar en kgl. Person nogle Dage, eller naar Hds. Højhed en Maaned eller to opslog sin Bolig der.

Komtesse Esterhazy og Lady Arabella tilbragte et Par Uger i landlig Stilhed paa Fredensborg: Tilværelsen hengled i ensformig Behagelighed for dem. Trængte de til aandelig Adspredelse, søgte de den hver paa sin Vis: Lady Arabella malede Akvareller; Komtessen læste ungarske Digte Hyppig foretog Hds. Højhed Sejlture med dem paa Esrom Sø, i et lille Lystfartøj, som betjentes af en Underbefalingsmand i Marinen og en Matros.

En Dag vendte Prinsessens Hofdame, Baronesse Pechlin, i en meget altereret Stemning tilbage fra København. Befolkningen var bleven sat i Bevægelse ved Efterretningen om, at Englænderne under Wellington i Forening med Preusserne under Blücher havde tilføjet Napoleon et afgørende Nederlag ved Waterloo i Belgien. De fremmede Ministre i Hovedstaden havde til Tegn paa deres Glæde illumineret; men dette havde vakt Harme hos den kejserligsindede Del af Befolkningen. Udenfor den engelske Gesandts, Sir Augustus Fosters Bolig var det kommet til alvorlige Gadedemonstrationer. Mængden hujede, peb, raabte: »Ned med England!« og slog Ruderne ind. Ved kraftig Brug af Stokken drev Politiet de ophidsede Skarer fra hinanden. Hver halve Time afgik der fra Politidirektøren en Kureer til Hoffet

paa Frederiksberg Slot. Baronesse Pechlin var i høj Grad forskrækket: hun troede, at en Revolution var ved at udbryde og frygtede for, at hele Kongefamilien skulde blive udsat for den alvorligste Fare. Hds. Højhed blev stærkt afficeret af denne Meddelelse, men betvang sig og talte beroligende Ord til Baronessen. De to fremmede Damer forstod ikke rigtig, hvad det drejede sig om. Man fortalte dem blot, at der var bleven illumineret i København i Anledning af, at Napoleon havde tabt et Slag. Man tilføjede, at der nu forhaabentlig var Udsigt til, at Frankrigs gamle bourbonske Kongehus kunde komme til at bestige Tronen igen. Da de følgende Dage forløb rolig, genvandt Prinsessen og hendes Hofdame fuldstændig deres Ro.

I Midten af Juli ankom Prins Kristian med sin unge Gemalinde, Prinsesse Karoline Amalie, til København. De fik en festlig Modtagelse fra Hoffets Side. Paa Frederiksberg var der Galataffel for Ægteparret. Alle fandt Prinsessen henrivende. Kongen, der havde hende til Bords, viste hende udsøgt Opmærksomhed. Prinseparret hilstes, under Kørslen til Sorgenfri, med Leveraab af den tilstrømmende Befolkning; om Aftenen var Lyngby illumineret. —

Kong Ludvig den Attende bar atter Frankrigs Krone; en legitimistisk Strømning gik hen gennem Europa. En gylden Tid for Kongedømmet af Guds Naade syntes at skulle oprinde. Folkestemningen var afgjort monarkisk og loyal her hjemme, da Hoffet begyndte at træffe Foranstaltninger til Frederik den Sjettes og Dronning Maries Salving i Frederiksborg Slotskirke.

I Anledning af denne Begivenhed, der tillagdes kapital Betydning for Kongedømmet, samledes en Skare fyrstelige og notable Personligheder i København. Blandt hine fremhæve vi Hds. kgl. Højhed Enkehertuginde Louise Augusta og hendes to Sønner:

Hertugen og Prinsen af Augustenborg. Dernæst skal det noteres, at Enkehertuginde Karoline af Brunsvig-Beverne ogsaa var blandt de Indbudte. Denne Dame havde i sit første Ægteskab været knyttet til den sidste Hertug af Glücksborg og opholdt sig til Stadighed paa Glücksborg Slot i Nærheden af Flensborg. Endelig vrimlede det i Hovedstaden af Aristokratiets Medlemmer, der alene ved deres talrige Tilstedeværelse laante den forestaaende Statsakt forhøjet Relief.

Det var en henrivende smuk Formiddag hen imod Midten af Juli. Natten havde været regnfuld, men i den tidlige Morgenstund havde Skyerne fordelt sig, og nu straalede Solen fra den klare blaa Himmel. Dugperlerne glimrede paa Græsstraaet, over de fugtige Enge laa endnu en fin Taagestribe, der var i Færd med at forsvinde, Spurvene kvidrede, og Lærken steg syngende mod det Høje fra sin Rede i Kornmarken.

I Asminderød Kro herskede der den Formiddag et usædvanlig stærkt Liv. Der havde været stort Bondebryllup i Byen Dagen før, og en Del af de Indbudne, der var komne langvejs fra, havde sat deres Køretøjer ind i Kroens Rejsestald, medens Kvinderne var blevne anbragte hos Slægtninge og Bekendte i Nabolavet. Mændene havde ved Piben og Punscheglasset fortsat Sviren fra Bryllupet og havde først begivet sig til Ro paa Høstænge, da Daggry viste sig i Øst. Karle og Ældre var nu sysselsatte med at trække Vognene frem og spænde for. Skiftevis toede de sig i Lerfade, der var stillede paa lave Træbænke omkring Brønden og bragte Rede i deres Haar enten med en Hornkam eller med Fingrene. Efterhaanden som Kvinderne viste sig og steg til Vogns hilstes de med Bifaldslatter og Tak for Gaarsdagens Fornøjelser. I Gæste- og Kælderstuen tog Mændene lige forinden Bortkørslen

en Skaal varmt Øl med Honning i og tændte i Køkkenet deres Pibe ved en Glød. En efter en svingede Vognene fra Kroen ud paa Vejen, Piskene smeldede, Hundene gøede, langsomt tabte Hjulenes Rullen sig i det Fjerne. Hen imod Middag genvandt Kroen sit sædvanlige Hverdagsudseende, hvad der blandt andet kendtes derpaa, at Hundene strakte sig sovende i Solskinnet, medens Høns og Ænder frejdigt spadserede omkring i Gaarden.

I et større afsides liggende Værelse i Kroen, ud mod Haven, var Kl. 9 en ældre, graasprængt Herre af et fint Ydre i Færd med at klæde sig paa; det var Borgermesteren i Helsingør, Etatsraad Bjørnsen. Han var kommen kørende Aftenen forinden fra Hillerød, hvor han havde forhandlet med Byfoged Aarø. Sagen var den, at Egnen mellem Helsingør og Frederiksborg i de sidste fjorten Dage var bleven hjemsøgt af en Zigeunerflok, der havde sat Skræk i Befolkningen og sigtedes dels for Tyveri, dels for værre Forbrydelser. Flokken, der bestod af ti Personer, nemlig tre Ægtepar, som de kaldte sig, to smaa Børn, en tyveaars Knøs og en attenaars Pige, var kommen fra Jylland. Den havde tinget sig om Bord hos en Skipper i Aarhus, der skulde gaa med Lervarer Syd paa til Byen Slesvig, og herfra vilde saa Flokken fortsætte sin omstrejfende Vandring til Tyskland. Men Jagten var af en orkanagtig Storm i Kattegat bleven forslaaet fra sin Kurs og naaede i en havareret Tilstand ind til Hornbæk, hvor den laa og reparerede. Zigeunerflokken, der skulde med den, naar den atter gik under Sejl, havde imidlertid forladt Skibet og vankede omkring i Omegnen i flere Mils Afstand. Om Natten opholdt den sig i Skov og Krat; om Dagen tjente den sig Føden ved at gøre Arbejde som Keddelflikker, Klinker, Skærsliber eller Rottefanger hos Bønderne. Zigeunerkvinderne trak de unge Bønderpiger til sig ved at spaa enten i Kort

eller af Haandens Linier, ligesom de ogsaa samlede Bønderne om sig ved deres underlige, lidenskabelige Danse, hvortil de slog paa Tamburin, medens Mændene spillede paa Lire og Sækkepibe. Zigeunerflokken besvarede Venlighed med Tjenstvillighed, men Haan og Foragt vakte dens glødende Harme, der gav sig Udslag i Hævn, som ikke gyste tilbage for nogen Udaad. En Gaardmand i Danstrup var efter den almindelige Mening kommen til at bøde haardt for sin Uvilje mod disse »Skøiere«. Han havde med Skældsord bortjaget to af deres Kvinder, som kom for at tigge om Mad til deres smaa Børn, og havde hidset Hundene paa dem. Et Døgn efter, ved Nattetid, stod hans Gaard i lys Lue, og man troede fuldt og fast, at det var Zigeunerne, der havde ladet »den røde Hane gale«. I Humlebæk havde den nævnte attenaarige Zigeunerpige, der kaldte sig Lejla, danset for Gæsterne til Mandolin Spil af hendes ovenfor berørte unge Rejsefælle. Ved sin Skønhed, sin lidenskabelige Glød i Øjet, sine smukke Former og sine yndefulde Bevægelser havde hun sat Varme i de ellers træge Bønder med det halvdorske Blod, men Forvalteren hos Konferensraad Brun paa Krogerup havde hun bragt i Fyr og Flamme. I et Lysthus i Haven havde han forgrebet sig paa hende og, idet han trykkede hende et lille Sølvkors i Haanden, fraranet hende et Kys. I det samme stak Zigeunerknøsen, Gaspar var hans Navn, sit Hoved frem gennem Lysthusets Lindegrene, og ved Synet af Pigen, som Forvalteren havde tvunget ned paa sit Skød, udbrød han med flammende Blikke i en Strøm af heftige Ord, der for den Uforstaaende klang som et Rovdyrs knitrende Knurren. Lejla udstødte et Skrig, rev sig løs og flygtede op over Bakkekammen bag Haven. Gaspar viste Forvalteren med truende Mine en Dolk, men hin fjernede sig med et foragteligt Øjekast og et

højt Grin. Zigeuneren var Lejlas Elsker og fulgte med Skinsyge hvert af hendes Fjed. Da han opdagede det nævnte Sølvkors, og hun erklærede overfor ham, at Forvalteren havde paatvunget hende det, fattede han i sin blinde Lidenskab Mistanke til hendes Troskab og svor sin formentlige Medbejler Hævn. Forvalterens Lig fandtes en Morgen med et dybt Dolkestik i Brystet i et Hasselkrat i Nærheden af Kjelderris Hegn. En gammel Bondekone fra Tibberup, der tilfældig ved at luge bag nogle Buske i Haven havde set et Glimt af Optrinet i Lysthuset og bemærket, hvad der foregik mellem Gaspar og Forvalteren, var overbevist om, at hin var Drabsmanden, men af Skræk for Zigeunerkvinderne dristede hun sig ikke til at sige noget.

»Satan driver sit Spil her paa Egnen,« sagde en gammel Fattighuskvinde, der et Par Gange om Ugen kom til Pastor Øllgaard i Asminderød og fik et Maaltid Mad.

»Tror ikke Hr. Pastoren, at Fanden ogsaa er paa Færde?« spurgte Degnen, som hørte dette.

»Fanden!« udbrød Hs. Velærværdighed.

»Ja, han skal jo være Satans gemytlige Fætter. Her er i den sidste Tid rundt omkring i Nabolaget sket mange Tyverier og i enkelte af dem maa Fanden have haft sin Finger.«

»Lad mig høre den Historie,« sagde Pastor Øllgaard, tog Brillerne ud af Futteralet og stirrede paa Skolelæreren.

»Det drejer sig om Sognefogden i Tikjøb og den franske Emigrant Lavigne. De havde været til Gilde hos Kaperkaptajn Huggert paa Marianeslyst, og de havde drukket tæt af en Madeira og en Rom, Kaperen i sin Tid havde taget fra en engelsk Brig . . .«

»Vær ikke iblandt Vindrankere, iblandt dem, som fraadse i Kød,« sagde Præsten. »Saaledes staar der i Salomos Ordsprog, 23. Kapitel.«

»Da de gik hjem,« vedblev Degnen, »satte de sig ved en Høstak, hvor de faldt i Søvn. Da de vaagnede om Morgenen, blev de forskrækkede. Franskmanden havde mistet Uhr og Kæde med Berlokker; Sølvknapperne var skaarne af Sognefogdens Frakke. Begge havde paa Udturen baaret høje Filthatte; men de kom hjem hver med en forslidt skiden Lammeskindshue.«

De var under den dybe Søvn i den lumre Natteluft bleven plyndrede af Zigeunerne.

Man havde i Egnen mellem Helsingør og Hillerød denne omflakkende Bande mistænkt for at have udøvet de nævnte Forbrydelser og Tyverier; men det var umuligt her at føre et gyldigt Bevis derfor. Ingen havde set Noget, hvorpaa Tiltalen kunde bygges, og Tyvekosterne nedgravede Zigeunerne forsigtigt.

Under en Forhandling med Sognefogderne i Tikjøb og Asminderød Distrikter havde Borgmester Bjørnsen og Byfoged Aarø imidlertid truffet Aftale om et skærpet Tilsyn fra Politiets Side, navnlig om Natten; man troede at have stillet Zigeunerne Fælder og ventede sig god Fangst deraf.

Det var netop den Tanke, der foer Etatsraad Bjørnsen gennem Hovedet, medens han gjorde sit Morgentoilette i Asminderød Kro. Derefter tænkte han paa den forestaaende Audiens, han før Middag skulde have paa Fredensborg Slot hos Kammerherre Bardenfleth, Prins Ferdinands Hofchef, der var ankommen for at se, om Forberedelserne til Prinsesse Julianes Modtagelse om en Ugestid var deres Afslutning nær.

Da Etatsraaden, der iførte sig Uniform, havde faaet de gule Benklæder og Vest af samme Farve paa, trak han i en let Lærredsfrakke, ringede paa Jomfruen og spurgte, hvad hun kunde servere til Frokost. Spørgsmaalet, om han ønskede kogt Sten-

bider, blev besvaret bekræftende. En knap halv Time efter sad Etatsraaden i et lille Værelse ved Siden af Kromandens Dagligstue og nød med Velbehag Fisken, hvortil han drak en Kop ren Kaffe, som paa den Tid var en dyr Drik. Solstraalerne spillede gennem Havens Frugttræer ind gennem det aabne Vindu, en let Luftning bar af og til en Duft af Levkøjer og Reseda med sig. Etatsraaden tænkte just med et fiffiigt Smil om Læben paa de to Specier i Sølv, han for et Par Aftener siden havde vundet fra Regimentskirurg Møller i Klubben, da det bankede paa Døren.

Politibetjent Nærum traadte ind og hilste med stram militær Holdning — han havde staaet ved Kronens Regiment — paa sin Chef, Borgermesteren.

»Hvad har I at melde?« spurgte Bjørnsen. »Har I nappet en Zigeuner?«

»Nej, Hr. Etatsraad, nu har jeg hele Natten siddet som en Ugle i et Træ i Hr. Lavignes Have for at se, om der skulde komme nogen Tyv og stikke falske Nøgler i Laasene, men Solen stod op, og Ingen havde vist sig.«

»Kedeligt,« mumlede Bjørnsen. »Om en Time maa Jeppe køre mig til Slottet. Sig ham, at han maa holde her for Døren, Kl. 10 præcis.« Betjenten gik.

Uhret slog halvelleve paa Fredensborg, da Bjørnsen i karmoisinrød Kjole med trekantet Hat steg op ad den store Stentrappe og i Døren modtoges af en Lakaj, der gennem Vestibulen førte ham til Hs. prinselige Højheds Gemak. Her kom Kammerherre Bardenfleth ham smilende i Møde, trykkede venligt hans Haand og anmodede ham om at tage Plads i en med Gyldenlæder betrukken Armstol. Bjørnsen følte sig smigret. Noget bestemt Ærinde til Bardenfleth havde han ikke; men han fandt

altid inderlig Tilfredsstillelse i at tale med fornemme Personer ved Hoffet om de Kongelige.

»Jeg hører, at Hds. Højhed Prinsesse Juliane ventes herud,« sagde Bjørnsen; »kommer ogsaa Prins Ferdinand?«

Bardenfleth bejaede det. »Prinsen ønsker at tilbringe nogle Dage her paa Fredensborg, før han med Bauditz i Følge tiltræder sin Rejse til Paris.«

»Det er vel ikke indiscret at spørge, om Hs. Højhed afgaar i en diplomatisk Mission.«

»Den højere Politik ligger ikke for Prinsen,« svarede Hofchefen med et ironisk Smil. »Han vil se Paris, hilse paa Kong Ludvig den Attende og maaske skæmte lidt med Grisetterne.«

»Hs. Højhed kan trænge til Adspredelse efter de sidste Aars anstrengende Militærliv.«

Bardenfleth saa med et spørgende Blik paa Bjørnsen og forlod dette Emne. »Sig mig, Hr. Etatsraad, kan Autoriteterne snart skaffe os af med de Zigeunere, der flakke omkring her i Egnen?«

Bjørnsen svarede, at de nu vilde blive førte tilbage til det Skib ved Hornbæk, hvormed de var komne; men det kunde jo vare noget, inden man kom alle Bandens Medlemmer paa Sporet.

»Der forestaar nu en bevæget Tid her ved Hoffet i Anledning af Kongeparrets Kroning,« bemærkede derefter Bardenfleth.

»Men kan Kammerherren da ikke vente et Otium?«

»Det vil vise sig. Jeg kunde da faa lidt Tid til at beskæftige mig med Meteorologi og Naturfilosofi. Jeg vilde gerne sætte mig rigtig ind i Schellings Skrift om Verdenssjælen. Etatsraaden kender maaske dette?«

»Jeg tilstaar, at det er en lukket Bog for mig.«

Af Kammerherrens Mine fremgik, at han ønskede Samtalen endt. Etatsraad Bjørnsen rejste sig

og takkede for Modtagelsen. Han fulgtes til Gemakkets Dør af Hofmarskallen.

Idet Borgermesteren traadte ud, faldt hans Blik paa Loftsmaleriet, forestillende Phaethon. Han kom til at tænke paa Rektor Jens Møller i Helsingør, der plejede at sige om denne mytiske Skikkelse: »Det gik ham som saa mange høje Størrelser; han brændte sig, fordi han paatog sig mere, end han kunde magte.«

En Uge senere gav Prinsesse Juliane paa Fredensborg en Diner for Hertuginderne af Augustenborg og Brunsvig-Bevern, der var ankomne til København i Anledning af Kroningen. Prinserne og Prinsesserne, et Par af Statsministrene, flere Medlemmer af det diplomatiske Korps og nogle Notabiliteter af Godsejeraristokratiet med Damer havde faaet Indbydelse. Hds. Højhed havde udbedt sig Kongeparrets og Kronprinsesse Karolines Tilstedeværelse; men Deres Majestæter ønskede at forblive i Stilhed, indtil Salvingsakten var fuldbyrdet.

Under Dineren i Kuppelsalen, ved hvilken Prins Kristian ved sin Søsters Side førte Forsædet, herskede den livligste Stemning. Den gamle russiske Gesandt, Geheimeraad Lizakewitsch, der havde Grevinde Reventlow til Kristianssæde til Bords, udtalte sig med Begejstring om Prinsesse Karoline Amalie. Næst efter hende var han tilbøjelig til at tilkende Komtesse Esterhazy, der sad skraas overfor ham ved Grev Frederik Reventlows Side, Skønhedspalmen. Lady Arabella Harrington var den franske Gesandts, Marquis de Bonnays Borddame. Han feterede hende stærkt i Anledning af, at hun var Datter af den Nation, der væsentligst havde bidraget til Sejren over Napoleon, og berømmede i høje Toner Hertugen af Wellington som Feltherre. Prins Ferdinand,

der var den nederlandske Ministerindes Bordkavaller, morede hende med Fortællingen om sin Dygtighed i at bage hollandske Vafler.

Efter Dineren begav Selskabet sig ind i Havesalen, hvor der for aabne Døre ud mod Parken serveredes Kaffe.

De to Geheimestatsministre, Udenrigsminister Niels Rosenkrands og Møsting, kom tilfældigvis til at staa ved Siden af hinanden. Den sidste saa op mod Krocks Loftsmaleri, der forestiller Fredens Genius, som nedbeder Gudernes Beskyttelse over Danmark og Norge.

»Norge er desværre tabt,« sagde Møsting, »Guderne holde nu deres Haand over Resten.«

»Jeg istemmer Deres Ønske,« yttrede Rosenkrands. »Men der henne ser jeg Grev Danneskjold Samsø. Jeg maa hen og komplimentere ham i Anledning af hans sidste Foranstaltninger til Bøndernes Bedste paa Gisselfeld Gods.«

Den preussiske Gesandt, Grev Dohna, konverserede Hertuginden af Brunsvig-Bevern. Han talte om den franske Hærs flugtlignende Tilbagetog efter Nederlaget ved Waterloo.

»Jeg beklager, at Bonaparte ikke blev tagen til Fange,« udbrød Hertuginden.

»Imperatoren maatte lade sin Vogn i Stikken,« fortsatte Gesandten. »Man fandt i den et Bæger og en Ske. Ved Deres Durchlauchtighed, hvem der fik disse Ting?«

»Jeg er nysgerrig efter at erfare det, Deres Excellence!«

»Feltmarskal Blücher sendte Bægret til Kong Frederik Vilhelm den Tredies Søster, Kurprinsessen af Hessen, og Skeen til Kongens Datter, Prinsesse Charlotte.«

»Disse Sager,« bemærkede Hertuginden, »var ikke værdige til at berøres af saadanne Hænder.

Men det var naturligvis Maaden, hvorpaa de var komne i Preussernes Besiddelse, der bestemte de kongelige Prinsesser til at modtage dem.«

Selskabet tilbragte Resten af Eftermiddagen med Spadsereture i Parken. Lady Arabella mødte megen Opmærksomhed fra Prins Kristians Side. Han førte hende til Normandsdalen, hvor han forklarede hende Betydningen af Grunds Stenstatuer. Hun lyttede med Interesse til Prinsens Fortælling, men bemærkede, at Statuerne forekom hende tarvelige som Kunstværker.

»De har maaske Ret, Mylady,« sagde Prins Kristian; »Ideen til disse Værker skyldtes Kong Frederik den Femte personlig; den kunde være bleven bedre udført.«

»Jeg har set lignende Billedstøtter i Parken ved Bolsover Castle, Hertugen af Portlands Ejendom,« yttrede Arabella.

»Som Englænderinde vil det interessere Dem at tage Kronprins Frederiks Grotte i Øjesyn,« sagde Hs. Højhed.

»Ja, Hs. Majestæt er mig som Søn af en engelsk Prinsesse, sympathetisk,« bemærkede Lady Arabella.

Medens Hs. Højhed spadserede med sin Dame til Grotten, gik Grev Reventlow med Komtesse Esterhazy ved sin Side langsomt hen gennem Eremitage Alleen. Den ungarske Komtesse fandt Fredensborg i dets Sommerdragt henrivende; det var en af de skønneste Pletter, hun havde set paa Jorden. Reventlow fortalte hende om Hoflivet paa Slottet og i Parken, da Frederik den Femte og Dronning Juliane Marie residerede der om Sommeren. Komtessen standsede pludselig foran et Bøgetræ, i hvis Bark et Par Bogstaver, et N og et B med en Fyrstekrone over, var indskaaret. »Hvad betyder det?« spurgte hun Reventlow.

»Man fortæller,« svarede han, »at disse to

Bogstaver betyder Nathalie Borissovna; det er Navnet paa en russisk Komtesse, der ægtede den ulykkelige Fyrst Ivan Dolgoruki, hvem hun først fulgte i hans Forvisning til Sibirien, senere blev hun Vidne til hans Henrettelse.«

»Hvorledes kom hun hertil?« spurgte Franciska Esterhazy.

»Jeg kender ikke de nærmere Omstændigheder. Fyrstinden opholdt sig her nogle Dage i Enkedronning Juliane Maries Tid. Hds. Majestæt var jo beslægtet med det russiske Kejserhus og besøgtes af Medlemmer af det russiske Aristokrati.«

»Fyrstinden var meget ulykkelig,« yttrede Komtessen, idet hun opmærksomt betragtede Bogstaverne.

»Fyrstinde Nathalie kastede sin Trolovelsesring i Floden Dnieper og tog Sløret. Hun blev Nonne i Kiev,« sagde Reventlow.

»Saaledes trak hun sig tilbage fra Verden og valgte maaske det bedste,« bemærkede Komtessen eftertænksomt.

De spadserede til Kongebroen. Her laa ved Siden af den kgl. Lystyacht en elegant bygget Baad.

»Vejret er smukt og stille,« sagde han. »Maa jeg indbyde Komtessen til en Udflugt paa Esrom Sø. Landskabet omkring Bredden tager sig saa smukt ud fra dens Midte.«

»Naar De ror godt, Grev Reventlow, betænker jeg mig ikke,« udbrød Franciska.

De steg i Baaden, løste denne og rask førte Aareslagene den udefter.

Komtessen sad i Agterstavnen; hun saa henrivende ud i sin hvide Straahat, under hvilken de sorte Lokker viste sig i rig Fylde. Da de var komne et langt Stykke ud, holdt Reventlow stille, idet han hvilede paa Aarerne. Det var det skønneste Natursceneri, man kunde se. Den vestlige mørkeblaa Himmelgrund var smykket med lette Fjerskyer,

Skove, Bakker og Marker stod i deres frodige Sommerpragt, Søens Overflade laa blank. Solen, der heldede mod Nedgang bag Grib Skov, kastede en gyldenrød Genus over Skyerne, der afspejledes af Vandet. Der sad Komtesse Franciska Esterhazy i sin sydlandske Kolorit, som den nordiske Aftenrøde laante et ejendommeligt Skær. Grev Reventlow betragtede hende med et Blik, i hvilket Elskoven glimtede.

»Komtesse,« sagde han, »jeg mindes i dette Øjeblik en Sejltur paa Zürichersøen for et Par Aar siden, og jeg gentager med Digteren Salis i »Abendroth«:

Wie lieblich, wann dein rother Schein
Den stillen See bemalt.
Und in den thaubesprengten Hain
Durch Blüthenzweige strahlt,
Noch wunderschöner strömt die Flut
Von deinem Rosenlicht
Dem Mädchen unterm Halmenhut
Ins blühende Gesicht!

Et Hornsignal lød med kraftige Toner oppe fra Slottet; det var Prinsessen, der lod sin Jæger blæse til Samling.

Grev Reventlow roede hurtigt tilbage til Kongebroen. Komtessen havde bøjet sig tilbage i Bagstavnen, den hvide Tylsdragt gav hendes sydlandske Kolorit forøget Relief og fremhævede hendes yppige Former; hun legede med sin Elfenbensvifte, saa hen over Vandet, men lod af og til Blikket flygtigt hvile paa Reventlow. Han lod, som om han ikke bemærkede det. »Hvor hun er smuk,« hviskede han i sit stille Sind.

Hele Selskabet samledes igen i Havesalen, hvor et Klaver med en Nodestol ved Siden var hensat paa en stor Tribune, hvis bageste Del dækkedes af et rødt Rideau, malet i smukke Folder.

Efter at Selskabet havde taget Plads i en Halvkreds, blev der serveret The og omdelt et lille trykt Program over den Aftenunderholdning, som derpaa skulde finde Sted: det var Koncert, Sang og en mimisk Scene med Dans.

»Hvor de Smaakringler er magnifike!« udbrød den gamle, temmelig døve Grevinde Holck saa højt, at det hørtes ud over hele Salen. Det tavse thedrikkende Selskabs Opmærksomhed henledtes paa hende; den unge Frøken Rosenkrans ved hendes Side blev flov og rødmede.

»Hvor har De de Kringler fra?« spurgte Grevinden en Lakaj.

»Fra Konditor Semadeno paa Store Købmagergade, Deres Naade,« lød Svaret.

Dette lille Optrin vakte almindelig Munterhed.

Theen var drukket. Man ventede nu i Spænding paa Programmets første Nummer: en Festmarsch af Spohr. Professor H. Zinck og Violinist Wexschall traadte ind i Salen, bukkede dybt for de Kongelige og Selskabet og steg op paa Tribunen. Zinck satte sig ved Klaveret. Et Sammenspil begyndte, der i Virtuositet, Applomb og Klangfarve var beundringsværdigt. Baade Damer og Herrer satte uvilkaarligt i løftet Stemning Fødderne i Marschtempo. Efter Finalen tilkendegav Prins Kristian ved Klap sit Bifald, hvad der hilstes med stærk Tilslutning.

Det næste Nummer var en Arie af Anina i Isouards Opera »Cendrillon«, der foredroges af Madame Zinck, som for tre Aar siden første Gang havde henrykt Københavnerne i denne Rolle ved sin klokkerene Stemme, sin feeagtige Ynde, sin ægte kvindelige Følelse.

Det kunstneriske Indtryk, som den fortræffelige Operasangerinde udøvede paa Selskabet, var meget stærkt. »Det var sandelig en Apparition fra Even-

tyrets Verden!« udbrød Overhofmarskal Hauch. Prinsesse Juliane tilkendegav ved en Hovedbevægelse, at hun var af samme Mening.

Den mimiske Forestilling bestod af en Scene i Galeottis Ballet »Romeo og Giulietta«, hvortil en Pas des deux var knyttet.

Et Intermezzo udfyldtes af en Klarinetsolo, der blæstes af Wachtelbrenner i det kgl. Kapel. Den hed »Hektors Afsked fra Andromache« og blev spillet med en Inderlighed og smeltende Følelse, der bragte Taarer i alle de ældre Damers Øjne og hentryllede de yngre i en vemodig Stemning, der lokkede et eller andet dyrebart Minde frem fra Sjælens Dyb.

Nu fulgte det Nummer, der af Alle var imødeset med mest Spænding: det mimiske Divertissement. Zinck og Wexschall introducerede med en Buket af Schalls ørefaldende Melodier til den ovennævnte Ballet og gik derefter over til et melodramatisk Akkompagnement, under hvilket Rideauet blev trukket til Side for en Søjledekoration i antik Stil, med Udsigt til Havet i Baggrunden. Romeo var Antoine Bournonville, Giulietta Madame Margareta Schall. Dette Kunstnerpar stod ganske vist langt fra i Ungdommens Flor, thi han havde naaet de halvtreds, og hun var femten Aar yngre. Men her overvandt Kunsten ved indre Kald og ydre Midler saa at sige Fysiologiens Skranker. Romeo lagde en Følelse og Forstaaelse i sit Spil, der vakte almindelig Beundring; Giulietta var henrivende ved sit Smil og sit erotiske Blik, gennem hvilket Hjertets Renhed lyste. I Dansen udmærkede Bournonville sig ved en Elasticitet, Fyrighed og Lethed, der var forbavsende, og Margareta Schall, hvis smukke og ranke Skikkelse mindede om en Sylfide, vakte ved sit skelmske Øjekast, sine klassiske Former og sin fængslende Mimik Tilskuernes levende Bifald.

Grev Reventlow, der i Halvkredsen sad lige

overfor Lady Arabella, blev betagen af Dansen, ja ligesom fortryllet af den. I sin Fantasi satte han sig i Stedet for Bournonville og Madame Schall blev ham Arabella. Det forekom ham, at han dansede med hende, og de samme Stemninger, han saa paa Scenen, fyldte hans Bryst. Han favnede hende, løftede og svang hende, ganske som det skete med Danserinden, og da hans Blik flygtigt mødtes med Lady Arabellas, læste han de samme Tanker i hendes Øje. Slutningen af den vidunderlige udførte Pas des deux dannede et Tableau, der fremstillede Giulietta hvilende i Romeos Arm, idet hun betragter ham med et Blik, der udtrykker den dybeste Elskovsfølelse. Al Illusion, som den mimiske Kunst formaar at fremkalde, samlede sig i dette Optrin: Grev Reventlow var fuldt ud med, han holdt den fine og noble Lady Arabella i sine Arme, og da han, kastende sit Blik paa hende, troede at læse den samme Følelse i Maaden, hvorpaa hun besvarede hans Øjekast, blussede Elskovens Ild op i ham: Lady Arabella stod som Idealet for hans Attraa. I Drømmen havde han allerede naaet det, nu skulde det erobres i Virkeligheden.

Til dennes Region kaldtes han pludselig tilbage, da den sicilianske Chargé d'affaires, Ridder d'Ambrona, i sin Enthusiasme over Margareta Schall udbrød: »En slank Juno er hun, men omslynget af Venusbæltet!«

Efter Forestillingen var Grev Reventlow hele Tiden Lady Arabellas Kavaller. Franciska Esterhazy lagde skarpt Mærke dertil. Skinsygen forraadte sig i hendes blege Fysiognomi.

VI.

Prinsesse Juliane plejede hver Midsommer, naar hun opholdt sig paa Fredensborg Slot, at foretage med et større Antal Indbudte en Køretur til Gurre Vang, der ikke blot tiltrak hende ved sin Naturskønhed, men ogsaa vakte kære Erindringer hos hende: en lille Bakke i Skoven, overskygget af Bøgetræer med Udsigt over Søen til den Plet, hvor Gurre havde staaet, den fra Valdemar Atterdags Tid berømte Borg, havde hørt til hendes afdøde Faders Yndlingspletter, hvor han aarlig plejede at søge hen; i denne Skov havde hun vandret, opfyldt af lyse Forventninger, Arm i Arm med sin Ægtefælle Prins Vilhelm af Hessen-Filippsthal efter Bryllupet en Dag i August for tre Aar siden. Nu, da der i Anledning af Kongeparrets forestaaende Kroning var ankommet til Hovedstaden en Mængde af Aristokratiets Medlemmer, havde flere af disse begivet sig ud til Fredensborg for at faa Audiens hos Prinsessen. Sammen med sin Hofdame, Baronesse Pechlin, havde hun imidlertid affattet Listen over Deltagere i den paatænkte Udflugt og udsendt Indbydelser. Turen fandt Sted i det skønneste Sommervejr. Toget, der bestod af seks holstenske Vogne, gik gennem Danstrup og Krogenberg Hegn. Sollysets Spil mellem Træernes Løv, Fuglenes Sang og Skovens skyggefulde Kølighed vakte i Forening med Synet af de gule Kornmarker og Duften fra Engenes Kløver den behageligste Stemning hos Selskabet, hvoraf kun her nogle enkelte skal nævnes.

Toget aabnedes af to Forridere. Efter dem kom Prinsesse Juliane i aaben Wienervogn; ved Siden af sig havde hun Grevinde Reventlow til Kristianssæde; overfor dem sad Grevinderne Charlotte Schimmelmann og Louise Stolberg. Længe betragtede Damerne, under de udspændte Parasoller, i Tavshed

Omegnen og nød Naturens Friskhed, som en let Luftning af og til forhøjede.

»Næsten ethvert interessant Punkt i denne Del af Sjælland,« sagde Prinsesse Juliane, »vækker kære Barndomsminder hos mig. I Haven ved Marienlyst legede min Bedstemoder, Enkedronning Juliane Marie, med mig, men det har jeg kun en dunkel Forestilling om, da jeg dengang var saa lille.«

»Jeg erindrer naturligvis tydelig Hds. Majestæt,« ytrede den gamle Grevinde Reventlow. »Under en Privataudiens, jeg havde hos hende kort efter mit Bryllup, forærede hun mig et Eksemplar af Gellerts Fabler med Paalæg om at give det til min Førstefødte.«

Damerne smilede. »Hvor fint og sindrigt,« udbrød Grevinde Stolberg. »Ja, Frederik den Store erklærede altid om sin Svigerinde, at hun var en aandrig Dame.«

»Jeg maatte saamænd,« tog Grevinde Schimmelmann til Orde, »give Hds. Majestæt en omstændelig Beretning om den Mindefest, min Gemal og jeg gav for mange Aar siden paa Hellebæk i Anledning af Digteren Schillers formentlige Død. Baggesen deklamerede ved den Lejlighed saa dejligt;« disse sidste Ord henvendte Grevinden til Prinsessen.

»Ak, ja. Der var Grevinde Danneskjold Samsø der henne med,« bemærkede Louise Stolberg; »hvor saa den lille Pige sød ud blandt de blomsterkransede Hyrdinder, der dansede til Fløjtespil. Jeg ser endnu Baggesen; han løftede hende op i sine Arme og kyssede hende.«

»Baggesen har det som oftest med Varme!« udbrød næsten enstemmigt og leende Damerne.

»Nu er han begyndt at sværme for Frøken Balle,« sagde hviskende Grevinde Reventlow til Hds Højhed.

I den første holstenske Vogn, som fulgte efter

Prinsessen, sad Gehejmeraadinde Rosenkrans og Grevinde Danneskjold Samsø.

»Det er jo en hel Begivenhed at se Geheimeraadinden. Jeg troede, De havde begravet Dem paa Rygaard.«

»Den landlige Ensomhed tiltaler mig i denne Tid mest, kære Grevinde Valentine. Naar blot Rosenkrans kunde nyde den i større Maal.«

»Danneskjold har fortalt mig,« ytrede Grevinden, »at han har saa mange Ærgrelser af Løvenskjold, der er kommen herned fra Norge, og af Tavast, den svenske Gesandt.«

»Det var mærkeligt, at jeg fik ham med paa denne Udflugt,« sagde Geheimeraadinden, »men her var jo ogsaa et saa stærkt Trækplaster som Marquis Bonnay, De ved, den franske Gesandt.«

De to Damer fortsatte Samtalen med dæmpet Stemme. Imidlertid var Statsministrene Reventlow og Møsting, der sad i den bageste Vognstol, fordybede i en Forhandling om Udgifterne til Kroningen. Det var dengang en Situation, der kunde tynge paa en Finansministers Sind, og Møsting beklædte netop den Stilling. Kursen stod saaledes, at man fik over 600 Rigsbankdaler i Papir for hundrede Species i Sølv.

»Saadanne oplivende Toner maa man have engang imellem,« sagde Reventlow, da en Lærke steg syngende fra en Kornmark mod Himlen.

»Ja, heldigvis har da Stemmerne endnu ikke tabt deres Sølv her i Danmark,« svarede Møsting ironisk; »det eneste Sølv, vi snart har tilbage.«

I næste Vogn kørte de to Statsministre J. G. Moltke og Rosenkrans, endvidere de tvende Diplomater, den franske Gesandt, Marquis de Bonnay, og den østrigske Grev Bombelles. Rosenkrans og Marquien sad sammen. Den første var i dette Øjeblik fordybet i Tanker og havde en mørk Mine. »Vær

nu munter og lad Deres Lune spille, kære Geheimeraad,« sagde Franskmanden. »Nu er Europas Udenrigsministre heldigvis ude over de tidligere Bryderier. Det sagde ogsaa Monsieurs, da jeg nylig gjorde ham min Opvartning i Paris.«

»Monsieur — Greven af Artois —« replicerede Rosenkrans. »Jeg saa Hs. kgl. Højhed, da han for over en Snes Aar siden var i Besøg her i København.«

»Hvor De, Geheimeraad, har superb Makrel ved Rygaard.«

»Hvad siger De om Reierne i Bramsnæs Vig, Marquis. Kom ned til mig, saa gaa vi sammen paa Reiefangst.«

Denne sidste Ytring, der blev udtalt med højlydt Stemme, bragte Grev Moltke, der sad i Vognstolen bagved, til at le. Han meddelte sin Sidemand, Grev Bombelles, Indholdet af Samtalen. Diplomaten havde lige i de varmeste Udtryk udtalt sig om den af Moltke aabnede offentlige Malerisamling i det Thottske Palais. Maleren, Professor Lorenzen, havde været Cicerone for Bombelles under dennes Besøg i Samlingen. Diplomaten erklærede, at den hollandske Malerskole var her repræsenteret af Billeder, man kunde kalde ægte Perler.

»Det siger ogsaa Geheimekonferensraadinde Brun og hendes Datter, Frøken Ida,« tilføjede Grev Bombellas. Han vendte sig om og kastede et Blik paa Ida Brun, der sammen med Søsteren, Fru Charlotte Pauli og de to exotiske Damer, Komtesse Esterhazy og Lady Arabella, fulgte i den næste Vogn.

»Grev Bombelles ser paa dig, Ida,« sagde Søsteren med en skelmsk Mine.

»Greven er charmeret i Dem,« bemærkede Komtessen, »det var da tydeligt for Enhver ved Soireen paa Sofienholm forleden.«

»Deres plastiske Stillinger som Niobe var ogsaa

beundringsværdige, Frøken Ida,« sagde Arabella. »Sir August Foster erklærede, at De som mimisk Kunstnerinde maalte Dem fuldstændigt med Lady Hamilton.«

»De smigrer mig, Lady Arabella,« svarede Ida Brun. »Iøvrigt har jeg nærmest taget Fru Händel Schütz til Model, men jeg har dog lagt noget til af mit eget.«

I Togets sidste Vogn havde Kammerherre Bardenfleth, Generalkonsul Pauli og Greverne Frederik Reventlow og H. A. Moltke Plads. Den sidste var Premierløjtnant i Hestgarden. De to førstnævnte underholdt sig livligt med hinanden om et Emne, der laa den nuværende Situation saa fjernt som muligt; Samtalen drejede sig nemlig om det muhamedanske Paradis. Bardenfleth havde i sin Tid deltaget i Løvenørns Togt til Marokko, og Pauli havde tilbragt nogle Aar af sin tidlige Ungdom i Lissabon, hvor man var meget interesseret i de marokkanske Anliggender. De to Herrer var saaledes paa en Maade Orientalister, og begge havde de sværmet for orientalske Kvinder. Nu havde de valgt Paradisets Huris til Konversationsthema, og her var Spørgsmaalet, om disse gik med eller uden Skørter. Prins Ferdinand,« bemærkede Bardenfleth, »havde fremsat den sindrige Hypothese, at Huris gik med Svømmebenklæder, eftersom der fandtes Bække i Paradis.«

Da Vognen fra Krogenberg Hegn svingede ind paa Vejen til Gurre Vang, udbrød Reventlow og Moltke paa en Gang, idet de pegede over mod et Tjørnekrat paa Marken: »Der har vi jo en Zigeunerlejr!« Den største Del af den tidligere nævnte Zigeunerbande havde der opslaaet et lille lappet og skident Sejldugstelt, i hvis Aabning en midaldrende Kvinde med et skarpt furet Ansigt og gnistrende mørke Øjne sad og ammede et Barn. Manden, der var iført en snavset Lærredstrøje med Knæ-

benklæder af samme Stof, havde et bredt Læderbælte om Livet, en lavpullet, bredskygget Filthat paa Hovedet, en mørkerød laset Kappe af tyndt Klæde om Skuldrene. Med en Foldekniv skar han Ornamenter i et Mangletræ. I en lille Jerngryde, der stod paa en Trefod over en svag Ild, kogte en Vælling af forskellige Urter. Ved Siden af Teltet, i hvis Indre en anden ældre Kvinde syslede med noget Bliktøj, holdt en lille, med en stor sort Hund forspændt Vogn med en af Pilevidier udspændt Calesche over. Denne Vogn tjente Banden til Magazin i forskellig Retning. Hunden laa sovende, med Hovedet hvilende paa Brystet af en graaskægget Mand, der slumrende, med Ansigtet dækket af en Straahat, havde strakt sig hen i Græsset. Af og til løftede Hunden Hovedet, rystede det og snappede efter de nærgaaende Fluer. Nær ved Vejgrøften var den unge Pige, Lejla, som vi kende fra det foregaaende, beskæftiget med at binde en Krans af Markblomster, som Gaspar havde samlet til hende. Fra Skovbunden havde han hentet Mos og Bukar; Lejla syslede med Kransen, hvori hun smagfuldt havde anbragt Bellis og Morgenfruer, Kornblomster og Margeriter. Gaspar betragtede hende med et beundrende Smil, idet han af og til greb i Strengene paa den Mandolin, han bar over Skulderen og nynnede en Melodi, der mindede om en Folkevise, han maatte have hørt under sit omflakkende Liv gennem Landsbyerne.

Da Vogntoget kørte forbi, saa Lejla op; hendes smukke sorte Øjne tiltrak sig Moltkes og Reventlows Opmærksomhed. »Hvor hun er skøn,« udbrød sidstnævnte; »men Komtesse Esterhazy staar ikke tilbage for hende.«

»Komtesse Esterhazy! sammenligner du hende med saadan en Taterkvind,« sagde Moltke. Han saa over mod Vognen foran og bemærkede til sin

Forundring, at Komtessen bøjede sig ud over Vognen, betragtende Zigeunerbanden med opmærksomt Blik. Hun knyttede derpaa sit Lommetørklæde og kastede det hen til Zigeunerpigen. I samme Øjeblik lød et stærkt Piskesmæld fra Kusken paa Prinsesse Julianes Vogn. Han kørte hurtigt til, Toget fulgte efter, en Støvsky skjulte snart Zigeunerbanden. Efter en Snes Minutters Forløb steg Selskabet af i Gurre Vang, hvor Prinsessens Fourer og Hovmester havde rejst et stort Telt i Skovens Udkant med Udsigt over Gurre Sø. I Teltet var der anrettet en splendid Gaffelfrokost, men paa Vinen var der sparet, da Hensynet til Statens økonomiske Kaar, hvad Hds. Højhed ved hvert af sine Selskaber betonede, paabød sligt. Ved Bordet herskede der den livligste Stemning. Prinsessen meddelte Efterretninger fra sin Gemal i Frankrig. Han befandt sig særdeles vel ved Fyrst Schwarzenbergs Korps. Prinsen havde gjort en Udflugt til Paris og var bleven forestillet for Kong Ludvig den Attende. Han havde i Cambray talt med Hertugen af Wellington, der ikke med en Stavelse havde berørt sin Deltagelse i det engelske Felttog mod Danmark for otte Aar siden, hvorimod han havde udbredt sig om Naturskønhederne i Københavns Omegn.

Efter Frokosten blev Kaffen serveret i det Fri, hvorefter Selskabet fordelte sig. Nogle foretog en Sejltur i en stor Baad paa Søen, andre fulgte Prinsessen til den tidligere omtalte Høj, atter andre spadserede omkring i Skoven. Til disse hørte Frederik Reventlow og Komtesse Esterhazy. Ligesom Greven skulde stige til Vogns ved Fredensborg, havde han fra Prins Kristian modtaget Brev, hvilket han ønskede at læse ubemærket. Han begav sig noget ind i Skoven og tog under et Træ Plads paa en mosgroet Sten.

Komtessen vilde plukke en Buket af Blomsterne,

der stod langs Bredden af en Skovsti. Da hun var i Besiddelse af et lille fint Sølvbrokadesbaand, vilde hun vinde dette om Stilkene og overrække Prinsessen Buketten.

Hun var kommen en god Strækning ind i Skoven og havde allerede samlet nogle nydelige Campanulaer, da hun standsede lyttende. Hun hørte Mandolinspil i Nærheden. Hun gik efter Lyden og skimtede snart mellem Træerne en aaben Græsplet, paa hvilken to Skikkelser sad. Da hun kom nærmere, genkendte hun den unge Zigeuner og Zigeunerpigen, hun undervejs havde set. Komtesse Esterhazy, der var en dristig Natur, gik hurtigt til og stod snart for dem. Gaspard og Leila rejste sig; han kastede Mandolinen over Skulderen; de hilste ærbødigt paa Komtessen.

»Husker I mig fra før?« spurgte hun paa Tysk, og fik deres Navne at vide. Zigeunerne talte samme Sprog, men i en underlig barbarisk Dialekt. »Hvorledes er I saa hurtigt komne her hen?«

»Vi har sneget os gennem Marker og sprunget over Vandløb, Signora,« svarede Pigen, »og skal nu hjem til Skibet ved Stranden.«

»Hvor er I fra?« Leila fortalte om Rejsen fra Jylland.

»Jeg kender ikke dette Land. Stammer I derfra?« Zigeunerpigen saa med et spørgende Blik paa Komtessen. Gaspard ligesaa.

»Nej, Signora,« svarede Leila. »Hvem der var min Fader, ved jeg ikke; min Moder var fra Ungarn.«

»Fra Ungarn, mit Fædreland!« udbrød Komtessen.

»Signora ligner ogsaa dette Lands Kvinder,« ytrede Gaspard; han betragtede Komtessen med et Ansigtsudtryk, hvori der laa Erkendtlighed og Sym-

pathi. Leila gav ham et Vink, hvorefter han fjernede sig.

»Signora,« sagde Zigeunerpigen med en Glædestaare i Øjnene, »Tak, Tak for det Guldstykke, I tilkastede mig i Tørklædet. O, det er meget værd. Saa rig har jeg aldrig været.«

»Du skulde købe dig en Særk og et Skørt for det, Leila. Smuk er du, men da vil du komme til at se kønnere ud.«

»Jeg faar maaske Lov dertil, Signora. Men hør, nu maa I ikke forsmaa en Gave fra min Haand . . .«

Komtessen vinkede afslaaende med Haanden.

»I maa ikke,« sagde Zigeunerpigen med stærkt Eftertryk og et bestemt Blik. Hun tog nu en lille Dolk med Elfenbensfæste i Maroquinskede frem fra sit Bryst. »Det er en Erindring om mig. En indre Stemme siger mig, at kun I, Signora, skal have den.«

»En indre Stemme,« gentog Komtessen. Hun tog Dolken og betragtede den. »Hvor har du faaet den fra?«

»Den har været min Moders. Den skal være funden i et Slot i Ungarn; en ung Pige skal med den have dræbt en fornem Medbejlerske, der røvede hende Hjertets Lykke.« Leilas Øjne flammede.

»Kun et Sagn,« udbrød Komtessen.

»Det forstaar jeg mig ikke paa,« faldt Zigeunerpigen ind. »Tag den, gem den som Erindring om min og hans Taknemmelighed.« Hurtigt stak hun Dolken ind paa Komtessens Bryst og pegede derefter paa Gaspard, der kom springende med en Krans af Forglemmigejer, som han strakte frem mod Komtessen, der med et Smil tog imod den.

»Men Komtesse Esterhazy dog,« lød det inde mellem Træstammerne; »hvor bliver De af? Man spørger efter Dem?« Det var Grev Reventlow, der

ilsomt kom hen til hende og saa forbavset paa Zigeunerne.

»Jeg underhandler med dette interessante Kunstnerpar,« svarede hun resolut; »det vil fornøje Selskabet med Musik og Dans.«

Grev Reventlow lo. »Det vil nok more Hds. Højhed!« udbrød han.

Komtessen opfordrede nu Zigeunerne til at begive sig til det af hende nærmere betegnede Sted, hvor Selskabet var samlet. Hun overvandt deres Mistænksomhed ved at love dem sin Beskyttelse og ved at stille dem en rigelig Belønning i Udsigt. »Senest om en halv Time,« tilføjede hun med et venligt Blik.

»Vi kommer, Signora,« lød Svaret. Komtessen modtog Grevens tilbudte Arm og bortfjernede sig med ham. Da hun stod overfor Selskabet, overrakte hun Prinsessen Buketten. Hun udbad sig Hds. Højheds Tilladelse til at maatte forestille hende et ejendommeligt Kunstnerpar, hun havde fundet i Skoven og lade det udføre et lille Divertissement. »Gerne, Komtesse,« var Svaret. Man anbragte sig i en Halvkreds paa Stole, der var flyttede ud fra Teltet og ventede i en vis Spænding. De to Zigeunere viste sig. Franciska Esterhazy rejste sig, vinkede ad dem og førte dem hen for Prinsessen med Ordene: »Vejfarende Artister fra Hs. Majestæt, Kejseren af Østrigs Stater.« Zigeunerne hilste ærbødigt paa Hds. Højhed, som de kunde tænke sig maatte være en meget fornem Person, derefter paa Selskabet.

Gaspard og Leila stillede sig i Position paa Pladsen foran Halvkredsen. Den højre Arm slyngede han om hendes Midie, i den venstre holdt han en Tambourin løftet, han saa med et ildfuldt Blik paa hende, der bøjende sig graciøst tilbage smilende saa ham i Øjet. Derpaa greb hun i Mandolinens Strenge, medens han sekunderede med Tambourinen.

Nu begyndte en Dans, der ved Bevægelsernes Elasticitet og Kraft, ved Mimikens Lidenskab og Glød, ved Skikkelsernes Formskønhed, ved Øjnenes tryllende Magt, ved det underlige Mandolinspil, hvori Hjertet ligesom slog snart i Jubel, snart i Elskovens Tungsind, gjorde det mægtigste Indtryk paa hele Selskabet.

»Er det «La Varsovienne»?« spurgte Rosenkranz Grev Bombelles. »Det kan ogsaa være «La Sicilienne»,« var Svaret.

»Det er egentlig ligegyldigt, hvad det er,« sagde Frederik Reventlow til Løjtnant Moltke, »men det er en Naturdans, en forunderlig Plastik, en mimisk Erotik, som er aldeles betagende.« Han saa hen paa Komtesse Esterhazy, der hørte efter, hvad han sagde. Hun tilkastede ham et bifaldende Blik.

»Det er mærkelig ildfulde Naturer, disse Zigeunere,« ytrede Geheimeraadinde Rosenkrans til Prinsesse Juliane. »Var man ung, tændte de atter Hjertet i En.«

»Disse Zigeunere bringer et Pust af den vilde Hedes Poesi med sig!« udbrød Lady Arabella.

»Det var et træffende Udtryk,« bemærkede enstemmigt Grevinderne Schimmelmann og Reventlow.

»Denne Poesi klinger med stærkere Kolerit gennem deres Viser, hvori det skønne og det dæmoniske smelter forunderligt sammen,« sagde Komtesse Esterhazy. Da Dansen hørte op, og Prinsessen havde tilkendegivet sit Bifald, gik Komtessen hen til Leila. »Nu synger du os en af dine Viser; den maa være skelmsk eller sørgmodig, men vi vil høre dit Hjertes Toner gennem den.« Leila nikkede bekræftende. Hun fremtog Mandolinen, som hun atter havde kastet bag Skuldrene, søgte med sit mørke Øje rundt i Kredsen, fæstede Blikket paa Komtessen, anslog et Par Akkorder, gik over til en Melodi, hvori blide, elskovsfulde Følelser snart hviskede, snart som et

Stormhvin foer hen gennem Strengene. Hendes Stemme var ikke stærk og høj, men den var klar som en Sølvklokke og gav i Glæde og Smerte, i Lidenskab og Forsagelse, Melodien et harmonisk Udtryk. Selskabet forstod, med Undtagelse af Franciska Esterhazy, ikke, hvad hun sang, men det var alligevel betaget af Leilas flammende Blik, hvori der glimtede en vis Trods, af hendes bølgende, hendes formskønne Barm og af de Toner, der ligesom Sølvstraaler sprang frem af denne, ombruste af Mandolinens Klang.

Da Sangen var til Ende, nejede Leila for Selskabet; Gaspard tog Hatten dybt af. Efter Hds. Højheds Befaling gav en Lakaj dem nogle Species, hvorpaa de forsvandt i Skoven. Franciska Esterhazy saa efter dem. »I er i Slægt med Trækfuglene,« hviskede hun ved sig selv; »kommer I til mit fjerne Hjem, vil Eders flygtige Erindring om mig være en Hilsen til dette.« Hun følte ind paa sit Bryst og berørte Dolkens Fæste.

Solen stundede mod sin Nedgang, Tusmørket begyndte at indtræde, og den varme Dag meldte sig med en kølig Kvæld, hvorom et let Taageslør over Engene vidnede. Vejret var ganske stille. Hvide Skyer, hvis Skikkelse mindede om sønderrevne Klippepartier, steg op i Synskredsen; den nedgaaende Sol farvede deres Rande med Guld og Purpur.

Prinsesse Juliane gav Tegnet til Opbrud. Paa Køreturen tilbage til Slottet var Selskabet noget anderledes fordelt paa Vognene end paa Udrejsen. Stemningen var gennemgaaende løftet, hvortil foruden de friske Naturomgivelser med Høduften ogsaa den Omstændighed bidrog, at Prinsessen, lige forinden Selskabet tiltraadte Tilbageturen, havde ladet en charmant Sauterne ombyde.

»Nu synger Filomele ikke længer,« sagde Grev

Bombelles, der sad i en sværmerisk Stemning og tænkte paa Ida Brun.

»Nej,« bemærkede Moltke-Bregentved, »men vi kan snart faa Erstatning i Frøernes Kvækken.«

VII.

Aftenen efter Udflugten til Gurre Vang, medens Prinsessen og Baronesse Pechlin, Lady Arabella og Kammerherre Bardenfleth befandt sig paa en Spadseretur i Slotsparken, var Grev Reventlow og Komtesse Esterhazy sammen i det daværende Kongens Kabinet, i hvilket Lampetterne var tændte. Her stod et fortræffeligt Klaver, som Frederik V i sin Tid havde faaet som en Gave af sin Svigersøn, Kronprins Gustav af Sverrig; ovenover det hang en Guitar, med hvis Toner Anna Sofie Reventlow havde fortryllet Frederik IV, da han mødtes første Gang med hende efter den berømte Maskerade paa Koldinghus. Franciska Esterhazy var iført en blegrød, nedringet Kjole af Silketyll; hendes krøllede sorte Haar faldt ned over de hvide, smukt formede Skuldre. Reventlow og Komtessen talte om Zigeunerne fra den foregaaende Dag; han bevidnede hende sin Erkendtlighed for den interessante Nydelse, hun havde forskaffet ham. »Det var en sælsom Melodi, Leila spillede paa Mandolinen,« udbrød han; »hvilken forunderlig Glød og Lidenskab var der ikke i hendes Dans.«

»Zigeunerinderne tror,« ytrede Komtessen, »at de i saadanne Øjeblikke er inspirerede af en usynlig Fee, en Peri, som de siger i Orienten.«

»Saadanne Væsner troede man ogsaa paa i det gamle Norden,« sagde Reventlow; »man kaldte dem

Fylgjer. Jeg tror iøvrigt, at jeg kan anslaa Grundakkorderne i den Dansemelodi, hun spillede.«

Greven satte sig til Klaveret. Komtessen tog Plads paa en Stol ved Siden af dette. Næppe havde han intoneret, før hun blev opmærksom paa hans Harmonier. Han gengav paa en fri, fantasifuld Maade Momenterne i Melodien og traf saa at sige Hjertepunktet i denne.

»De forstaar at lægge Følelse i Deres Spil,« sagde Franciska; hendes Blik udtrykte en vis Forbavselse og Beundring, fra den Side havde hun endnu ikke kendt den unge Greve.

»Zigeunerindens Dans forstod jeg, Komtesse; her talte alt gennem Mimiken, Stillingerne, Bevægelserne; men hendes vidunderlige Sang virkede kun paa mig gennem den klangfulde Stemme og det mystiske, melankolske Element, der var i den; Ordene var mig uforstaaelige.«

»De skal høre Hovedindholdet af den,« svarede Franciska; »jeg nedskrev det i Aftes. Ræk mig venligst Guitaren.«

Komtessen stemte den, idet hun eftertænksomt saa hen for sig. »Den Vise, Leila sang,« ytrede hun til Reventlow, »handlede om Zigeunerpigen og Frøkenen. Lyt nu.« Franciska greb i Strengene. Det var, som om man hørte Zigeunerinden; kun at Stemmen havde en fra hendes noget forskellig Klangfarve. Spillet var i teknisk Henseende fortræffeligt, og de forskellige Overgange i Følelsen fik gennem Foredraget et skønt Udtryk. Franciska Esterhazy gengav Leilas gnistrende Blik, hvor hun sang om den fine Frøken paa Slottet, og hendes flammende Lidenskab, hvor Længslen efter den Udvalgte kom til Udtryk. Stroferne lød her:

»Som Zigeuner snoer min Vej
Ad den sikre Sti sig ej,

Den gaar gennem vildsomt Krat
I den dybe, mørke Nat.
Fornem Mø har Dun og Terner,
Jeg kun Mos og matte Stjerner.

Længsel aander fra mit Bryst
Ud mod ham, mit Hjertes Lyst,
Med den Sky, der hist sig fjerner,
Jeg min Lykkes Maal mig nærmer,
Synker ildfuld i hans Favn,
Stiller Elskovs hede Savn!«

Sangen, saaledes som den her lød fra den smukke Franciskas Læber, gjorde et ildnende, overvældende Indtryk paa Greven. Han glemte, at han sad i Kongens Kabinet paa Fredensborg og lyttede til den fine Komtesse. Han troede sig henflyttet til Gurre Vang; Franciska og Leila smeltede sammen i een Person for ham; han rejste sig hurtigt, ilede hen mod Komtessen, løftede hende og trykkede et brændende Kys paa hendes Hals. Hun greb hans Haand, trykkede den varmt og saa ham med et dybt, sympathetisk Blik ind i Øjnene . . . .

»Ah, Pardon!« lød en Stemme i den halvaabne Dør ind til Kabinettet ved Siden af. Det var Premierløjtnant i Hestgarden, Grev Moltke, der tilfældigt viste sig i dette Øjeblik og i Forbavselse lod dette Udraab undslippe.

* * *

Komtesse Esterhazy tilbragte en Nat fuld af urolige Drømme. Hun saa Greven staa smilende for sig med det smukke kastaniebrune Haar, de klare, mørkeblaa Øjne, fra hvilke en uudsigelig Sympathi lyste hende i Møde. Han strakte sine Arme ud mod hende; hun vilde kaste sig i hans Favn . . . . . da skød Lady Arabella sig pludselig som et Luftsyn ind mellem hende og ham; Eng-

lænderinden syntes at betragte hende med et overlegent, triumferende Blik . . .

Endelig faldt Komtessen i en dyb Søvn. Da hun vaagnede, lyste Solen højt paa Himlen. Hun stod op, iførte sig sin Morgennegligee og ringede paa Kammerpigen. Denne kom hurtigt, aabnede Vinduet, der vendte ud mod Parken, og hvorfra man, da Kabinettet laa i andet Stokværk, havde Udsigt til Esrom Sø. Kammerpigen bragte hende paa et Sølvservice Kaffe og fjernede sig, efter at hun havde været hende behjælpelig med den første Del af Toilettet. Baade denne og den følgende Dag gik hun i en halvt drømmende Tilstand. Overfor sine Omgivelser erklærede hun, at hun led af et Nervetilfælde, der var almindeligt i hendes Slægt.

— Franciska Esterhazy sad en Morgen foran et Spejl ved Vinduspillen og ordnede sit Haar, da hun i den stille Formiddagsluft hørte Grev Reventlows og Lady Arabellas Stemmer nedenfor, foran den store Græsplæne. Hun lyttede spændt.

»Mylady har Malerkassen med,« sagde Reventlow. »Hvor agter De Dem hen?«

»Ved Skipperhuset, Hr. Greve, er en lille Høj med fortræffelig Udsigt over Esrom Sø til Nøddebo Kirke og Grib Skov. Jeg maler Landskabet i Akvarel.«

»Tillad mig at bære Kassen og ledsage Dem til Højen.« Reventlow tog hin; de fulgtes ad. Paa Højen stod en lille Bænk og et af en Lakaj opstillet Staffeli. Lady Arabella aabnede Kassen, anbragte en i Grundridsene færdig Akvarel paa det, satte sig, tog Paletten og Malerstokken og greb Penslen.

»Perspektivet er ypperligt,« udbrød Reventlow.

»Deres Anerkendelse smigrer mig, Greve. Det er sjeldent, man finder et saa tilfredsstillende Motiv som her. Læg Mærke til, at Forgrund, Mellemgrund og Baggrund staar harmonisk nuancerede til hverandre.«

»Det gør de. Hvem der,« tilføjede Reventlow med en mørk Mine, »kunde bortkaste Diplomatien og udelukkende hellige sig Kunsten.«

»Er der gaaet Dem noget imod, Hr. Greve?« sagde Lady Arabella, der, efter at hun havde ladet sit Blik svæve ud over Søen, saa spørgende paa ham, men med en deltagende Mine.

»Jeg skal siden udtale mig nærmere overfor Dem, Mylady. Undskyld, at jeg forlader Dem nu; jeg skal modtage en Meddelelse fra Geheimeraad Rosenkrans gennem Kammerherre Bardenfleth. Men Mylady er vel at træffe her om en Time?«

»Om to, Hr. Greve, man maa benytte sig af den fortræffelige Belysning og Himlens klare Farvetone.«

Reventlow gik gennem Skambæks Allee tilbage til Slottet. Bardenfleth overrakte ham her et Brev og en forseglet Ordre fra Udenrigsministeren, Geheimeraad Rosenkrans. I hint gentog Ministeren, hvad han Dagen før havde lagt ham eftertrykkeligt paa Sinde, nemlig: at han med større Flid og Ihærdighed maatte virke i sin ministerielle Stilling. Rosenkrans fandt, at Reventlow havde særdeles gode Anlæg for den diplomatiske Tjeneste, men han maatte gennem politiske Studier søge at udvikle dem. Naar man hidtil havde hørt ham berømme, var det fortrinsvis som ypperlig Skytte paa Jagterne og som heldig Fisker, i hvilken sidste Retning han nok ogsaa anglede efter smukke og interessante Damer. Rygtet vilde vide, at han under Navnet Anakreon var ledende Medlem af en Klub, der kaldtes »Komus«, og om Sommeren holdt sine Møder paa Vesterbro i »Hesperidernes Have«, hvad der nok var en Allusion til, at her dominerede Nattens Døtre. Rosenkrans tilføjede, at han kun som hans faderlige Ven havde fremdraget disse Træk, hvilke han ellers vilde have ladet uberørte. Skulde han, Reventlow, naa et

anerkendelsesværdigt Maal som Diplomat, maatte han koncentrere sin Kraft paa den ministerielle Gerning. I modsat Fald kunde han udsætte sig for at forspilde sin Carriere fuldstændig. Rosenkrans endte med at forsikre ham om sin Bevaagenhed og Velvilje. — I den forseglede Ordre laa en Skrivelse, som han snarest skulde overbringe den engelske Konsul Fenwick i Helsingør.

Rosenkrans's Brev virkede først ophidsende, men derefter nedtrykkende paa Reventlow, der allerede, som berørt, havde faaet en Reprimande. Greven skulde altsaa begive sig til Helsingør, men forinden vilde han hilse paa Lady Arabella, hvis deltagende Blik han nu genkaldte sig i Erindringen med stigende Styrke. Han gik gennem Skipper Alleen ned til Højen, men lige som han drejede ind i den, fik Komtesse Esterhazy, der havde gaaet sig en Tur i Parken, Øje paa ham. Hun vidste fra hans Samtale med Lady Arabella, at han havde ledsaget denne til Højen. Da hun nu sværmede for Greven, besluttede hun, mistænksom og skinsyg, som hun i sin Forelskelse var, at følge ham skjult. Hun kunde saa meget lettere gøre det, som hun var i en fuldstændig grøn Dragt, der i nogen Afstand gjorde det vanskeligt at skelne hende fra Løvet. Lige i Nærheden af Højen, hvor Lady Arabella sad og malede, var der et lille Hasselkrat, i hvis Midte var en aaben græsbevokset Plet, hvorpaa der laa en mosbegroet Kampesten. Komtessen, der fulgte med Greven i en parallelt løbende Sideallee, fik Øje paa dette Krat og listede sig derind. Hun satte sig paa Stenen og kunde herfra gennem Aabningerne i Løvet tydeligt høre og nogenlunde se alt, hvad der foregik paa Højen; selv var hun fuldstændig skjult.

Reventlow gik med lette uhørlige Trin op ad Højen. Han blev et Øjeblik staaende bag en Syrenbusk lige ved dens Top og betragtede Lady Arabella,

der sad fordybet i sin kunstneriske Virksomhed. Den blonde Englænderinde, paa hvis Haar der hvilede en let perlestukken Silketoque, maatte i sin lyseblaa Kjole, der sluttede sig tæt om hendes smækre Midie, gøre stærkt Indtryk paa Enhver, som var følsom for kvindelig Ynde. Den let fængelige unge Greve blev hurtig betagen af Synet, og nu tænkte han kun paa hende. Hendes intelligente Øjne, der snart søgte ud i Landskabet, snart fæstede sig paa Velinpapiret, udøvede et vist Trylleri over ham. Han gjorde et Par lydelige Skridt, idet han udbrød: »Med Deres Tilladelse, Mylady, er jeg her igen!« Hun fik ved hans pludselige Komme en let Nervesitren, men blev hurtig rolig og lagde Palet og Pensel fra sig. »Soyez le bienvenu!« ytrede hun med et venligt Smil.

Komtesse Esterhazy afventede i største Spænding fra sit Skjul, hvad der nu vilde ske.

Reventlow tog efter Indbydelse af Lady Arabella Plads ved Siden af hende paa Bænken og betragtede Akvarelbilledet. »Jeg gentager det,« udbrød han, »Perspektivet er udmærket, det Transperente i Luften er lykkedes Dem overordentligt . . . .«

»Men saa kan jeg jo være stolt,« sagde Ladyen. »Min Læremester, den berømte Maler Turner, betoner altid, at det netop er det, det kommer an paa i Akvarelbilledet.«

»Paa Chatsworth har De, Mylady, jo haft Lejlighed til at gøre Studier i Landskabsmaleriet. Jeg mindes i Galleriet der de mange fortræffelige Billeder af Claude Lorrain.«

»Ja, Claude Lorrain,« ytrede Ladyen med et lysende Blik, »gengiver med Mesterskab de fineste Farveovergange i Atmosfæren; hvor beundringsværdig er ikke hans Behandling af Planteformerne« . . . . Lady Arabella saa ud over Søen mod Grib Skov, tav og greb Penslen: »Det kuplede i Bøgekronerne

der maa jeg have bedre frem!« Hun gjorde nogle Penselstrøg. Derefter saa hun paa Reventlow, der stirrede hen for sig.

»De er falden i Tanker, Hr. Greve,« sagde hun. Hun lagde Penslen fra sig, lænede sig tilbage mod Bænkens Rygstød og udbrød: »Før ymtede De om, at der var noget, De vilde fortælle mig.«

»Mylady,« svarede Reventlow, »jeg har en Chef, der ikke forstaar mig, Geheimeraad Rosenkrans; han er kold og tilknappet overfor mig, han ønsker mig fjernet fra Udenrigsdepartementet . . . .«

»Geheimeraad Rosenkrans, ja saa; jeg kender ham fra Soireerne hos Schimmelmanns og Bruns; her paa Fredensborg har jeg, som De ved, mødt ham et Par Gange. Han gør ellers et behageligt Indtryk.«

»Hans Dygtighed i Ære, Mylady; men jeg skilles helst fra ham. Fri for Tjenesten vilde jeg begive mig til England og ligesom min Ven, Lord Burghersh, kaste mig over Musikken.«

»Ah, Greven af Westmorlands Søn! Men da maatte De se at faa Komtesse Esterhazy med, for at hun kunde dele Deres kunstneriske Trofæer.«

Reventlow studsede ved denne Ytring. Han saa et ironisk Smil spille om Lady Arabellas Læber; hun forekom ham i dette Øjeblik dobbelt tiltrækkende.

»Komtessen sværmer for Zigeunere og er maaske selv en Zigeunernatur, Mylady; men paa slige Eventyr indlader hun sig vist næppe. Dog . . . hvo ved.«

»Hun er jo fra Civilisationens Periferi,« bemærkede Ladyen.

Franciska Esterhazy, til hvis Øren disse Ord lød med en vis haanlig Betoning, blev harmfuld; hun skiftede Farve og blev ganske bleg.

»Hvad mener Greven om at blive Fisker?« udbrød Lady Arabella; »der kan jo Komtessen ogsaa

være Deres Kompagnon. De var vist paa Fiskeritur sammen med hende her paa Esrom Sø for nogle Aftener siden.«

»De spøger, Mylady, paa Rotur var jeg; ja, noblesse oblige, man bør jo bringe en fremmed Dame et Offer.«

Ved disse Ord rejste Komtesse Esterhazy sig i Heftighed, Blodet rullede med større Fart gennem Aarerne, hun vilde sprænge gennem Krattet op paa Højen, men hun fattede sig. Ubevægelig blev hun staaende, medens hun hørte og saa følgende:

»Mylady,« sagde Reventlow, idet han med den venstre Haand tog Malerstokken og lagde den højre Arm bag hende paa Bænkens Rygstød, jeg skifter sikkert Livsbane, jeg forlader Danmark og begiver mig til England for at blive der . . . .«

»Til England, Greve, men vil De ikke føle Dem fremmed der?«

»Jeg har to Venner, til hvem jeg sætter min Lid, Lord Palmerston og Marquien af Tavistock.«

»Ja, saa. Har De besøgt den sidste i Woburne Abbey, hans Faders Herresæde?«

»Et uforglemmeligt Besøg, Mylady. Hertugen af Bedford har en prægtig Malerisamling. Hs. Naade var saa elskværdig personlig at føre mig omkring i den. Han dvælede især ved det af Hofmaler Lawrence malede Billede af sin smukke Datter . . .«

»Det er superbt, jeg har set det.«

»Da jeg mødte Dem her, Mylady, kom jeg til at tænke paa dette Billede. De har den samme fine Teint, samme yndefulde Smil, men mere Dybde i Blikket . . . .«

»Nu bliver De poetisk, Hr. Greve,« afbrød Lady Arabella ham; men hendes Kinders Rødme vidnede om, at hans Ord havde fænget i hendes Sind.

Komtesse Esterhazy skød forsigtigt Hassel-

buskenes Blade til Side og havde nu gennem Aabningen en ypperlig Udsigt til Højen.

»Jeg føler, Mylady, at De kan blive Poesien i min Tilværelse. Naar jeg vælger England til mit fremtidige Opholdssted, er det for at kunne være i Deres Nærhed . . . .«

»Ja, Grev Reventlow, saa mødes vi i Chatsworth og Woburne Abbey; der vil vi i Forening beundre de store Maleres Værker . . . .«

»Og paa Kunstens Vinger bæres mod hinanden,« udbrød Reventlow med et ildfuldt Blik. »Skønne Lady Arabella, mit Hjertes varmeste Tak, fordi De har vist mig Sympathi.« Han slap Malerstokken, greb hendes Haand og kyssede den lidenskabeligt i en halv knælende Stilling.

»Jeg er tvungen til at forlade Dem,« udbrød han; »ministerielle Forretninger kalder mig; i Overmorgen genses vi vel her i Deres Frilufts-Atelier.«

»Forhaabentligt i Overmorgen,« gentog Lady Arabella, fæstende sit Blik paa ham. »Dog, hvo ved, hvad imidlertid kan ske,« tilføjede hun med et Suk. Hendes Øje faldt paa nogle Forglemmigejer, der stod i Græsset ved Stien. »De fortjener en poetisk Erindring, Grev Reventlow.« Hun rejste sig, plukkede Blomsterne og rakte ham dem.

»I mit Blomstersprog betyder denne Blomst: Gensidig Troskab i Erindringen. Mylady, paa Gensyn.« Han kyssede atter hendes Haand.

Lady Arabella tog atter fat paa sit Akvarelbillede. Grev Reventlow forlod i løftet Stemning Højen. Komtesse Esterhazy glødede af Skinsyge og Harme. Hun svor med gnistrende Blikke, at hun vilde hævne sig — men paa hvem: paa Greven, der havde svigtet hende, eller paa Lady Arabella, der stod i Færd med at tage ham fra hende? Hendes Blod kogte; hun besluttede at give sig Tilfældet i Vold. Ad Sidealleer ilede hun tilbage til

Slottet. Da hun traadte ind i sit Værelse, var det, som om hendes Bryst skulde sprænges. Hun begav sig over i Salonen paa den modsatte Side, aabnede et Vindu og tog Plads ved det paa en Stol.

Paa den modsatte Væg hang et Maleri, der forestillede Digterinden Sappho, som i Skinsygens Fortvivlelse styrter sig fra den leukadiske Klippe i Havet. »Til et saadant Skridt vilde Intet kunne bevæge mig,« sagde hun i sit stille Sind; »heller ofre Medbejlersken end mig selv.« Hun saa over Slotsgaarden ud mod Alleen; der kom netop Grev Reventlow ridende; han var paa Vejen til Helsingør.

Komtesse Franciska Esterhazy fulgte ham med Øjnene. »Hvilken rank og skøn Skikkelse,« udbrød hun. »At elskes af ham, vilde være min højeste Lykke.« Greven forsvandt ved Alleens Ombøjning. Komtessen hensank i dybe Tanker. To Sommerfugle kredsede om hendes Hoved.

Om Aftenen samledes alle Damerne efter Prinsesse Julianes Indbydelse i »Eremitagen«, hvor der var hensat Spilleborde. Der blev ikke konverseret; men ivrigt spillet Reversi, Boston eller Whist.

VII.

Om Natten brød et Tordenvejr løs efterfulgt af en stærk Regn, men efter at Elementerne havde været i heftig Bevægelse et Par Timers Tid, indtraadte der Stilhed i Naturen. Da Solen var staaet op, laa Landskabet frisk og smilende, forynget af Badet, hvis Draaber tindrede i Straaleglansen paa Blomster og Blade. Komtesse Esterhazy, der i Søvne havde haft en ubevidst Fornemmelse af

Tordenbragene, havde drømt om et Uvejr paa den ungarske Pussta; hun havde set den uforfærdede Hestetæmmer, Czikoen, jage i strakt Løb paa den fnysende Hingst hen over Heden; det forekom hende, at dens Hove gnistrede, og at der tilsidst stod en Blodstrøm ud af dens Hals. Pludselig lagde tæt Mulm sig over det vilde Optrin. Da det atter blev lyst og klart, saa hun sig henflyttet til Riddersalen i Kongeborgen i Ofen, hvor Lysekronerne kastede deres Glans ud over de dansendes Rækker. Hun var iført kortskørtet ungarsk Nationaldragt, og det forekom hende, at hun var særlig Genstand for de uniformerede Herrers Opmærksomhed. Csarda'en skulde begynde; Melodiens første Toner lød fra Orkestret; da stod med Et Grev Reventlow overfor hende. Hvor han saa fristende ud for en ung, fyrig Kvinde, som han der viste sig i den snevre Attila, den med en Fjer besatte Kalpak og Dolmanen hængende over Skuldrene. Han rakte hende Haanden; de dansede, først Andante, men derefter i hurtigere Tempo og med stigende Affekt; der var Lidenskab og Glød i deres Dans, uden at Skønhedslinien blev overskreden. Til Slutning hvirvledes alt hen i et Hav af Lys og Toner for Komtesse Esterhazy; hun vaagnede, men halvt forvirret; i Morgenstundens højtidelige Stilhed kom hun dog snart til Klarhed. Minderne fra Gaarsdagen trængte sig nu ind paa hende. Hun havde set h a m i Drømme, hvilet paa hans Arm, følt hans Hjerte slaa sig i Møde — og dog, det hele havde jo kun været en Drøm: Lady Arabella havde revet hende ud af hans Hjerte. Det var, som om et knugende Savn lagde sig paa hendes Bryst.

Gennem det aabnede Vindu steg en Duft af Havens Levkøjer, Nelliker og Resedaer ind i Værelset. Komtessen indaandede den med Velbehag og kom nu i en Stemning, der vakte en Række

gamle Minder hos hende. Hun lukkede Klappen i det Chatol, der var stillet til hendes Raadighed, op og fremtog et lille Hefte, der indeholdt nogle af Petrarcas Sonnetter til Laura, oversatte af den ungarske Digter, Kazinczy. Hun bladede i dem, standsede ved et Par og betoges af Billedrigdommen og Følelsernes fine Spil. Hendes Øje faldt paa en Sonnet til Dronning Johanna af Neapel, der var Petrarcas Velynder og Elev. Det randt Komtessen i Hu, at denne smukke og aandfulde Fyrstinde af Elskov til sin Fætter, Ludvig af Tarent, havde deltaget i den Sammensværgelse, for hvilken hendes Ægtefælle, Prins Andreas af Ungarn var falden som Offer. »Det var Sanselighedens og Lidenskabelighedens Dæmon, der vandt Herredømmet i Dronning Johannas Hjerte,« sagde hun ved sig selv. Komtessen vilde lægge Heftet tilbage i det Gemme, hvorfra hun havde taget det, men trak i Tanker en lille Skuffe ud, og her laa Dolken, hun havde faaet af Zigeunerinden Leila. Komtessen greb den, betragtede den, følte mod dens spidse Od. Hun hørte endnu Ordene: »Med den skal en ung Pige have dræbt en fornem Medbejlerske, der røvede hendes Hjertes Lykke.« Hun gentog dem langsomt, idet hun drejede Dolken mellem Fingrene . . . .

I dette Øjeblik bankedes der paa Døren; det gav et Sæt i hende; hun stak Dolken ind paa Brystet.

Baronesse Pechlin viste sig i Døren. »Jeg kommer fra Prinsessen,« sagde hun. »Hds. Højhed indbyder Dem sammen med min Søster og mig til en Køretur til Humlebæk. Prinsessen ynder saa meget dette Punkt ved Sundets Bred.«

»Deres Søster?« gentog Komtessen spørgende.

»Ja, hun er Hofdame hos Hertuginden af Augustenborg. Hun er kommen hertil sammen med Hds. kgl. Højhed, der skal overvære Kroningen.«

»Er Lady Arabella ikke ogsaa indbudt?« spurgte Komtessen.

»Hds. Højhed vilde selvfølgelig gerne have haft hende med; men Lady Arabella skal nødvendigvis til København i Eftermiddag, jeg ved ikke i hvilket Ærinde,« ytrede Baronessen.

»Tak Hds. Højhed for Indbydelsen. Hvor jeg glæder mig til at stifte Bekendtskab med Deres Søster.«

»Prinsessen har befalet, at Vognen skal holde Kl. 2 ved Slotstrappen;« med disse Ord forlod Baronesse Pechlin Værelset.

Komtesse Esterhazy var iført en Formiddagsdragt af et let mørkerødt Stof; hun kastede et kniplingskantet Fichu af samme Farve om sin Hals, satte en lille rund Straahat med Silkefløjlsbesætning paa Hovedet og begav sig ned i Parken. Hun kom til at tænke paa Samtalen mellem Reventlow og Arabella Harrington, da hun gik hen gennem Gangene. Skinsygen vaagnede igen hos hende og drev Blodet til Kinderne. Uvilkaarligt førte hendes Skridt hende til Højen.

Der sad Lady Arabella foran sit Staffeli. Hun havde lagt Toquen fra sig paa Bænken, de gule Lokker bølgede frit ned over Skuldrene, hvis Hvidhed den kornblaa Tyllkjole forhøjede. Solen, der et Øjeblik bedækkedes af en lille marmorfarvet Sky, sendte atter sine Straaler ind gennem Løvet og lod Lady Arabellas ranke Skikkelse fremtræde i en Belysning, der laante dens Ynde forøget Tiltrækning. »Hun er virkelig nydelig,« sagde Komtessen, idet hun betragtede hende; »farlig er hun som Medbejlerske.« Franciska Esterhazy nævnede Ladyen ved Navn, tilvinkede hende en Hilsen med Haanden og tog Plads ved Siden af hende paa Bænken.

»Er det et historisk mærkeligt Portræt?« spurgte

hun, idet hendes Blik faldt paa en lille Medaillon i et af Malerkassens Rum.

»Det er Billedet af Stamfaderen for Baronerne Hastings fra det trettende Aarhundrede, maaske en af de nulevende ældste Adelsslægter.«

»Den Alder er forsvindende mod min Æts,« sagde Komtessen. »Esterhazyerne nedstamme fra Hunnerkongen Attila, fra det femte Aarhundrede.«

»Det er næppe en Stamfader, man kan være stolt af,« ytrede Lady Arabella; »Attila var jo en grusom Barbar; jeg tror, man kaldte ham «Guds Svøbe».«

»Han var en Helt og Kriger, der satte sit Liv ind for Verdensherredømmets Idé, og Ungarns Magnater har i Mod og Dødsforagt taget Arv efter ham.«

»Det fik de Lejlighed til at vise,« ytrede Lady Arabella haanligt, »da de i gammel Tid paa deres Plyndringstog nedtrampede Kulturen.«

»Det var vilde, men ærlige Krigernaturer; de var ikke forfinede og hyklerske som Englands Adelsmænd, der støtter Missionen i Indien og samtidig har Part i Eksporten af Afgudsbilleder.«

Lady Arabella blev dybt krænket af denne Ytring, men hun betvang sin Vrede. »Lad os tale om noget andet,« sagde hun. »Hvad synes De om min Akvarel her?«

Komtessen betragtede den med en overlegen Mine. Hun strakte sin højre Arm hurtigt ud og pegende paa Billedet, ytrede hun med skarp Betoning: »Perspektivet forekommer mig ikke dybt nok; Overgangene i Luften staa for skarpt mod hinanden . . . .« Hun kastede sig tilbage; i dette Øjeblik følte hun Dolken paa sit Bryst.

Lady Arabella blev krænket. »Deres Kompetence som Kunstdommer er mig ubekendt,« sagde hun.

»Grev Reventlow var i Gaar af en ganske anden Mening.«

»Han smigrede Dem naturligvis; paa hans Ord kan man ikke stole; der er noget af en Jongleur i ham.«

»Det maa være, naar han kommer overfor kvindelige Zigeunernaturer, der i deres Lidenskab lokker ham ud paa Søen eller drager ham ind i Skovens Dunkelhed. Han er let af føre paa Afveje.«

Komtessen forstod grant Hentydningen. »Paa Afveje,« udbrød hun; hendes Kinder blussede af Harme.

»Der er kunstneriske Anlæg i ham,« vedblev Lady Arabella. »Han følger vistnok efter mig over til England, og der skal vi bestræbe os for at faa Stadighed i hans Sind, saa der kan blive en Komponist af ham.«

»De udøver som en anden Armida en uimodstaaelig Tiltrækningskraft paa ham. Tilstaa, Mylady, at De er forelsket i ham. Tilsyneladende er De en Marmorskikkelse, men bag det beherskede Ydre brænder Sanselighedens Ild . . . .«

»Vover De at kalde mig sanselig, Komtesse!« udbrød Lady Arabella, idet hun kastede Penslen fra sig.

»De ynder at holde Stævnemøder med Greven paa skjulte Steder i Skoven, hvor han som knælende Ridder bringer Dem sin Hyldest. Det er en stemningsfuld Ouverture til Englandsrejsen sammen med Dem . . . .«

»Ja,« sagde Lady Arabella med dirrende Stemme, »Greven har bragt mig sin Hyldest, det nægter jeg ikke, men under decente Former. Overfor Dem har han forholdt sig anderledes.«

»Overfor mig!«

»Dem har han kysset og caresseret. Grev

Moltke har leende skildret for os alle den erotiske tête-à-tête, hvori han traf Dem med Reventlow; De er bleven prostitueret i hele Hoffets Øjne.«

»Ti, Mylady. Et krænkende Ord til, og en Esterhazys Hævn skal ramme Dem som et Lyn!« Komtessens Øjne flammede. Hun stak Haanden ind paa Brystet og greb om Dolkens Fæste.

»De skræmmer ikke en Englænderinde med Deres Zigeunerfagter. Fra en Fryne skulde De forvandle Dem til en Vesta . . . . .«

»Aldrig skal du komme til at hvile ved hans Bryst!« raabte Franciska Esterhazy med vild Stemme. Overvældet af Harme og Skinsyge sprang hun op, trak Dolken frem og tilføjede med et kraftigt Stød Lady Arabella et dybt Stik i Brystet.

Englænderinden sank tilbage paa Bænken; Dødens Bleghed bredte sig over hendes Træk; hun saa med et mat Blik paa Komtessen, lukkede Øjnene og udaandede med et let Suk.

Franciska Esterhazy, der holdt den blodige Dolk i Haanden, betragtede hende i sin Ophidselse med et triumferende Blik; men for Dødens stumme Alvor veg Harmen tilbage, og Angerens Stemme begyndte at lyde i hendes Samvittighed.

Hun lod Dolken falde til Jorden; kastede sig paa Knæ for den Døde, greb hendes Hænder, som hun heftigt kyssede og raabte med taarekvalt Stemme, idet hun løftede Armene mod Himlen: »Hellige Guds Moder, bed for mig!«

I dette Øjeblik begyndte Kirkeklokken i Asminderød Kirke at ringe. Klangen bares rent og højttonende hen gennem den klare Sommerluft. Franciska foldede Hænderne og bøjede Hovedet i stille Bøn.

Da Klokkeklangen forstummede, fo'r hun forfærdet op. »Bort herfra hurtigst muligt,« tænkte hun. »Men man maa ledes paa Vildspor,« var hendes næste

Tanke. Hun rev den Dødes Kjole op foran paa Brystet, søgte hendes Lomme og tog ud af den en Pung, hvori der var Penge. Komtessen ilede derpaa, uden at se sig tilbage, ned ad Højen. Hun kastede Dolken og Pungen i et hult Egetræ i Nærheden. Fra en Sti bøjede hun ind i Normandsdalen og gik tilbage til Slottet.

Det forekom hende, at Statuerne vendte Hovederne om og saa efter hende.

* * *

Kl. 2 steg Prinsesse Juliane tilligemed de to Baronesser Pechlin og Komtesse Esterhazy op i en aaben Kalesche for at køre til Humlebæk. Damerne var som en Følge af Solskinnet og Varmen iførte ganske lyse og lette Dragter med Undtagelse af Komtessen, der bar en mørkerød Kjole af fint Stof. Vejen skulde gaa over Restrup, Kelleris Hegn og Krogerup, hvor Ejerens, Konferensraad Bruns Frue og Datter, Frøken Ida, skulde slutte sig til Prinsessen.

Hds. Højhed var i en oprømt Stemning. Hun talte om den forestaaende Kroning, om det uhyre Arbejde, Hofmarskal Hauch havde haft, og beklagede meget, at hendes Gemal ved sin Fraværelse i østrigsk Militærtjeneste var forhindret i at kunne deltage i Højtideligheden. Baronesserne supplerede hinanden angaaende Enkelthederne ved Dronningens Kroningsdragt.

»Det er vel afgjort, at Fru Hauch og Frøken v. der Maase skal bære Hds. Majestæts Slæb?« spurgte Anna Pechlin Prinsessen.

»Ja, de er begge opførte i Ceremoniellet,« svarede Hds. Højhed.

»Hds. Majestæts Baldakin skal bæres af fire

Geheimekonferensraader, assisterede af ligesaa mange Kammerherrer,« ytrede Søsteren.

»De skal faa Ceremoniellet at læse, naar vi kommer tilbage,« sagde Prinsessen. »Vil De betragte de Asketræer der, kan man tænke sig noget Skønnere.« Vognen kørte netop forbi Kelleris Hegn.

»Naturen her og paa Als og i Sundeved har meget tilfælles med hinanden,« bemærkede Baronesse Anna Pechlin.

»Men De sidder saa tavs, Komtesse Esterhazy,« sagde Prinsessen. »Hvad spekulerer De paa?«

Franciska Esterhazy, der, fordybet i Tanken om Formiddagens skrækkelige Optrin, havde glemt alt omkring sig, vaagnede igen op til Virkeligheden. »Pardon, Deres Højhed, fordi jeg et Øjeblik var fraværende. Da jeg hørte Tale om Kroningen, kom jeg til at tænke paa denne Ceremoni i Ungarn. Der betragter man først Monarken som rigtig Konge, naar han er salvet og kronet.«

»Det er egentlig en sublim Tænkemaade!« udbrød Prinsessen; de to Baronesser nikkede bifaldende. »Sig mig, lille Anna Pechlin, hvorledes har Hertuginde Louise Augusta tilbragt Juni Maaned?« spurgte Hds. Højhed.

»Først besøgte vi Glücksborg. Hvor er Enkehertuginde Karoline af Brunsvig-Bevern dog en elskværdig Værtinde. Om Aftenen fangede vi Aal paa Flensborg Fjord. Deres Højhed skulde se Enkehertuginden stange dem. Hun har sikkert Blik og et kraftigt Stød.«

»Det maa man ogsaa sige om min Tante, Enkehertuginde Louise Augusta, naar hun pilker Torsk,« bemærkede Prinsessen. »Var De ikke andre Steder end paa Glücksborg?«

»Vi vilde have opholdt os et Par Uger paa Gravensteen,« sagde Karoline Pechlin. »Men næppe var vi rigtigt installerede, før en rædselsfuld Be-

givenhed i Adsbøl afficerede Enkehertuginden saaledes, at hun næsten flygtede tilbage til Augustenborg.«

»Et Incident altsaa af den uhyggeligste Beskaffenhed,« ytrede Prinsessen.

»Visselig, Deres Højhed; hos en Proprietær i Adsbøl var der en ung Avlsforvalter, i hvem to Piger paa Gaarden var forelskede og naturligvis skinsyge paa hinanden . . . .«

Her blev Komtesse Esterhazy opmærksom, men hun lod, som om Fortællingen ikke berørte hende nærmere.

»Hvad skete da?« udbrød Prinsessen og de to Baronesser næsten samtidigt.

»Den ene Pige skød den anden; hun traf denne i en øm Situation med Forvalteren i Skoven.«

»Hun skød hende,« udbrød Komtessen.

»Ja, med Forvalterens egen Bøsse; han var netop paa Jagt i Skoven. Mordet gjorde et saa dybt Indtryk paa Hertuginden, at hun for at faa Fred i Sindet forlod Gravensteen og tog til Augustenborg.«

»Jeg forstaar det saa godt,« ytrede Prinsessen.

Ved Ankomsten til Krogerup traf Selskabet Konferensraadinde Brun og hendes Datter Ida ved Indkørslen til Gaarden; deres Vogn holdt ved Siden af dem. De havde hver en Buket Roser i Haanden, som de dybt nejende overrakte Hds. Højhed, da hun holdt stille. Der blev nu foretaget den Forandring, at Konferensraadinden tog Plads ved Siden af Prinsessen, medens dennes Hofdame, Baronesse Pechlin, steg i Vognen til Frøken Ida. Toget satte sig i Bevægelse.

Efter at Konferensraadinde Brun overfor Prinsessen havde undskyldt sin Døvhed, der kunde have nogen Anstrengelse af Hds. Højheds Stemme til Følge, meddelte hun, at Humlebæk Kro for Øjeblikket var

besøgt af to interessante Personer: Fru Händel-Schütz og Skuespillerinden Jomfru Berg.

»Jeg saa den sidste som Lady Flippant i »det ostindiske Shawl»,« bemærkede Prinsessen. »Aa, ja, hun er høj, har en ret smuk Figur, fører sig med Anstand, men hun er kold.«

»Men Deres Højhed kan tro, at Fru Händel-Schütz formaar at varme hende op,« sagde Konferensraadinden og faldt i en Latter, der rev Damerne med.

»Hertuginden kender hende,« ytrede Baronesse Pechlin; »det er fjerde Gang, hun er gift; de to første Mænd blev hun skilt fra, den tredie døde snart og forebyggede vel derved Skilsmissen; hun er kun fyrretyve Aar gammel.«

»Hun har altsaa lært Mændenes Kvaliteter at kende,« bemærkede Komtesse Esterhazy.

»Variatio delectat!« raabte Konferensraadinden. »Jeg kan iøvrigt fortælle Dem, at Henriette Händel i sine mimisk-plastiske Fremstillinger har taget den galante Lady Hamilton i Neapel til Model.«

»Hende har jeg hørt meget omtale ved Hoffet i Wien,« sagde Komtessen.

»Min Gemals Slægtning, Prins Ludvig af Hessen-Filippsthal, — Damerne har vel hørt, at det var ham, der forsvarede Gaëta mod Franskmændene — saa mange Gange Dronning Karoline af Neapel og Ladyen sammen.«

»Det var Lady Hamilton, denne tidligere Grisette, der fik Admiral Nelson i sit Garn,« ytrede Baronessen. »Den Ydmygelse under jeg Englænderne.«

Frøken Ida Brun og den yngre Baronesse Pechlin havde imidlertid konverseret med hinanden om forskellige Emner ligefra Sommerfuglene og Floraen ved Vejbredderne til den nyeste Parisermode og en fête champêtre, som den engelske

Gesandt Foster havde holdt i sin Sommerbolig i Lyngby. Der havde Lady Arabella været med og gjort overordentlig Lykke. Man havde lagt Mærke til, at Grev Reventlow, der var blandt Deltagerne, komplimenterede hende stærkt.

»Greven sværmer nok ogsaa for Komtesse Esterhazy,« sagde Frøken Brun med et spøgende Smil. »Har De set Reventlow siden Udflugten til Gurre Vang?«

»Bardenfleth fortalte mig, lige før vi kørte, at Reventlow, der af Udenrigsministeren var sendt til den engelske Konsul i Helsingør, havde faaet Ordre til straks at rejse til Halmstad med Depescher til den danske Gesandt i Sverrig, Kammerherre Krabbe-Carisius, som netop opholder sig der.«

»Men det er jo en længere Mission,« bemærkede Frøken Ida. »Iøvrigt vil vi træffe sammen med ham i næste Uges Slutning hos Grev Bombelles. Jeg ved fra Mama, at han er inviteret.«

Da Vognene svingede ud paa Strandvejen, udbrød alle Damerne i Henrykkelse ved Synet af Øresund og Hveen. Kun Komtesse Esterhazy var tavs; hun sad tilbagelænet i Vognstolen; den skjulte Sindsbevægelse og Forstillelsen havde trættet og overvældet hende; hun slumrede uroligt; Baronesse Pechlin vilde vække hende, men undlod det paa et Vink af Prinsessen.

»Nu har jeg dog været ved Genfersøen, Genuabugtens Riviera og Comosøen,« sagde Konferensraadinden, »men ingen af dem overgaar Øresund i Skønhed, naar det ligesom ligger drømmende hen i sin dejlige azurblaa Farve.«

»Efter min Mening,« ytrede Prinsessen, »maaler Øresundsbred sig her fuldstændig med Rhinbredden; denne har ganske vist sine Vinbjerge og Borgruiner, men Sundets Kyst har sine dejlige Bøgeskove og maleriske Skrænter.«

»Ser De den lille Pynt der henne,« sagde Frøken Ida til den yngre Baronesse Pechlin; »det var der, at Karl XII betraadte Landjorden, da han 1700 gjorde Landgang med sin Hær.«

»Men De er jo en lærd Dame; De kan endogsaa Aarstal.«

»Forleden Dag var General Bülow i Besøg hos os paa Krogerup; han fortalte Papa interessante Ting om Svenskernes Landgang ved Humlebæk 1700 og Englændernes ved Vedbæk 1807.«

»Naa, det er derfra De har Deres Lærdom,« bemærkede Baronessen.

I Kromandens Storstue havde forudskikkede Lakajer dækket et Thebord, ved hvilket Damerne satte sig, efter at de havde tilbragt en Timestid i et stort løvrigt Lysthus, hvor Luften var frisk og kølig. Prinsesse Juliane fortalte, at hendes Gemal i sit sidste Brev havde skildret sit daglige Liv ved Schwarzenbergs Korps. Hans Morskab var to Hajdukker, der nok var fra Ungarn. »De, Komtesse Esterhazy, kan forklare mig, hvad der egentlig skal forstaas ved saadan en Hajduk.«

»Ja, Deres Højhed, nu anvender man Betegnelsen paa Lakajer, men forhen var i mit Fædreland Hajdukkerne Skovens vilde Sønner, der kæmpede mod Tyrkerne og fik Adelsrettigheder.«

»Ja, saa, Adelsrettigheder!« udbrød de tre andre Damer. Prinsessen gav sig til at le hjerteligt, da hendes Blikke faldt paa en Abe, der i Havens Hjørne kom frem af et lille Hus og klattrede med kejtede Bevægelser op ad en høj Stang, hvortil den var fastgjort ved en Lænke.

Ved Thebordet overbragte en ung Pige, der var klædt i hamborgsk Vierländerindedragt, Prinsessen en Billet. Hds. Højhed og Damerne modtog deri en Indbydelse af Fru Händel-Schütz til naadigst at beære en lille mimisk Præstation af hende, der

vilde blive udført i en efeubevokset Grotte, lige ved Krohaven. Prinsessen gav Tilsagn om at komme. »Har Fru Händel givet dig denne Dragt?« spurgte Hds. Højhed.

»Jeg har faaet flere Kjoler af Fruen,« svarede Pigen; »først tog hun dem selv paa, gjorde nogle underlige Fagter i dem og raabte saadant noget som: »At dø va' Plaser!«

»Ah,« udbrød Baronesse Anna Pechlin leende: »A Dieu, mon plaisir!« Prinsessen lo hjerteligt.

Efter Thebordet forestilledes Fruen for Hds. Højhed. »Jeg saa Dem for et Par Aar siden paa vort Theater som Lady Macbeth,« ytrede Prinsesse Juliane.

»Det smigrer mig overordentligt, at Deres Højhed mindes denne Præstation. Professor Øhlenschlæger udtalte sig forleden Dag med Anerkendelse om den.«

»De kender Digteren?«

»Jeg har i sin Tid været sammen med ham i Selskab hos Hofraad Vellnagel i Stuttgart.« Fru Händel-Schütz kom til at se paa Komtessen og betragtede hende skarpt. »Det er Komtesse Franciska Esterhazy,« sagde Prinsessen uden Præliminærer. Fruen udbrød: »Jeg saa Komtessen i Vinter i Ungarn. Min Mand og jeg gav en mimisk-dramatisk Forestilling paa Marionettheatrets Scene i Slottet Esterhazy.«

Om Aftenen tog det lille Selskab Plads foran den nævnte Grotte, hvis Indgang dækkedes af et blaat folderigt Tæppe. I Naturen herskede Stilhed, ikke én Vind rørte sig, Sundets glatte Flade afspejlede den klare, stjernebesatte Himmel. Fru Händel beredte først Damerne en stor Overraskelse. Under sit Ophold i Humlebæk havde hun blandt Fiskerbefolkningen opdaget tre smukke Kvindestemmer og to fortræffelige Mandsstemmer, henholdsvis Baryton og Tenor. I Forening med sin

Kontubernalinde, Jomfru Berg, havde hun indøvet dette femstemmige Kor i et af hende selv sammensat musikalsk Divertissement, der indeholdt melodiøse Perler af Haydn, Mozart og Rossini. Koret var anbragt bag Grottens Løvværk og akkompagnerede med sin Sang Forestillingen. De naturfriske Stemmer havde en sølvren Klangfarve og smeltede sammen i en skøn Harmoni. Hele Selskabet kom i en løftet Stemning. Et Øjebliks Stilhed indtraadte. Jomfru Berg sagde, skjult, med høj Stemme: »Fru Händel-Schütz som Niobe!« Sangen begyndte igen, Forhænget droges hurtigt til Side, den efeudækkede Grotte viste sig, stærk belyst fra tvende ved Siderne opstillede Kandelabrer. I dens Midte stod ved et lille antikt Alter Fru Händel-Schütz, iført et hvidt folderigt Draperi, med et Diadem paa det mørke Haar. Med en træffende Mimik og karakteristisk Plastik gav hun sin stigende Sorg Udtryk, efterhaanden som hendes Børn faldt for Apollos og Artemis's dræbende Pileskud. Det stivnende Udtryk i Fysiognomiet, da hun tilsidst i sin Smerte forvandles til Sten, gød ligesom en Strøm af Kulde udover Tilskuerne, blandt hvilke Komtesse Esterhazy afficeredes særlig stærkt.

Forhænget droges langsomt for, men da det atter veg til Side, fulgte et Optrin, der gjorde den yndigste, stemningsfuldeste Virkning paa Damerne. En lille Fiskerpige, som Jomfru Berg havde instrueret med megen Omhu, traadte frem i sin simple, kortskørtede Dragt og deklamerede i sin sjællandske Bondedialekt Ewalds Digt: »Rungsteds Lyksaligheder«. Hds. Højhed fik Taarer i Øjnene, da Fiskerpigen med inderlig Følelse reciterede den ulykkelige Digters Strofe til sin Elskede: »O sig mig Veninde! Kan Sangens Gudinde, Med smeltende Toner belønne det Skød, Hvoraf min Lyksalighed flød!«

Den lille Fiskerpige tog derefter fra Altret en Buket Roser, traadte hen til Prinsessen og rakte hende den, dybt nejende.

Derefter lød et dæmpet Kor udelukkende af Kvindestemmer; det var en klagende Melodi, tydende paa Hjertesorg, men af og til afbrødes den af Toner, i hvilken en hed Lidenskab flammede. Sangen hidrørte fra Ouverturen til en Opera ved Navn »Leukothoë«, hvis Heltinde faldt som et Offer for Klyties Skinsyge; til dem begge bejlede nemlig Apollo. Det mimisk-plastiske Optrin, som Melodien her laante et virkningsfuldt Relief, fremstilledes af Fru Händel og Jomfru Berg, hin som Klytie, denne som Leukothoë. Denne laa dræbt udstrakt i Græsset med det smukke Hoved, om hvis blege Læber et Smil spillede, hvilende paa en mosbegroet Sten; Hals og Arme udmærkede sig ved Formskønhed. Klytie, der bar en frygisk Hue paa det udslagne Haar og var iført et hvidt og blaat Draperi, stod lænet over hende og betragtede hende med et Blik og en Mine, der vidnede om Sejrsfølelse, men den knyttede venstre Haand mod Hjertet tydede dog ogsaa paa, at det stormede i hendes Indre. Ved Leukothoës Side stod en hvidblomstret Virakbusk, det Symbol, som Apollo helligede hende.

Efter Forestillingen takkede Prinsessen Fru Händel-Schütz og Jomfru Berg; Koret belønnede hun med et Par Dukater.

Under Køreturen hjem drejede Samtalen sig paa Prinsessens Vogn væsentligt om Fru Händel, hvem Konferensraadinde Brun flere Gange havde mødt paa sine Udenlandsrejser. Til almindelig Moro fortalte hun om en Soirée ved Hoffet i Stuttgart, hvor Fru Händel, kostumeret som Kosakhetmanens Datter, i en Kvadrille var kommen til at træde den tykke Kong Frederik af Württemberg saaledes paa

Ligtornen, at han i sin Smerte raabte himmelhøjt: ›Möchte doch der Hohenzoller gleiches kriegen!‹

Men Komtesse Franciska Esterhazy sad bleg og tavs med lukkede Øjne: hun saa i Tanken Leukothoë og Klytie. De andre Damer betragtede hende med et Smil: de troede, at hun slumrede blidt.

* * *

Medens Prinsesse Juliane med sine Gæster var paa Køreturen til Humlebæk, foretog Slotsgartner Mansa sin ugentlige Rundgang i Haven og i Parken. I Modsætning til mange af Datidens Hoffunktionærer, der ikke skyldte personlig Dygtighed, men Fyrstegunst, deres Stilling, var Mansa en kundskabsrig Fagmand, der baade i Praksis og Theori havde vundet et anset Navn. Han kendte saa at sige hvert Træ i Fredensborg Park, hver Blomst i dets Have. Trods han nu var midt i Halvfjerdserne, udmærkede han sig ved et livligt Temperament og Lethed i Bevægelser. Naar Mansa foretog sin Rundgang, plejede han at efterse alle de Lokaliteter, som Hoffet benyttede, naar det var nærværende.

Han kom da nu op paa den Høj, hvor Lady Arabella sad i tilbagelænet Stilling paa Bænken med lukkede Øjne og Hovedet bøjet ned mod Brystet. Han hilste hende dybt med Hatten, men da hun forblev ubevægelig, troede han, at hun sov. Mansa gik med sagte Skridt nærmere. Han saa, at hendes Kjole var sønderreven foran, hvad der undrede ham. Han kaldte nu paa hende, og da han intet Svar fik, antog han først, at hun var falden i Besvimelse. Nu berørte han hende, følte derefter paa hende, og ved at tage hende nærmere i Betragtning opdagede han, at der paa hendes Kjole var en lille rød blodig Plet. Mansa blev med Et forfærdet; det

stod klart for ham, at Lady Arabella var et Lig, men hvorledes var hun død? . . . .

Den gamle Slotsgartner begav sig skyndsomst til Kammerherre Bardenfleth, hvem han bevæget meddelte sin skrækkelige Opdagelse og bad ham om at følge med tilbage til Højen, hvad der øjeblikkelig skete. Bardenfleth kom straks til Erkendelse af, at Lady Arabella var død, Kulden og Stivheden havde allerede begyndt at indfinde sig.

»Jeg bliver her, Mansa,« udbrød han, »men De maa sporenstregs hente Professor Schönheyder.«

Det var en af Hoflægerne, der havde en Sommerbolig lige ved Slottet. Bardenfleth tog imidlertid Paletten, Akvarelbilledet og Penslerne, lagde dem ned i Malerkassen, som han lukkede.

Professoren indfandt sig saa hurtig som muligt og undersøgte Liget. »Lady Harrington er død af Saaret der« — Schönheyder blottede hendes Bryst — »det er et Dolkestik, som er trængt ind i Hjertet; det er gjort med et overordentlig fint Vaaben.«

»Men hvem kan have dræbt hende!« sagde Bardenfleth med Forfærdelse i sine Ansigtstræk.

Efter et Øjebliks Tavshed tog Mansa til Orde: »Ladyen er sikkert bleven myrdet af en af de Zigeunere, som flakker omkring her i Egnen; de har villet plyndre hende, hun har sat sig til Modværge, og saa har hun faaet det dræbende Dolkestik.«

Professor Schönheyder lagde hende udstrakt paa Bænken. »Plyndret hende,« gentog Bardenfleth. »Lad os undersøge hendes Lommer.« Det skete, men der fandtes intet i dem.

»Det vil være nødvendigt at flytte Liget hurtigt,« ytrede Schönheyder. »Hvad vil Kammerherren gøre ved Sagen?«

»Majestæternes Salvings- og Kroningsakt staar lige for Døren, Hr. Professor. Jeg vil ikke ved at bringe Prinsesse Juliane Budskabet kaste Forfærdelse

og Sorg ind i Hds. Højheds Sind, da det vilde forstyrre hendes Glæde over hin Akt« . . . .

»Men hvad vil Kammerherren da?« spurgte Schönheyder med en noget forundret Mine. Mansa betragtede med en vis Spænding Bardenfleth.

»Lady Arabella Harrington var britisk Undersaat; jeg nedlægger hele Sagen i den engelske Gesandts Hænder. De, Professor, og De, Mansa, er mine Vidner overfor ham.« Begge besvarede Bardenfleths Henvendelse med en bekræftende Bevægelse.

»Hvad Bestemmelse vil Kammerherren nu tage med Liget?« spurgte Mansa.

»Deres Hustru og Madam Both ved Fasaneriet, som maa forpligte sig til Tavshed, vil nok hidskaffe en af de lange Vidiekurve fra Slottet. Deri lægges Ladyens Lig, dækkes forsvarligt til og stilles ind i Slotskirken. I Nat køres det i Rustvognen til det engelske Gesandtskab i København.«

»Jeg har en Voxdugskappe, hvori vi kan svøbe Liget ind,« bemærkede Professoren. »Den skal straks blive bragt til Deres Kone, Mansa.«

»Professoren og De, Mansa, følger med mig til Staden i Nat?« sagde Bardenfleth.

»Selvfølgeligt,« lød det enstemmigt. Derefter fjernede Schönheyder og Slotsgartneren sig. Bardenfleth bandt den Afdødes hvide Silkeshawl om hendes Bryst, saa den blodige Plet paa Kjolen var skjult. Han ventede de to kvindelige Indviedes Ankomst og stod imidlertid bøjet over den dræbte Lady Arabella, hvis smukke, blege Træk han betragtede med en Blanding af Beundring og Gru; thi han fattede ikke, hvad der var Motivet til Forbrydelsen, og hvem der havde udøvet den. Da Mansas Hustru og Madam Both nærmede sig, gik han ned imod dem.

»Hr. Kammerherre,« udbrød den første med

en forfærdet Mine, »jeg hører af min Mand, at Lady Harrington er død pludselig af et Hjerteslag; hvilken skrækkelig Begivenhed.«

»Vi skal føre hende til Kirken i denne Baare,« sagde Madam Both, hun pegede paa Kurven, som de havde sat fra sig.

»Slotsgartneren gaar Dem til Haande. Tavshed!« Med disse Ord begav Kammerherren sig tilbage til Slottet.

Under Taarer bredte Mansas Hustru og Madam Both Voxdugskappen over Kurven, lagde den Afdøde i denne og svøbte hende tæt ind. Derpaa bredtes et tykt hvidt Tæppe over Kurven. Mansa kom og var behjælpelig med at bære denne til Kirken. De valgte Stier, ad hvilke de kunde gaa ubemærkede.

Da Prinsessen var vendt tilbage med sit Selskab, spurgte hun Kammerherre Bardenfleth, om Lady Arabella havde begivet sig til København om Eftermiddagen. Han svarede, at Ladyen havde forladt Slottet og ventedes af den engelske Gesandt, Sir Augustus Foster.

»Jeg savnede hende,« sagde Prinsessen; »forhaabentlig har vi hende tilbage i Morgen.« Hun saa paa Hofmarskallen. Denne bukkede og udbad sig Hds. Højheds Tilladelse til at tage til Hovedstaden for at afgøre et presserende Anliggende. Han fik den.

Kl. 11 om Natten, da alle var gaaede til Ro paa Slottet, kørte Rustvognen, der indesluttede Lady Arabellas Baare, ud fra Slotsgartnerens Bolig. Mansa selv sad paa Bukken som Kusk. I en Kalesche fulgte Kammerherre Bardenflets og Professor Schönheyder efter.

Tidlig Formiddag var allerede Lady Arabellas Lig henstillet i en Egetræskiste i en af det engelske Gesandtskabshotels Sale. Mansa, Bardenfleth og Schönheyder havde overfor Sir Augustus Foster afgivet deres Forklaring, der var bleven ført til Protokols af Legationssekretæren. De havde udtalt Overbevisningen om, at Ladyen var bleven dræbt af en af Zigeunerflokkens Banditer. Foster, som havde været Legationssekretær i Neapel og der lært Bandituvæsnet at kende, antog deres Formodning for rigtig. Medens han paatog sig Hjemsendelsen af Liget og udstedte en Attest for dets Modtagelse, overlod han Bardenfleth at skænke Sagen sin fremtidige Opmærksomhed for om muligt at komme paa Spor efter den, der havde udøvet Forbrydelsen.

Aftalen var, at Lady Arabella pludselig under en Visit hos Gesandten havde faaet et heftigt Ildebefindende og trængte efter Legationslægens Forskrift til fuldstændig Ro, hvorfor hun i de første Dage ikke kunde vende tilbage til Fredensborg.

Derpaa vilde Gesandten underrette Prinsessen om, at Ladyen var død og ført tilbage til England. Formen for den sidste Meddelelse, der maatte sættes paa diplomatiske Skruer, skulde han naturligvis nok vide at finde. —

VIII.

Professor Schönheyder forblev i Byen for at konferere med Legationslægen. Kammerherre Bardenfleth og Slotsgartner Mansa kørte i Kaleschen hurtigt tilbage til Fredensborg, hvortil de ankom ud paa Eftermiddagen. Paa Slottet havde Prinsesse Juliane og hendes Hofdamer travlt med Hds. Højheds

Udstyrelse til Salvings- og Kroningsfesten, der skulde finde Sted Dagen efter. Alle Dametoilettets Kunster og Petitesser bragtes her til Anvendelse, og naar disse Detailler ikke netop lagde Beslag paa Opmærksomheden og Interessen, saa drøftedes Ceremoniellet og den Rolle, der var tildelt de forskellige Dignitarer. Hds. Højhed havde i Løbet af den sidste Uge hver Dag studeret det af Overhofmarskallen fastsatte Ceremoniel, men hun mente sig endnu ikke sikker nok i det. Da hun Dagen efter saa at sige skulde træde i Aktion, lukkede hun sig inde med Baronesse Pechlin og lod sig af hende eksaminere i Ceremoniellet. Hds. Højhed havde ikke synderlig Sans for Literatur og aandelige Spørgsmaal af dybere Betydning, men for Rangforordningen og Hofetiketten interesserede hun sig levende. En saadan Begivenhed som Salvings- og Kroningsfesten stod for hende som noget af det højeste og betydningsfuldeste i Tilværelsen, og i denne Tænkemaade mødtes hun iøvrigt med alle Hoffets Prinsesser og Prinser. Royalismens Tid var vaagnet op igen, den Tid, da en Lehnsgreve betragtede det som en Ære, at Kongen benyttede ham som Fodskammel, naar han skulde stige ind i Vognen.

Prinsessen kunde sit Pensum perfekt; hun var maaske sikrere i det end selve Ceremonimesteren; hun vidste paa en Prik, naar og hvor Processionerne skulde sætte sig i Bevægelse, naar og hvor hver enkelt af de fyrstelige Personer skulde gribe ind i Handlingen.

Forinden Prinsessen den følgende Dag kørte i Gallavogn til Frederiksborg, viste hun sig for sit Hofpersonale i hele sin Glorie. Man beundrede pligtskyldigst den lille buttede Skikkelses hvide guldbroderede Silkekjole, Sølvdiademet paa Haaret og hendes velformede Hals og Arme. Det smigrede

hende, og den 28aarige Kvinde forekom sig selv en halv Snes Aar yngre.

Men pludselig savnede Prinsessen Lady Arabella og Komtesse Esterhazy, hvis Stemmer hun saa gerne vilde høre i det beundrende Kor. Paa Spørgsmaalet efter dem, svarede Baronesse Pechlin, at Ladyen var hos den engelske Gesandt i København, hvor hun tilbageholdtes af et Ildebefindende. Bardenfleth havde ikke villet distrahere Hds. Højheds Tanker, der var ganske optagne af Kroningsfesten, med en saadan Meddelelse. Komtesse Esterhazy befandt sig paa sit Værelse, hvor hun plagedes af Migraine. Hun beklagede dybt, at hun derved var forhindret fra at kunne nyde Skuet af hendes Højhed.

Den 31. Juli 1815 fandt Salvings- og Kroningsfesten Sted paa Frederiksborg Slot med Opbydelse af hele det middelalderlige Ceremoniel, som anvendtes ved slige Lejligheder, og til hvilket Royalismens Støtter: Aristokratiet, Gejstligheden og det højere Bureaukrati saa hen med hellig Ærefrygt.

Luften var stille og varm, Solen straalede paa den skyfri, blaa Himmelbue. I den indre Slotsgaard paraderede Livjægerkorpset, Fodgarden og Hestgarden, som i deres smukke Uniformer tog sig glimrende ud. Fra Omegnen var Bondebefolkningen strømmet sammen for at se den Del af det pragtfulde Skuespil, der overhovedet var tilgængeligt for den, hvorimod Københavnerne forholdsvis vare sparsomt repræsenterede, hvad der hidrørte fra de trykkede økonomiske Kaar.

I middelalderlig Ridderdragt skred den lille, spinkle, magre 47aarige Kong Frederik VI paa en med Fløjl og Guldbrokade betrukken Estrade over Slotsgaarden til Kirken. Han bar Kronen og havde i højre Haand Sceptret, i venstre Rigsæblet. Hans Hermelinskaabes Slæb blev baaren af de tre Statsministre Moltke, Rosenkrans og Kaas, og fire Excel-

lencer, omgivne af Storkorsriddere og Drabanter, holdt Baldakinen over ham. En langt stateligere Skikkelse var den 48aarige Dronning Marie med de klare Øjne og de fine, intelligente Træk. Hun skred med Kronen paa frem under sin Baldakin, omringet af Geheimekonferensraader, Kammerherrer og Drabanter. Hendes Slæb bares af Frøken v. der Maase og Overhofmarskalinde Hauch. Under Processionen over Slotsgaarden tordnede Kanonerne, og Trompeternes skingrende Toner blandede sig med Paukernes dumpe Lyd. I Kirken, der var opfyldt af de første Rangklasser, fungerede tre Biskopper foran Alteret; det kgl. Theaters Kapel spillede og Operapersonalet sang en af Øhlenschlæger forfattet Kantate. Kongeparret sad paa en Throne, hvis Himmel bar Indskriften: »Magten kommer fra Gud«. Først begav Kongen, derefter Dronningen sig til Alteret, hvor de knælende salvedes af Biskop Münter. Efter denne Akt vendte Processionen tilbage til Slottet, hvor der holdtes Taffel i Riddersalen. Kongeparret, der bar Regalierne, og den kgl. Familie opvartedes her af Kammerherrer; desuden var der dækket elleve Marskals- og Kavallertafler. Stemningen løftedes yderligere ved Musik og Sang. Om Aftenen afbrændtes et storartet Fyrværkeri i Slotshaven. Til Minde om Festen sloges en Guld- og en Sølvmedaille. —

* * *

Dagen efter Kroningen var der i Asminderød Præstegaard hos Pastor Øllegaard samlet et lille Selskab. Det bestod af den franske Emigrant, Kaptain Lavigni, Proprietær Lütcken fra Fyen, Major Onserud og Adjunkt Irgens fra Frederiksberg. Hos Værtinden, Pastorinde Øllegaard, var netop Prinsesse Julianes Kammerjomfru, Jfr. Rosenbeck i Visit og havde fulgt Indbydelsen til at blive.

Ved Aftensbordet blev der ført en livlig Samtale; men Præsten, der var en jovial Mand, beklagede, at Slotsgartner Mansa ikke havde kunnet komme. Han skulde køre Kammerherre Bardenfleth til Helsingør.

Jomfru Rosenbeck maatte efter Pastorindens indstændige Anmodning fortælle om Kroningstaflet. »Det kan ikke nægtes,« udbrød hun, »at Mundkokkene Gosseth og Krup havde gjort et Mesterstykke.« Hun skildrede derefter den overordenlige Hurtighed og Sikkerhed, hvormed Overpræsident Blücker og Kammerherre Stomann havde serveret for de Kongelige.

»Det var godt,« bemærkede Proprietær Lütcken i fynsk Dialekt, »at den Rolle ikke var tildelt Baron Holck-Holkenhavn; thi han havde i Befippelse tabt Tallerkenerne ud af Hænderne.«

»De skulde have set, Hr. Major,« sagde Kammerjomfruen til Onserud, »med hvilken Præcission fjorten Kaptainer bar Maden op fra Køkkenet til Riddersalen.«

»Anvendes der Kaptainer dertil?« spurgte Lavigni med et ironisk Smil.

»Ja,« svarede Øllegaard, »det er jo en stor Ære ved saadan Lejlighed.«

»Hvordan gaar det med de to fremmede Frøkner, der ere i Besøg hos Hds. Højhed Prinsessen?« disse Ord henvendte Pastorinden til Kammerjomfruen.

»Ingen af dem kunde desværre overvære Kroningen. Lady Harrington er bleven syg under et Besøg hos den engelske Minister i København. Komtesse Esterhazy led af en skrækkelig nervøs Hovedpine og er ikke kommen sig endnu.«

»Jeg kan ikke sige Dem, Jomfru Rosenbeck, hvor meget jeg holder af Lady Harrington. Hun var en Dag herinde og saa paa Øllegaards Samling

af engelske Træsnit inde i Salen; hvor var hun indtagende.

»Ja, hun er elskværdig, men langtfra interessant som Komtesse Esterhazy. Hofkavallererne sige nok, at hun er pikant og af en vulkansk Natur. Hvad mener de egentlig med det sidste?«

»De har jo nok hørt om Vulkanerne eller de ildsprudende Bjerge, Jomfru Rosenbeck!«

Efter Bordet gik Herrerne gennem Salen til Præstens Arbejdsværelse for at stoppe Tobakspiberne, der skulde ryges i Haven. Paa Salsvæggen hang den franske »Moniteurs« Beretning om Samtalen mellem Kronprinsen og den overordenlige engelske Afsending i Kiel 1807, indfattet i Glas og Ramme.

»Hvad er det?« spurgte Proprietær Lütcken.

»Der læser vi,« svarede Øllegaard, »de stolte Ord til Jackson, der tilbød Pengeerstatning for Flaadens Udlevering: »Men hvormed vil De erstatte Danmarks Ære?« Sandelig, det var et kongeligt Svar.«

»Den tidligere franske Gesandt her ved Hoffet, Didelot,« bemærkede Lavigni, »har rigtignok fortalt mig, at Kronprinsen just ikke havde brugt de Ord ved Sammenkomsten.« Emigranten laante hver af de fire Herrer et Blik, men de forholdt sig fuldstændig tavse.

Da Piberne vare stoppede, viste Pastorinden og Jfr. Rosenbeck sig i Salsdøren. »Maa jeg nu bede d'Herrer om at gaa med mig ind i Haven, hvor Damerne ogsaa agte sig hen. Der kan vi tage Plads paa Bænken under den store Lind.«

»Punschen skal snart blive bragt derud, kære Øllegaard,« ytrede Pastorinden.

»Tilgiv mig, Hr. Pastor,« udbrød Adjunkt Irgens, en Mand af et blegt Udseende og en mager Statur, »jeg drikker aldrig Punsch.«

»Nu vel,« sagde Pastorinden, »saa vil Hr.

Adjunkten maaske tage til Takke med et Glas Hindbærlimonade i Lysthuset hos mig og Jomfru Rosenbeck?«

»Det skal være mig en ren Nydelse. Saa vil Pastorinden nok fortælle mig noget om Deres Ophold i Bengalen. De begyndte forrige Gang at tale om den vældige Elefantstald i Ducca og om Fabrikationen af de fine Slør til Stormogulen; de vare saa fine, at de poetisk kaldtes Aftendug.«

»Ja, og De skal ogsaa høre, hvordan det nu staar sig med Frederiksnagor, vor Koloni derovre. Jeg har for nylig faaet Brev derfra.«

»Vi maa ogsaa høre om Bajadererne, de henrivende Danserinder, der nok mere danse for Mandfolkenes end for Gudernes Skyld,« sagde Kammerjomfruen.

Medens Adjunkt Irgens og de to Damer gik til et af Avnbøg bestaaende Lysthus, begav Øllegaard sig med Lavigni, Onserud og Lütcken til Linden, under hvis tætte Krone der var anbragt et Træbord med en Bænk og nogle Havestole. De røg med Behag deres Piber, og Nydelsen potenseredes, da en Pige bragte en Bolle Punsch.

Pastor Øllegaard var en belæst og berejst Mand, der i Aarhundredets første Aar havde ligget som Feltpræst ved Observationskorpset i Holsteen, over hvilket den daværende Kronprins personlig havde ført Overkommando. I Rendsborg havde han den Gang gjort Bekendtskab med Major Onserud, der var en smuk Mand med en sand martialsk Holdning. Han havde paa Ballerne i den derværende Klub, »Neldebladet«, været en af de Kavallerer, som Damerne var mest indtagne i. Hans romantiske Elskovseventyr havde paadraget ham et Par Dueller, fra hvilke dog begge Parter slap uskadte. Naar Øllegaard og Onserud var samlede, plejede de at more sig med Fortællinger om Kantonnementstiden i Holsteen.

»Ærede Venner,« sagde Øllegaard, idet han slog paa Glasset, »lad os tømme et Glas for vort Kongepar i Anledning af dets Salving, og lad os nu ønske, at det maa faa en lang, fredelig og lys Fremtid, under hvilken Nationen kan bringe sin økonomiske Kraft i Højde med sin aandelige.«

»Det var fortræffelig talt,« lød det enstemmigt fra de tre andre Herrer. Glassene tømtes og fyldtes igen.

»Det er en storartet Rom,« udbrød Proprietær Lütcken; »med Forlov, hvor har De den fra, Øllegaard?«

»Fra Købmand Ramshart i Helsingør; han købte et Parti hos en Kaper og overlod mig et Par Ankre af den; de have ligget i fire Aar.«

»I de sidste Aar har man rigtignok lært at sætte Pris paa gode Drikkevarer,« bemærkede Lütcken; »Vand var jo snart bleven det eneste, man kendte.«

»I Forfjor,« sagde Onserud, »kostede saamænd en Snaps to Rigsdaler!«

»Ja, men det var i Sedler,« faldt Lavigni ind.

»Rigtigt,« sagde Øllegaard, »men Ulykken var bare den, at der næsten ingen Kontanter var i Omløb blandt Folk.«

»Sapristi!« raabte Lavigni, »jeg husker nok, at jeg maatte give to hundrede Rigsdaler for et Par Støvler; det var den Gang, jeg skulde præsenteres for Hds. Højhed, Prinsesse Charlotte.« Lavigni drak sit Frimurerglas ud i et Drag; Øllegaard fyldte det paany.

»Efter den Audiens var De rigtignok ogsaa paa Støvlerne, Kaptain,« sagde Onserud med et ironisk Smil. »Jeg havde den Fornøjelse at se et Glimt af Dem i det »Geheime Gemak« hos Konditor Courtin paa Kongens Nytorv.«

»Ja, Hr. Major! jeg var meget animeret; det var den franske Legationssekretær og to af hans

Venner, vi var sammen med. Vi drak en Skaal for hvert af den bourbonske Kongefamilies Medlemmer.«

»Det var som Pokker,« udbrød Proprietæren, »kunde De rumme hele det Kvantum!«

»Det var naturligvis for Prinserne af Blodet,« sagde Lavigni hurtigt.

»Det forekommer mig, Kaptain, at De er bleven utrolig legitimistisk i den sidste Tid,« ytrede Øllegaard, »og dog var De forleden Aften hos den svenske Konsul i Helsingør saa voldsomt begejstret for Bernadotte, den svenske Kronprins.«

»Kaptainen plejede jo ellers at betegne ham med et Skuldertræk og en vis fornem Mine som en gascognisk Parvenu,« bemærkede Onserud.

»Der er noget,« svarede Lavigni, »der hedder, at man skal synge med de Fugle, man er iblandt.«

Der lød i dette Øjeblik Klavertoner fra Præstens Sal. Det var Jomfru Rosenbeck, der spillede og sang Kroningskantaten. Adjunkt Irgens fremsagde med en noget vibrerende Stemme Recitativerne.

Selskabet under Lindetræet rejste sig og gik ind i Salen for at fryde sig over den loyale Festhymne, der forherligede Frederik, »Dans ægte Søn«, som den, der i sine »Faderarme« dog holdt Jylland og Øerne fast sammen, da Norge gik tabt.

* * *

Efter Ankomsten til Helsingør begav Bardenfleth og Mansa sig til den britiske Konsul, Charles Fenwick, hvor de mødtes med Professor Schönheyder og den engelske Legationslæge i København. Sidstnævnte, der havde foretaget en Obduktion af Lady Harrington, erklærede, at hun var død som Følge af et Dolkestik, der var trængt ind i Hjertet. Han meddelte, at Liget var bleven balsameret, lagt i en Egetræskiste og bragt om Bord i en paa Indrerheden

liggende engelsk Brig, der skulde afgaa til Gravesend. Iøvrigt havde Gesandten, Sir Augustus Foster, jo Sagen i sin Haand og vilde ordne den fuldstændigt.

Paa Forespørgsel af Schönheyder og Lægen, om man var kommen paa Spor efter Morderen, maatte Bardenfleth og Mansa svare benægtende; mulig, tilføjede de, kunde det jo være en af den omflakkende Zigeunerbandes Banditter.

De fire Herrer skiltes derpaa fra hverandre. Legationslægen og Schönheyder blev hos Konsul Fenwick.

Bardenfleth aflagde sin Ven, Kommandanten paa Kronborg, Generalmajor Scheel, en Visit. Generalen havde lige haft Brev fra Gesandten i Paris, Waltersdorf, og kunde fortælle interessante Ting om Paris's Besættelse af de engelske og preussiske Tropper, om Ludvig XVIII's andet Indtog, om Napoleons Ophold i Rochefort, hvor han var gaaet ombord i det engelske Orlogsskib »Bellerofon«. Her hos Scheel erfarede Bardenfleth ogsaa, at den danske Regering havde forpligtet sig til at sende Besætningstropper til Frankrig.

Efter at Kammerherre Bardenfleth saaledes var bleven forsynet med politiske og militære Oplysninger, maatte han til Gengæld fortælle Generalens to Døtre, to yndefulde Blondiner, om Kroningen i Frederiksborg. De unge Damer var meget videbegærlige med Hensyn til Toiletterne. Det var nu et Æmne, der faldt udenfor Bardenfleths Ressort; men da han de sidste Dage havde hørt Hoffrøknerne drøfte dette Spørgsmaal med Prinsessen, var han dog i Stand til at kunne meddele enkelte Pikanterier.

Slotsgartner Mansa besøgte Passkriveren ved Øresunds Toldkammer, Hostrup, der var i Slægt med hans Hustru. Han blev her som sædvanlig meget venlig modtagen. Hostrup bød ham en Pibe og lod

bringe en Flaske Martsøl, hvorpaa de tog Plads i Sofaen, hver i sit Hjørne.

I det samme traadte Hostrups Tante, en halvfjerdsindstyveaarig Kone ind i Stuen. Hun blev præsenteret for Mansa: »Det er Slotsgartneren fra Fredensborg, Tante!«

Den gamle Kone gentog Ordet Slotsgartneren med stærkt Eftertryk paa den første Stavelse og nejede med en højtidelig Mine. »Det har vel ogsaa været en bevæget Tid for Dem, Hr. Slotsgartner?« spurgte hun.

Mansa svarede, at han ganske vist havde haft travlt med at assistere Slotsgartner Holbøll i Frederiksborg, men hans Tid var dog ikke bleven beslaglagt i den Udstrækning, han havde troet. Han vilde tilføje en Kompliment til Holbøll, men Tanten tog Ordet fra ham og begyndte at fortælle om Kristian VII og Dronning Karoline Mathildes Kroning i Slotskirken i København for henved et halvt hundrede Aar siden.

»Ak, ja!« sagde hun, »jeg var den Gang en Pige midt i Tyverne; »Grev Danneskjold Samsøe havde skaffet min Mo'er og mig Adgang til et Sted i Kirken, hvorfra vi kunde se Processionen. Aa, hvor var Dronningen dejlig! Den Dag i Dag staar hun lyslevende for mig . . . . Guldmorskjole, sort Fløjls Slæb, rød Kappe, broderet med Guldkroner og foret med Hermelin, Krone paa Hovedet . . . . ak; hvad er dog Verdens Glans og Glimmer, hvilken sørgelig Ende fik ikke det hele . . . .« Den gamle Tante tav her, Taarerne fløds ned ad hendes furede Kinder. Hun tog et Nøgle Garn op af Lommen og begyndte at filere.

»Glans og Glimmer kan hurtigt forsvinde,« sagde Hostrup. »Det saa vi ude i Hellebæk, hvor den gamle Grevinde Bandissin mistede det dejlige

Guldvækkeur, Prins Heinrich af Preussen havde foræret hende, og fik en Rottefælde i Stedet!«

»Hvad for noget!« udbrød Mansa leende. »De Skarnsmennesker!« sukkede Tanten, rystende paa Hovedet.

»Omegnen her,« ytrede Hostrup, »er i den sidste Tid bleven hjemsøgt af en Zigeunerbande; det er naturligvis en af dennes Banditter, som har udøvet Tyveriet; men han har dog været human nok til at give Erstatning.«

»Zigeunere,« gentog Mansa; han rynkede Panden, og hans Blik blev mørkt; »huserer Banden endnu her paa Omegnen?«

Hostrup saa bestemt paa ham. »Den har da vel ikke stjaalet hos Dem?« Mansa gjorde en nægtende Bevægelse.

»Nu er Banden forsvunden,« tilføjede Mansa. »Palle Fisker havde imorges set den gaa ombord hos en Skipper i Hornbæk, hvis Skude derefter satte Seil til og stod Sundet ud.«

»Slige Vagabonder er det næsten umuligt at faa fat paa,« bemærkede Mansa.

»De har saamænd ogsaa kørt i Ring med Politiet her i hele Birket,« ytrede Hostrup, der vilde have udtalt en Beklagelse af et Par Uheld, Byfogden i Helsingør havde haft med Zigeunerne, men i det samme viste hans Hustru sig i Døren.

»Hr. Slotsgartner,« sagde den lille buttede Kone, med livlige, blaa Øjne og et tilfreds Smil om Munden, »De gør os nok den Fornøjelse at spise en Stenbider sammen med os, men Herrerne maa komme straks, for den taaler ikke at vente.«

»Ærede Madam Hostrup!« udbrød Mansa og bød hende Armen. Passkriveren fulgte bag efter med Tanten.

IX.

Lige efter Salvings- og Kroningsfesten i Frederiksborg var Hertuginde Karoline af Brunsvig-Bevern Gæst hos Prinsesse Juliane paa Fredensborg. Hertuginden, en Dame midt i Treserne, var anden Gang Enke. Hun havde først været formælet med den sidste Hertug af Glücksborg, dernæst med Hertug Ferdinand af Brunsvig-Bevern, der var Feltmarskal i dansk Tjeneste. Hun beboede, som tidligere berørt, Slottet Gravensteen i Sundeved i Slesvig og modtog der jævnlig Besøg af Kongefamiliens Medlemmer. Prinsesse Juliane og hendes Søskende følte sig nærmere knyttede til Hertuginden, da hendes sidste Ægtefælle havde været Enkedronning Juliane Maries Fætter. Den afdøde Hertug havde haft et Lystslot ved Navn Sibyllenort i Nærheden af Breslau med en interessant Malerisamling og en smuk Park. Her havde Prinsesse Juliane som ganske ung Pige tilbragt et Par behagelige Somre.

I de Dage, Hertuginden af Brunsvig-Bevern opholdt sig paa Fredensborg, var hun naturligvis Midtpunktet for det lille Hofs Opmærksomhed. Roture paa Esrom Sø afvekslede med Køreture i Omegnen. Prins Kristian med sin unge Gemalinde Karoline Amalie, Prins Ferdinand, Prinsesse Charlotte og hendes Ægtefælle, Landgrev Wilhelm, var en enkelt Gang samlede med hende til Familiecirkel. Aftenerne hengik med Koncert, Sang og Bostonspil. Hertuginden, der var en livlig Dame, spredte en lys og venlig Stemning om sig. Alle andre traadte i Skyggen for hende, og hverken Prinsessen eller Baronesse Pechlin helligede derfor Komtesse Esterhazy den Opmærksomhed, de ellers plejede at gøre. De fandt nok hendes Temperament noget dæmpet, men de fik ikke Lejlighed til rigtig at betragte hende. Iøvrigt bekæmpede Komtessen

sin indre Uro og gjorde sig Umage for at optræde paa sin tidligere Vis.

Efter Hertuginde Karolines Afrejse søgte den engelske Gesandt, Sir Augustus Foster, Audiens hos Prinsessen paa Fredensborg. Han havde først en Konference med Bardenfleth, der meddelte ham, at den mystiske Sag nu var anmeldt for Birkedommeren i Kronborg Birk, der nøje vilde agte paa ethvert Tegn, som mulig kunde føre til Forbrydelsens Opdagelse. Kammerherren førte Gesandten til Prinsessens Modtagelsessalon.

Hendes Højhed stod ved hans Indtræden ved et stort rundt Bord midt i Salen, støttende sin venstre Haand til en i Saffian indbunden Bog, der laa paa Marmorpladen; i den højre holdt hun en nedadvendt Vifte, hvis Brug Dagens stigende Hede vilde gøre nødvendig. Hun var klædt i en grøn Musselinsdragt og havde et smagfuldt Perlesmykke paa Haaret.

Sir Augustus Foster var en smuk Personlighed med et vindende Væsen, en Mand, der med diplomatisk Forsigtighed og Takt forbandt en elskværdig Aabenhed, naar Situationen tillod det. Men krævede Forholdene List og Forstillelse, forstod han at skuffe sine Omgivelser: han havde i saa Henseende lært meget ved det neapolitanske Hof.

Gesandten gjorde først nogle Bemærkninger om Kroningen og spurgte, om Hds. Højhed ikke havde været nerveanstrengt i de stærkt bevægede Dage. Prinsessen svarede, at den højtidelige Handling ganske vist havde lagt Beslag paa hendes Kræfter og sat hendes Sind i den stærkeste Bevægelse; men nu var hun kommen til Ro. Efter at hun med et Par henkastede Sætninger havde forhørt sig om Hds. britiske Majestæts, den gamle Dronning Charlottes og om Lady Fosters Befindende, ytrede hun: »Formodentlig kommer Deres Excellence til mig

for at bringe mig en Meddelelse om Lady Arabella Harrington. Jeg ved, hun er bleven syg under et Besøg hos Lady Foster; hvorledes har hun det? Under de sidste Ugers travle Larm har hun kun glimtvis kunnet være i mine Tanker; men nu maa jeg have noget at vide om hende. Jeg har saa megen Sympathi for hende, Deres Excellence.«

Prinsessen gjorde Tegn til, at Gesandten skulde sætte sig i en Lænestol foran Vinduespillen; selv tog hun Plads i en Armstol overfor ham. »Lady Harrington,« sagde Foster med en alvorlig Mine, »har overstaaet Krisen« . . . . »Hvor heldigt,« udbrød Prinsessen.

»Et stærkt Ildebefindende efterfulgtes af et Hjertetilfælde . . . hun døde« . . . . .

»Døde hun! hvor? I Gesandtskabshotellet?«

Gesandten nikkede tavs. »Hun laa død, da vi kom ind til hende. Hun er undersøgt af Legationslægen, han har konstateret Dødsaarsagen.« »Min kære Lady Arabella,« sagde Prinsessen med taarefyldte Øjne, »jeg maa se hende!« »Deres Højhed, hendes Lig balsameredes straks og er om Bord i et Skib under Vejs til England.« »Himmel!« raabte Prinsessen dybt bevæget, idet hun slog Hænderne sammen . . . . »har Bardenfleth vidst det?« Gesandten bekræftede det ved en Bevægelse. »Og derom har han ikke talt.«

»Deres Højhed,« sagde Foster med fast Stemme, »hverken han eller jeg har villet gribe deprimerende ind i den løftede Stemning, hvori De befandt Dem i Anledning af Kroningen.«

»Altfor hensynsfuld,« ytrede Prinsessen, »men Dødsfaldet maa da meldes til Autoriteterne?« »Lady Arabella Harrington,« sagde Foster, »var Englænderinde og engelsk Undersaat. Som hendes britiske Majestæts Gesandt og befuldmægtigede Minister har jeg taget mig af Sagen, efter at den paalideligt er

forebragt mig, og Alt er ordnet saaledes, som det skal og bør være.«

»Hun var min Gæst, Deres Excellence, jeg takker Dem for Deres Omhu for hende og for det delikate Hensyn, De har taget til mig.«

Hds. Højhed rakte Haanden frem mod Gesandten, der med en Hofmands Galanteri trykkede et Kys paa den. Han bukkede dybt og trak sig tilbage.

Hendes Højhed satte sig derefter hen i en Fauteuil, hvor hun i Tanken genkaldte sig sit første Møde med Lady Arabella paa Slottet Filippsruhe ved Hanau. Den fine Englænderindes Fysiognomi steg med forklarede Træk frem for hendes Bevidsthed. Prinsessen sendte derpaa Bud til Baronesse Pechlin, paalagde hende at bringe den sørgelige Efterretning til det lille Hofs Kundskab og tilkendegav, at hun agtede at tilbringe Resten af Dagen i fuldstændig Stilhed i sit Kabinet. Hds. Højhed ønskede forinden at se Bardenfleth. Da Kammerherren indfandt sig, meddelte Prinsessen ham, at hun havde paatænkt en lille Sørgetjeneste i sit Gemak, ved hvilken hun ønskede, at Konfessionarius Liebenberg skulde sige nogle Ord om den Afdøde, hvem han et Par Gange havde mødt i Hofcirklen. Bardenfleth gav Tilsagn om, at alt skulde være ordnet til den følgende Dag.

Baronesse Pechlin, der var stærkt bevæget, udførte straks den hende paalagde Befaling. Komtesse Esterhazy blev ved Modtagelsen af Budskabet gennem hendes Mund dødbleg. Hun sank stum ned paa en Stol, sad nogle Minutter tavs med bøjet Hoved. Derpaa rejste hun sig pludselig og udbrød ligesom med Feberild i Blikket: »Fra Taagernes og Lidelsernes Land er Du gennem Dødens mørke Port gaaet til Evighedens lyse Egn. Bed for mig hos Guds hellige Moder!« Komtessen tog Plads ved

en Marmorkonsol, paa hvilket hun havde stillet et lille Crucifiks. Hun greb det og kyssede det.

»Baronesse,« sagde hun derpaa til Hofdamen, »i Morgen skal jeg personlig fremstille mig for Hds. Højhed. Indtil da beder jeg om at maatte forblive ene med mine Tanker her paa mit Værelse.«

Baronessen erklærede, at der efter en saa rystende Katastrofe hørte Tid til at samle sig.

Komtessen vidste og kunde ikke vide, hvad der havde tildraget sig med den dræbte Lady Arabella, siden hun hin Formiddag havde forladt hende paa Højen. Den hele Mystifikation med hendes Sygdom og Død i det engelske Gesandtskabshotel i København var hende en fuldstændig Gaade. Ingen var dog som hun vidende om, hvorledes det forholdt sig med denne Død og dens Aarsag. Mon nogen ubemærket havde set hende gaa op paa Højen og maaske i det skjulte havde iagttaget, hvad der var foregaaet? Eller havde nogen været Vidne til, at hun kom ned fra Højen? Disse Tanker krydsede hverandre i hendes Bevidsthed. Men Et stod fast: hun var Mordersken, og aldrig vilde hun, Komtesse Franciska Esterhazy denuncere sig selv som saadan og, brændemærket som en Forbryderske, plette sit stolte, berømmelige Navn med Skændsel og Vanære. Derfor maatte hun undertrykke Samvittighedens Stemme og drive Forstillelsen til det Yderste. Hurtigst muligt vilde hun se at komme bort fra dette Sted, hvor Træerne i Parken saa at sige tilraabte hende om hendes blodige Daad, afsted fra Danmark, for i sit Hjem at angre og i sit Hjertes Inderste bede Gud om Tilgivelse.

Komtessen rejste sig og aabnede Vinduet ud mod Parken, hvis friske Luft nu, da det heldede mod Aften, gød Kølighed i hendes Sind.

»Der nede,« tænkte hun, »saa jeg hende gaa ved Grev Reventlows Side. Hvor var hun smuk,

og hvor lyste ikke Forelskelsen ud af hendes Øjne. Men det var dog mig, han elskede, og mit Hjerte slog ham i Møde med Lidenskabens Varme. Jeg kunde ikke udholde den Tanke, at hun vilde tage ham fra mig .... hun maatte bort .... derfor drev mit hede Blod mig til den forfærdelige Handling .... i Skinsygens Feberglød greb jeg Dolken og førte det dræbende Stød mod hendes Hjerte. Saaledes befriedes jeg fra min Medbejlerske; men mon jeg vinder ham, ... kommer jeg til at vandre ved hans Side som hans lykkelige Elskede?« ...

Hun stod ubevægelig, hensunken i Drømmeri. Solen var sin Nedgang nær, Skyggerne bleve lange, enkelte Stjerner begyndte at tindre frem paa Himmelhvælvingen, Maanens Skin fik stærkere Glans; Mørket tiltog.

Komtessen vaagnede op af sine Betragtninger, hendes Blik faldt paa Alléen mellem Danmarks og Norges Statuer: Hun foer sammen; i det matte Maanelys, der kastede et mystisk Skær over Billedstøtterne og Plænerne, saa hun en hvid kvindelig Skikkelse, der i Højde og Holdning lignede Lady Arabella, i svævende Gang bevæge sig op imod Slottet, i Retning mod det Sted, hvor hun stod. En Gysen ligesom gennemstrømmede hende. Hun lukkede Vinduet, rullede Gardinet ned og tændte Astrallampen.

En Lakaj traadte ind og spurgte, om Komtessen ønskede noget. Hun svarede, at da hun ikke befandt sig vel, ønskede hun blot, at Kammerpigen skulde bringe hende en Karaffel koldt Vand.

»Det forekommer mig,« sagde hun, »at det pludselig er bleven saa varmt; der maa være Forandring i Vejret.«

»Vinden har vendt sig, Deres Naade! det trækker op til Uvejr.« Med disse Ord fjernede Lakaien sig.

Paa Væggen hang tvende store Tusktegninger med Portrætfigurer; den ene var en Afbildning af Kristian VII's Apartements Sal; den anden gengav med livlige Træk en Kur i Kronprins Frederiks Gemak 1784. Tegningerne belystes stærkt af Lampen. Komtesse Esterhazy betragtede Figurerne. Uroligt fløj hendes Tanker fra den ene Skikkelse til den anden. Flere af dem forekom hende at have Lighed med Grev Reventlow, eller hun lagde, naar han i enkelte Tankeglimt stod tydelig for hende, hans Billed ind i enkelte af Tegningernes Fysiognomier.

Kammerpigen bragte Komtessen Vandet, lavede et kølende Pulver til hende og trak sig tilbage; hun ytrede med bekymret Mine, at det havde begyndt at regne, og at det vistnok vilde blive et slemt Tordenvejr i Nat.

Komtessen rullede Gardinet op. Himlen var overtrukken med mørke Skyer; Regnen slog mod Ruderne. Vejret bidrog til at forøge hendes indre Uro. Atter tog hun Plads i Stolen og greb en sølvindlagt sort Mappe, der laa paa en Etagère ved Siden af hende. Hun havde ikke tidligere ofret den en Tanke; den indeholdt nogle franske Træsnit, fremstillende historiske Æmner. Et af Snittene, efter et Maleri af Detroy, gengav paa fri, fantastisk Vis den skinsyge, forbitrede Fredegundes Mord paa Kong Chilperiks Dronning, Galsvintha, i den merovingiske Tidsalder. Med megen Effekt var det Furiøse i Fredegundes Fysiognomi behandlet. Billedet gjorde et isnende Indtryk paa Komtessen; hun slog hurtigt Mappen i og lagde den fra sig. I det samme skræmmedes hun op af et Lynglimt og et Tordenskrald.

Hun vilde ikke gaa til Sengs, men skruede Lampen langt ned og lagde sig paa Sofaen for at finde Ro og Hvile. Forgæves! — Regnen, der nu faldt stærkt, raslede i Parkens Træer. Lyn fulgte

paa Lyn med drønende Tordenskrald. Hver Gang, Komtessen var ved at falde i Slummer, vaktes hun saaledes. Der kom ligesom Uvejr i hendes Nerver; den mindste Lyd i Værelset med dets gamle Møbler og snirklede Ornamenter gjorde hende forskrækket. De stærke Lynglimt tændte ligesom Brand i Væggenes og Dørens gyldne Lister; de malede Portræter syntes i den flygtige Belysning at blinke med Øjnene. Pludselig stod Lady Arabellas Billede for hendes spillende Fantasi; Minderne om de forskellige Møder med hende vældede frem. Da grebes Komtessen af Rædsel; hun ligesom følte den blodige Dolk i sin Haand; men med Et skød Skinsygen glødende op i hendes Sjæl, og Angsten svandt bort.

Et blændende Lynglimt fulgtes af et mægtigt Tordenskrald; Lampen gik ud .... det blev bælgmørkt .... Fløjdøren sprang lydløst op paa vid Gab .... Lady Arabella stod i en lysende, skinnende hvid Dragt i den; i Brystet havde hun et blodrødt Saar; hendes Blik var fast, strengt og gennemborende .....

Komtesse Esterhazy faldt i Besvimelse.

* * *

Ved Daggry vaagnede Komtessen i en halvbedøvet, forvirret Tilstand. Hun saa hen mod Fløjdøren og genkaldte sig lidt efter lidt Nattens Syn med den forudgaaende Ængstelse. Dagslyset beroligede hende; nervøs, anstrengt og mat, som hun var, faldt hun i Søvn. Da hun efter nogle Timers Forløb vaagnede, ringede hun paa Kammerpigen; efter at denne havde bragt hende Hoffmanns Draaber, stod hun op. Hun iførte sig en sort Silkebarèges Dragt og tog et Smykke af Stenkulsperler paa Haaret. Komtessen holdt sig inde, indtil Sørgefesten skulde finde Sted. Lige forinden dette Tidspunkt modtoges

hun af Prinsessen, ved hvis Side hun gik til Gemakket, der var omdannet til et Kapel.

Efter Hds. Højheds udtrykkelige Ønske var her ikke Andre nærværende end Hertuginden af Brunsvig-Bevern, Baronesse Pechlin og det kvindelige Hofpersonale.

Konfessionarius Liebenberg betraadte en for Enden af Gemakket opstillet Talerstol. Den æstetisk dannede Mand talte kort og smukt om den unge, yndefulde, begavede Englænderinde, der saa brat var reven bort. I Hds. Højheds Navn bragte han hendes Minde en Tak for de interessante Timer, hun ved sin Konversation og hele sin Optræden havde skænket Prinsessen. Til Slutning betonede Præsten med Overbevisningens Varme, at havde end hendes Død vakt Sorg, saa gaves der dog fuld Oprejsning i den Tanke, at hun nu var der, hvor hun ikke længer skimtede den guddommelige Sandhed i et dunkelt Ord eller som i et Spejl; men hvor hun skuede den Ansigt til Ansigt.

Talen gjorde et dybt Indtryk paa den lille Tilhørerkres, som derefter andagtsfuldt lyttede til et Requiem, som den yngste Baronesse Pechlin spillede paa Klaveret.

Komtesse Esterhazy havde dog ikke været i bevæget Stemning; hun havde siddet dødbleg og fuldstændig indadvendt. Skræk og Anger fyldte hendes Sind; men hun vovede af ydre Hensyn ikke at give sig hen til denne sidste: hun var hildet i den Forestilling, at selv det mindste usædvanlige Træk fra hendes Side vilde kunne henlede Mistanken paa hende.

Et Par Dage efter bragte hun sin Beslutning om at rejse hjem til Udførelse. Hun erklærede ved Afskedsaudiensen overfor Prinsessen, at den indtraadte Katastrofe havde rystet hende saaledes, at

hun trængte til fuldstændig Ro i de hjemlige Omgivelser.

Hds. Højhed bifaldt i enhver Henseende hendes Beslutning. Hun anmodede Komtessen om at overbringe Fyrstinde Schwarzenberg i Wien en Hilsen.

Komtesse Esterhazy spurgte Kammerherre Bardenfleth, om Grev Reventlow var kommen tilbage fra sin diplomatiske Sendelse til Sverrig. Hof marskallen svarede, at Missionen var bleven udstrakt til Stockholm. Det kunde vare et Par Uger, inden Greven fik endt sit Hverv.

Da Komtesse Franciska Esterhazy havde tilendebragt alle de obligate Audienser og Afskedsvisitter, forlod hun, med et af den østerrigske Legationsraad v. Berks udstedt Pas, Danmark.

»Nu har jeg,« sagde Bardenfleth til Premierløitenant Moltke i Hestgarden, »set de mangfoldigste Kvindetyper lige fra Novaja Semlja til Marokko, men et mere pikant Fænomen end Komtesse Esterhazy har jeg aldrig truffet. Hun er en Huris, ikke sandt?«

»Jeg skulde ikke have noget imod at møde hende i det muhamedanske Paradis, hvis jeg kom der,« svarede Greven. »Sapperment! Hun er bedaarende. Meiner Seel! hun er forførende; men der er alligevel noget Dæmonisk hos hende, noget Vulkansk, naar hun kommer i Affekt.«

X.

Der var i Slutningen af August 1819 Fest hos Udenrigsministeren i Stockholm, Grev Engstrøm. Det fremmede Diplomati med Damer var talrigt repræsenteret. Grev Frederik Reventlow, der

som tidligere berørt, befandt sig i en Sendelse til det svensk-norske Kabinet, var blandt de Indbudne. Her saas en Række interessante Personligheder og en Samling smukke Damer i elegante Toiletter, hvori de svenske og norske Farver vare kombinerede paa smagfuld Maade. Stemningen mellem de danske og den norske Regering var paa den Tid, hvad vi tidligere har antydet, temmelig bitter, da der blandt Underhandlerne herskede Uenighed om Størrelsen af det Bidrag, Norge skulde yde til den dansk-norske Statsgæld; Nordmændene søgte at faa Summen nedsat til den mindst mulige Værdi og Afviklingen udstrakt over det længst mulige Tidspunkt. Det var her hos Engstrøm, at Reventlow første Gang blev introduceret i den store diplomatiske Verden, og han havde her med Hensyn til Personalia en ypperlig Mentor i Gesandten, Kammerherre Krabbe Carisius, der havde været ved det svenske Hof siden det foregaaende Aars Vinter. Reventlow blev her forestillet for den gamle russiske Gesandt, Baron Suchtelen og hans engelske Kollega, Sir Edward Thornton. Begge disse Diplomater havde for et Par Aar siden deltaget i politiske Underhandlinger med det danske Kabinet.

I Salonen hos Engestrøm traf Reventlow sammen med det russiske Gesandtskabsmedlem, Hofraad Bodisco, og der knyttedes et Venskabsbaand mellem dem. Russeren var nøje kendt med den Grev Orlof, der under Begivenhederne i Norge 1814 havde været med til at udøve en Pression paa Frederik VI og Prins Kristian Frederik. Han havde hørt Orlof fortælle flere Anekdoter om disse, hvem han, Orlof, satte lavt baade i militær og politisk Retning. Bodisco meddelte Reventlow, hvad Orlof havde ytret, og Meddelelserne fremkom i en endnu skarpere Form end den, hvori de var modtagne.

Efter sin Tilbagekomst til Danmark afgav

Reventlow sin officielle Beretning til Udenrigsminister Rosenkrans, der hørte stiltiende paa ham og sluttede Audiensen uden Tilkendegivelse af Ros eller Dadel. Ministeren var nemlig kommen til Kundskab om, at Reventlow Dagen før havde gjort sig skyldig i en for en Diplomat utilgivelig Uforsigtighed under en Diner hos Baron Løvenskjold til Løvenborg. Værten havde udbragt Frederis VI's Skaal i de varmeste Udtryk, han havde lovprist Kongen som Lovgiver, Statsmand og Kriger. Talen besvaredes med en umaadelig Jubel fra de tilstedeværende Officerers Side. For hvert af Kongehusets militære Medlemmer blev der drukket en Skaal, og under den stigende animerede Stemning faldt der enkelte uforbeholdne Udtalelser om de sidste Tiders Begivenheder.

Reventlow, der kom til at tænke paa, hvad Bodisco havde meddelt ham om Orlofs Opfattelse af Frederik VI, udbrød i sin ophedede Stemning: »Grev Orlof, som var her ifjor, havde en anden Opfattelse af Hs. Majestæt. Han fandt, at Kongen havde ført Krigen med Mathed og ikke fyldestgjort den militære Æres Krav.«

Der blev Tavshed, efter at disse Ytringer var udtalte, men snart tog Konversationen Fart igen. Reventlow følte, at han her var gaaet altfor vidt, men han haabede, at hans Ord vare glemte. Men deri tog han fejl. En tilstedeværende Kammerjunker bragte Ytringen til Kongens Generaladjudant, General Frans v. Bülow. Da denne kort efter saa Rosenkrans, forlangte han, Kongens altformaaende Yndling, at der skulde tildeles den unge Greve en Reprimande.

Udenrigsministeren lod Reventlow kalde.

Koldt, roligt og overlegent paalagde han Greven straks at søge sin Afsked, eftersom han manglede Selvbeherskelse, den for en Diplomat nødvendigste Egenskab.

Grev Frederik Reventlow fulgte øjeblikkelig Opfordringen og traadte ud af det udenrigske Departement. Det skulde vare ni Aar, inden han vendte tilbage dertil.

Rygtet om denne Episode forplantede sig hurtigt gennem alle Hofkredsene. Man troede, at Reventlow var falden i den højeste Unaade og trak sig sky tilbage fra ham.

Greven erkyndigede sig om Lady Arabella Harrington, men fik af Kammerherre Bardenfleth og enhver anden, han henvendte sig til, kun den officielle Beretning om hendes pludselige Sygdom, Død og Overførelse til England. Paa hans Spørgsmaal om Komtesse Esterhazy, erfarede han, at hun hurtigt, pint af Katastrofen, var rejst hjem.

Disse Efterretninger forstemte og nedtrykte ham, samtidig med at Afskedigelsen tyngede paa hans Sind. Et Lysglimt for ham i denne Sorgens Periode var det, at Prins Kristian fremdeles tilsagde ham sin Naade. Reventlow udbad sig en Audiens hos Prinsesse Juliane. Hds. Højhed modtog ham i det saakaldte Dronningens Kabinet. Bardenfleth havde gjort hende bekendt med Motivet til Grevens Afskedigelse fra Udenrigsdepartementet, men hun lod, som om han efter Ønske var traadt tilbage. Prinsessen tog ham egentlig ikke hans Ytringer om Frederik VI som kommanderende General ilde op; thi hendes Gemal havde konfidentielt overfor hende udtalt sig paa lignende Vis; men hun beklagede Grevens Uforsigtighed, der havde haft hans Udelukkelse fra Statstjenesten til Følge. Som Datter af Arveprins Frederik, hvem Kongen i sin Tid ved et Kup havde fjernet fra Magten, havde Prinsesse Juliane ligesom hendes Søskende i Hjertets Inderste en lille Spire af Uvillie mod Frederik VI.

»Hvad har De nu i Sinde at hellige Deres Begavelse og Kraft?« spurgte Prinsessen. »Jeg vil

studere landøkonomiske Spørgsmaal hos min Onkel paa Brahetrolleborg, Deres Højhed.« »Den Beslutning billiger jeg; thi saa bliver De Deres Slægts store Traditioner tro. Vil De overbriuge Deres Tante, Baronessen, min Hilsen.«

Grev Reventlow takkede for det ærefulde Hverv. Han bevidnede derefter Prinsessen sin Erkendtlighed for den Naade og Gæstfrihed, hun hidtil havde vist ham, især paa Fredensborg. Hds. Højhed svarede, at han fremdeles skulde være velkommen saavel der som i hendes Palais i St. Kongensgade. »Begiver De Dem øjeblikkelig til Brahetrolleborg?« spurgte hun. »Om nogle Dage følger jeg min Fader til Kristianssæde, og derfra gaar Rejsen til Fyen, Deres Højhed!«

»Men saa indbyder jeg Dem til at blive her paa Fredensborg Dagen over i Morgen. Mine Brødre og min Søster kommer her i Visit.«

Reventlow havde helst taget til København, men han takkede varmt for Indbydelsen. Han forsikrede, at denne baade glædede og smigrede ham. Prinsessen erklærede, at en Lakaj skulde blive stillet til hans Raadighed. Med Ytringen: »Paa Gensyn ved Taflet,« hævede hun Audiensen.

Greven tilbragte et Par Timer i Parken. Nu, da han stod i Begreb med at forlade Sjælland, ja, mulig for en Tid Danmark, besaa han de kendte Punkter med forøget Interesse. Det var, som om Minderne talte et dybere, klangfuldere Sprog til ham. Han gik i Marmorhaven op paa Dronningens Bakke og lod sit Blik svæve ud over Sørup Hegn, hvis kuplede, mørkegrønne Kroner tog sig saa vidunderlig skønne ud paa den mørkeblaa Himmelgrund. Han betragtede Søen; levende stod Erindringen om Roturen med Komtesse Esterhazy for ham. »Hun var smuk og pikant,« tænte han ved sig selv, »men der var dog stundom ligesom et

dæmonisk Glimt i hendes Væsen. Nej, Lady Arabella, hun var en Type paa den ægte, fine Kvindelighed, paa Hjertets Adel og Følelsernes Renhed. Franciska Esterhazys sorte Lokker holdt mig længe fangen, hun udøvede en Slags Fortryllelse over mig; men den svandt, da Lady Arabella lod sine klare blaa Øjne hvile paa mig og deltagende rakte mig sin Haand. En dyb Elskovsfølelse tændtes i samme Nu hos mig .... men, ak! kun et vemodigt Minde om hende er tilbage. Den livsvarme Blomst er falmet i Døden, hendes Blik er udslukt; hendes Hjerteslag standset for stedse« ....

Med disse Tanker begav Greven sig til Højen, hvor han havde siddet sammen med Lady Arabella, hyldet hende og knælet for hende. Han tog Plads paa Bænken. Minderne strømmede ind paa ham; det forekom ham, at Arabella viste sig ved hans Side. I den stille, varme Luft sank han hen som i Drømme. Han vaktes ved Lyden af Kirkeurets Slag. Han plukkede nogle hvide Anemoner, der stod i et Bed, han gik forbi: denne Blomst havde Arabella holdt saa meget af.

Paa Slottet anviste en Lakai ham et Værelse. Da Reventlow traadte ind i det, faldt hans Blik paa et Pastelbillede af den unge engelske Prinsesse Charlotte, Prinsregentens Datter; paa dets Ramme var der anbragt en smagfuld Silkesløjfe i de engelske Farver. Lady Arabella havde fortalt ham, at hun vilde efterlade dette lille Billede paa Fredensborg som en Souvenir om sig. Han kom selvfølgelig straks til at tænke herpaa og saa nu, at Værelset, der var indrettet til ham, var det samme som det, Englænderinden i sin Tid havde beboet. Han blev ved Tanken herom underlig tilmode. Men han maatte nu arrangere sit Toilette til Taflet; under denne Beskæftigelse glemte han foreløbig de Minder, der havde optaget ham saa stærkt.

Ved Taflet underholdt Reventlow sig livligt med Baronesse Marie Pechlin om Lady Arabella. Baronessen skildrede denne som en ædel Karakter, som en æstetisk dannet Dame. Paa hans Spørgsmaal, om der ikke maatte siges det samme om Komtesse Esterhazy, svarede Baronessen, at hun ikke saaledes som Arabella hørte til de dæmpede Naturer, men bevægede sig i Extremet mellem Elskov og Had; hendes Politur bevirkede imidlertid, at hun i begge Tilfælde iagttog den ydre Anstands Fordringer. Da Reventlow bemærkede, at Komtessen vistnok i sin Lidenskab kunde gribe til Anvendelsen af de mest dæmoniske Midler, svarede Baronessen, at hun da ganske sikkert med fuldstændig Forstillelseskunst vilde kunne forstaa at skjule det for Verdens Øjne.

Prinsesse Juliane søgte efter Taflet hen til Reventlow. Hun spurgte, hvorledes hans Moder, Grevinden til Kristianssæde, befandt sig. Hds. Højhed dvælede med Erkendtlighed ved det smukke Træk, Grevinden havde vist hende ved paa hendes Bryllupsdag for tre Aar siden at sende hende en egenhændig udført Blyantstegning, der gengav et Parti ved Kristianssæde med de to mærkelige Træer: »Adam og Eva«.

»Jeg viste Professor Preisler Billedet,« sagde Prinsessen; »han erklærede, at netop det Karakteristiske ved disse Træer var ypperligt opfattet.«

Da Reventlow kom op paa sit Værelse, indfandt Lakaien sig øjeblikkelig og tændte to Voxlys, der stod i forsølvede Stager paa Bordet; thi Mørket var nu faldet paa. Spørgsmaalet, om der var noget, Greven ønskede, besvarede denne benægtende, hvorpaa Lakaien gik.

Reventlow tændte en Cigar, tog Plads i en Lænestol og betragtede Pastelbilledet af Prinsesse Charlotte, idet han dog ikke tænkte paa hende, men paa dets Malerinde, Lady Arabella. »Havde

hun nu levet,« sagde han ved sig selv, »da havde jeg nu begivet mig til England, men hun er for stedse borte og med hende er min gode Alf forsvunden« . . . .

Hans Blik faldt paa et lille Mahognibogskab i Værelsets ene Hjørne; et grønt Gardin skjulte Indholdet. Han gik hen, lukkede Døren op og fandt nogle Bøger, flere udstoppede Smaafugle, et Par Firben i Spiritus, en lille Kasse med Insekter, satte paa Naale og et Menneskekranium, alt blandet mellem hverandre. Et i rødt Fløjl indbundet Hefte faldt ham i Øjnene. Han tog det frem: det var Holtens »Danmark og Norges Fauna«, med en Dedikation fra Forfatteren til Prins Kristian, hvis Lærer i Zoologi han havde været. Den lille naturhistoriske Samling her i Skabet skyldtes Prinsen og var et Resultat af hans Excursioner i Fredensborg Park. Grev Reventlow undersøgte Bøgerne nøjere. Hulter til bulter stod her Værker af danske og fremmede Digtere, som Hoffmanns »Phantasiestücke in Callots Manier«, Walpoles »The castle of Otranto«, Øhlenschlægers »Hugo von Rheinberg« og Ingemanns »Digte«. Reventlow bladede i disse sidste og læste om Nattevandrerinden, der paa Kirkegaarden mødes med sin af Graven opstigende døde Elsker. En vis uhyggelig Gysen gennemfoer Greven. Han fik Lyst til at kigge i »The castle of Otranto«, hvilken han havde hørt berømme. Han satte sig atter i Lænestolen og begyndte nu at læse om Riddertiden, hvis Mysticisme og Overtro her var skildret med levende Farver. Frem for hans Fantasi steg en middelalderlig Borg med store, skumle Haller, med hemmelige Døre i Panelværket, med en underjordisk Gang, med taageagtige Skikkelser, der svævede hen gennem de halvoplyste Rum. Han reves saaledes med af Fremstillingen, at de virkelige Omgivelser ligesom forsvandt for ham; men da vakte Taarn-

uhrets Slag, der lød stærkt i Nattens Stilhed, ham op af den drømmende Tilstand.

Grev Reventlow lagde Bogen fra sig. Han følte sig træt, men han afholdtes af nervøs Uro, som Læsningen havde forhøjet, fra at afklæde sig og gaa til Sengs i den tilstødende Alkove, hvis Gardiner var trukne til Side. Han slukkede Lysene, lagde sig paa Sengetæppet, anbragte en broderet Sofapude under sit Hoved og kastede sin Kappe over sig.

I denne Stilling laa han et Par Timer; flere Gange var han lige ved at falde i Søvn; men stadig opskræmmedes han af en eller anden Lyd, snart knagede det i Møblerne, snart klirrede det i Vinduesruderne.

Værelset var opfyldt af det matte Maanelys, der dæmpedes af de lange, folderige Damaskgardiner, saa de forskellige Genstandes Omrids var noget vagt. Belysningen gjorde et underligt, magisk Indtryk paa den unge Greves følsomme Sind.

Han faldt hen i en Halvslummer, under hvilken han forekom sig selv ombølget af Lys og Toner. Lady Arabellas Skikkelse steg frem for ham. Hun løftede Haanden mod ham, han vilde ile mod hende .... i det samme vaagnede han og lukkede Øjnene op ....

Der stod hun, midt i Salen, skinnende hvid, med et Diadem paa det blonde, lokkede Haar, en afbleget Rose paa Brystet. Hendes store, klare Øjne hvilede med et vidunderligt Blik paa ham; om Læberne laa et Smil og over Panden var et Fredens Skær udbredt.

Grev Reventlow betoges af Synet, der snart forsvandt, idet det ligesom flød ud i Maanelyset. »Det var hende!« udbrød han og sank, greben af det Overnaturliges Magt, hen i en ubevidst Tilstand.

Da han vaagnede, var det Daggry. Han kastede Kappen til Side, sprang ud paa Gulvet, aabnede et

Vindue og satte sig ved dette, indaandende i lange Drag den friske Morgenluft. »Det var en Aabenbaring, jeg fik,« ytrede han i sit stille Sind. »Hun ser endnu fra Lysets Egn ned til denne Plet; her viser hun sig for dem, til hvilke hun ved Sympathiens Baand var knyttet. Jeg fatter ikke, hvad den blegrøde Rose paa hendes Bryst skulde betyde.«

Efterhaanden som Dagen tog til, kom der mere Ro i Grevens Sind; men han vilde dog ikke længer blive paa Fredensborg og mulig genopleve en Nat til som den forbigangne.

Saa snart alle var oppe og havde begyndt paa den daglige Gerning, foretog Reventlow en Vandring i Parken. Han besøgte atter Lady Arabellas Høj, som han nu kaldte den. Han satte sig paa Bænken der, saa ud over Søen til Grib Skov og hengav sig en Stund til Minderne, der i broget Blanding drog gennem hans Erindring. Han plukkede derefter et Par Violer, som han lagde ind i sin Tegnebog og gik tankefuld ned ad Højen.

Om Formiddagen havde Grev Reventlow Afskedsaudiens hos Prinsesse Juliane. Efter at han havde aflagt Visit hos Hofpersonalets Medlemmer, rejste han til København. Naar undtages Schimmelmanns besøgte han ikke nogen personlig her, men bragte dem skriftlig en Tak for Fortidens venlige Minder.

XI.

I Maj Maaned 1817 opholdt Grev Reventlow sig i Wien hos den danske Legationssekretær, Kammerjunker Koss, en god Ven, der havde indbudt ham som Gæst. Reventlow gjorde naturligvis Gesandten, Grev Joakim Bernstorf, sin Opvartning og

var til et Par Middage hos ham; men der fandt ikke nogen virkelig Tilnærmelse Sted mellem dem. Hvad der gjorde Opholdet i den østerrigske Hovedstad dobbelt interessant for Reventlow, var den Omstændighed, at Adam Øhlenschlæger, der kom fra Paris, netop paa det Tidspunkt indtraf dertil. Greven aflagde den store Digter en Visit og blev som Landsmand modtagen med aabne Arme. Reventlow og Øhlenschlæger saa i Forening i Burgtheatret dennes udmærkede Tragedie »Axel og Valborg«. De glædedes over det dygtige Spil, men Digteren kunde dog ikke forsone sig med, at den snedige Munk, Sortebroder Knud, var gjort til »Kirkefoged«.

Slottet Belvedère med dets Malerisamling hørte til de Steder, som især havde Tiltrækningskraft for Reventlow. Han nærede stor Beundring for Prins Eugen af Savoyen, der havde opført dette Slot. Naar han spadserede i dets udstrakte Have, der var i fransk Stil, fordybede han sig i Minderne om denne »lille Abbed«, der hørte til det attende Aarhundredes største Feltherrer; men med dette militære Talent havde han forbundet Sans for Videnskab og Kunst. Belvedères Kunstsamlinger skyldtes Prins Eugen af Savoyen. Til Maleri-Galleriet søgte Reventlow hyppigt hen, og her følte han sig mest tiltalt af den italienske Skoles Værker. Han kunde i lang Tid staa fortabt i Titians skønne, sanselige Fremstilling af Opdagelsen af Nymfen Kallistos' Svangerskab og af Kongedatteren Danäe, hvem Zeus, i Form af en Guldregn, befrugter. Han henreves til Enthusiasme ved Skuet af Corregios virkningsfulde, kække Behandling af Motivet: Ganymedes' Bortførelse af Zeus's Ørn. Denne Fordybelse i Kunstens Mesterværker var en aandelig Forædlingsproces for Reventlow.

Just paa denne Tid blev Reventlow Vidne til en Række storartede Fester ved det kejserlige Hof

og i de høje aristokratiske Kredse i Anledning af Erkehertuginde Lopoldines Formæling med Prins Pedro af Brasilien. En straalende Foraarsdag, midt i Maj, fandt Vielsen per procura Sted i Augustinerkirken, hvor det østerrigske Hof i den Anledning udfoldede hele sin middelalderlige Pragt. Reventlow havde Sæde blandt Gesandtskabets Personale og kunde overskue Processionen. Den tyveaarige Brud, som bar en Diamantkrone, førtes af sin Stedmoder, Kejserinde Karoline, en baiersk Prinsesse. Brudgommen repræsenteredes af Erkehertug Karl, den navnkundige Sejrherre ved Aspern og Esslingen. Da han viste sig, gik der en almindelig Bevægelse gennem Forsamlingen: han havde jo for første Gang rokket Troen paa Napoleons Uovervindelighed. Reventlow, der benyttede Lejligheden til at gøre fysiognomiske Studier, fandt, at Kejser Frans, Frederik den Sjettes Jevnaldrende, havde en forbavsende Lighed med et Faar.

Den 1. Juni deltog Reventlow i den glimrende Fest, som den overordenlige portugisiske Afsending, Grev Marialva, foranstaltede i Augarten, den af Josef II aabnede Park. I en mægtig Rotunda, der var opført i dette Øjemed, dansede her halvottende Hundrede Par, hvis magnifique Uniformer og Toiletter Hoffet betragtede fra en med persiske Shawler draperet Loge. Reventlow saa op mod denne og forbavsedes, da han blandt de Hofdamer, som sad bag den ungarske Palatins Gemalinde, iagttog Komtesse Franciska Esterhazy. Han betragtede hende stift; det forekom ham, at der over hendes Pande hvilede et Sørgmodighedens Skær, der stod i saa sælsom Kontrast til de livsglade Omgivelser. Skønt Rotundaen indesluttede et bølgende Menneskehav, mødtes dog deres Blikke, men næppe var det sket, før hun rejste sig og forsvandt.

Reventlow fik en Indbydelse til en Soirée hos

Fyrst Klemens Metternich, Østerrigs ledende Statsmand. Her saa han Spidsen af det fashionable Samfund i Wien, Blomsten af Hovedstadens aristokratiske Damekredse. Han beundrede især Fyrstinde Metternich, en født Kaunitz, der trods sine fyrretyve Aar havde et ganske ungdommeligt Ydre; hun optraadte med en Finhed og Ynde, som virkede betagende. Saavel fra Fyrstens som fra hendes Side var Reventlow Genstand for særlig Opmærksomhed, hvad der i en saa stor og glimrende Kreds som den her forsamlede havde meget at betyde. Hs. Durchlauchtighed nærede nemlig Sympathi for Frederik den Sjette, der til hans Ærgrelse havde trukket det korteste Straa paa Wienerkongressen overfor den svenske Kronprins Karl Johan, der i hans Øjne stod som Lykkeridder og russisk Vasal. Fyrstinden var Veninde af den tidligere danske Gesandts Frue, Grevinde Kristian Bernstorf. Idet Reventlow bevægede sig gennem Salonen, hvis straalende Lysekroner kastede et magisk Skær over de pragtfulde Tapeter, bemærkede han en lille Gruppe i et Hjørne. Den bestod af tre Herrer og to Damer; de var i livlig indbyrdes Samtale. Reventlow nærmede sig og genkendte øjeblikkelig Grev Bombelles og hans Gemalinde. Den anden Dames Fysiognomi var endnu skjult for ham, men da hun vendte sig om mod den Side, hvorfra han kom, saa han til sin Overraskelse, at det var Komtesse Esterhazy. Næppe fik Grevinde Bombelles Øje paa Reventlow, før hun nikkede til ham og med en Haandbevægelse indbød ham til at træde nærmere. Hun forestillede ham for de to Herrer, begge ældre Mænd: den ene var den østerrigske Feltmarskal, Fyrst Nikolaus Esterhazy, hvem Napoleon i sin Tid havde tilbudt Ungarns Krone; den anden var hendes Svigerfader, Marquis Alarc Bombelles, der nu var Almosenier hos Hertuginden af Berry, gift med Ludvig

den Attendes Brodersøn. Marquien fandt straks et Tilknytningspunkt for en kort Samtale med Reventlow; han havde nemlig for en Række Aar siden som hemmelig Agent for den ulykkelige Ludvig den Sekstende besøgt Kjøbenhavn; han berømmede Dronning Maries, den daværende Kronprinsesses, Ynde og Intelligens.

Grevinde Ida Bombelles var med sin Ægtefælle, østerrigsk Gesandt ved Hoffet i Dresden, kommen til Wien for at komplimentere Erkehertuginde Leopoldine i Anledning af hendes Formæling. Reventlow havde set hende for et Aar siden, da hun i Forening med Greven forlod sit Hjem i Kjøbenhavn og begav sig til Sachsen. Han fandt hende endnu smuk og sympathetisk, men i hendes Ansigt var et Træk af Mismod, som tydede paa, at hun var ikke lykkelig gift.

»Nu kan vi,« sagde hun, vendende sig til Komtesse Esterhazy, »sammen med Greven forny Minderne fra Fredensborg for to Aar tilbage. Ikke sandt, Ludvig?« spurgte hun sin Mand.

»Jeg tilstaar,« ytrede Komtessen, »at disse Erindringer er blevne noget afblegede for mig; de er fortrængte af saa mange senere Indtryk.«

»Komtessen udmærkede sig ellers ved en glimrende Hukommelse,« bemærkede Reventlow; »De reciterede jo med forbavsende Sikkerhed lange Strofer af Digteren Kisfaludy« . . . .

»Og De, Hr. Greve, memorerede med samme Sikkerhed Digte af Salis,« sagde hun og saa paa ham med et fast Blik, hvori et Lyn glimtede. Reventlow blev forlegen. »Den Zigeunerdans, De arrangerede i Gurre Vang, Komtesse,« udbrød Grev Bombelles, »glemmer jeg aldrig.«

»Et bizart Indfald af mig, Hr. Greve.«

»Det var skønne Dage, vi alle fire den Gang oplevede paa Fredensborg,« ytrede Reventlow, »des-

værre kastede Katastrofen med Lady Arabella Harrington Sorgens Skygge ind i dem.« Han iagttog, at Komtessen ved at høre dette Navn blev dødbleg; men han anede ikke den sande Grund dertil. »Mine Nerver tillader mig ikke at dvæle ved den Episode,« udbrød hun. For straks at lede Samtalen hen paa et andet Æmne, spurgte hun: »Har De paa denne Udflugt, Hr. Greve, besøgt Italien?«

»Nej, men ifjor havde jeg saa at sige Foden lige indenfor; jeg var paa de borromæiske Øer i Lago maggiore.«

»Ja saa! Naar man ser Terrasserne, Fontænerne og Blomsterbedene paa Isola bella, kommer man til at tænke paa Marmorhaven ved Fredensborg Slot. Ikke sandt, Hr. Greve?« »Visselig, Komtesse; husker De den maaneklare Aften, da Lady Arabella der reciterede Brudstykker af Byrons »Childe Harold« for Prinsesse Juliane og Cirklen?« »Et Ildebefindende tvang mig til at forlade Selskabet, Grev Reventlow. Nu har jeg iøvrigt i Sinde at bryde med mine europæiske Minder,« tilføjede Komtessen med en vis Kulde; »jeg rejser til Rio de Janeiro for at være i Erkehertuginde Leopoldines Nærhed. Der mødes vi vel næppe!« Reventlow, der kunde se paa hende, at hun ikke ønskede at fortsætte Samtalen, afbrød denne og vendte sig til Greveparret Bombelles.

Reventlow besøgte en Dag Kapuzinerkirkens Gravhvælving med de kejserlige Begravelser. Han dvælede med særlig Interesse ved Josef den Andens og Broderens, Leopold II's Sarkofager. Hans Fader, Bondevennen, havde stedse med Begejstring talt om den førstnævnte Kejsers frisindede landøkonomiske Politik. Om Leopold II's fortræffelige Klaverspil havde han hørt Komtesse Esterhazy ytre sig med Enthusiasme.

Reventlows Tanker drejede sig om hende og Lady Arabella, da han gik tilbage gennem Kirken.

Pludselig standsede han ved et Sidekapel, i hvilket der stod et Madonnabillede. En Kvinde i sort Fløjl og med sort Slør for Ansigtet laa knælende foran det, hensunken i inderlig Bøn. Reventlow betragtede hende; Skikkelsen forekom ham bekendt. Da rejste hun sig, drog Sløret til Side for at aftørre en Taarestrøm og saa om til den Side, hvor Greven stod — det var Komtesse Franciska Esterhazy. Reventlow forlod skyndsomst Kirken; dette Møde gjorde et sælsomt Indtryk paa ham, hvilket han ikke forstod at forklare sig nærmere.

Ved Afskeden med den danske Gesandt, Grev Joakim Bernstorf, talte Reventlow om Erkehertuginde Leopoldines Rejse til Brasilien. Gesandten meddelte ham, at hun i Florens skulde have en Sammenkomst med sin Søster, Hertuginden af Parma, Napoleons fraskilte Gemalinde. Derefter vilde hun i Livorno blive hentet af en portugisisk Orlogseskadre.

»Betræder De en Gang igen den diplomatiske Bane,« sagde Bernstorf spøgende, »kan De maaske blive akkrediteret i Rio de Janeiro. Da vil De atter faa Erkehertuginde Leopoldine at se.«

»Der vilde jeg da have Lejlighed til at studere Negre og Botanik,« svarede Grev Reventlow leende.

XII.

Nogle Dage efter Nytaar 1824 var Grev Frederik Reventlow i Besøg hos Grev Schimmelmann i Bredgade. Han traf her sammen med to Personligheder, som interesserede ham meget, nemlig med Historieskriveren, Professor Engelstoft og den tidligere

danske Generalkonsul i Rio de Janeiro, Olinto dal Borgo. Den første udmærkede sig ved sin Kundskabsfylde, sit livlige Fortællertalent i en Selskabskreds og sin Evne til at karakterisere historiske Skikkelser. Engelstoft formaaede altid, hvor han kom som Gæst, at samle en lyttende Cirkel om sig. Dagens Samtaleemne var paa det Tidspunkt Mænd som den græske Frihedshelt Markos Bozzaris og den sydamerikanske Befrier Simon Bolivar; i faa Linier forstod Engelstoft at tegne det Typiske hos dem. Olinto dal Borge, Italiener af Byrd, var Schimmelmanns Svigersøn, idet han havde ægtet dennes adopterede og nobiliterede Datter Louise Wesselhøft, en Snedkerdatter fra Glückstadt; dal Borgo havde megen Kunstsans og havde udgivet en smagfuld Oversættelse af Øhlenschlægers »Corregio«. Han havde virket i Brasilien i fem Aar og havde været en opmærksom Iagttager af det derværende portugisiske Hof. Hans Skildringer af dette var morsomme. De vakte en munter Stemning hos Tilhørerne; gennem dem blev Reventlow fortrolig med det højere Samfundsliv i Rio. Han anede ikke den Gang, at dette siden skulde komme ham til Nytte.

Medens Reventlow sad i Samtale med dal Borgo og Engelstoft, kaldtes Schimmelmann ud. Kort efter kom han tilbage, synlig bevæget. Han meddelte, at Statsminister Rosenkrans samme Dag var død; han tilføjede, at dette var et stort Tab for Kongen og Landet. Reventlow nærede vel ikke personlig Sympathi for den Afdøde, men han forstod fuldt ud at vurdere hans fortræffelige Egenskaber som Leder af det udenrigske Departement. Greven fremhævede det Fremsyn, Rosenkrans havde vist ved Begyndelsen af Napoleons Tog i Rusland 1812, da han i en Betænkning til Kongen havde forudsagt dets sørgelige Udfald. Den Anerkendelse, som Greven her ydede til sin tidligere Chef, af hvem han mente sig haardt

behandlet, gjorde et særdeles godt Indtryk paa Schimmelmann. Denne, hvem den midlertidige Stilling som Udenrigsminister overdroges for et længere Tidsrum, ansatte Reventlow som Sekretær i Udenrigsdepartementet. Saa forlod Greven da atter Privatlivet og kunde herefter anvende sine Kræfter i Statens Tjeneste.

* * *

Der var forløbet henved seks Aar efter den Tid. Frederik Reventlow var imidlertid bleven Kammerherre, hvad der havde glædet ham som et synligt Tegn paa Kongens Naade. Han havde derefter haft den store Sorg at miste sin Fader, Statsministeren, hvorpaa Grevskaberne Kristianssæde og Reventlow var tilfaldne Stamherren Kristian Ditlew Reventlow. Mellem Grev Frederik og hans Slægt var der indtraadt et noget køligt Forhold som Følge af en Mesalliance, idet han havde ægtet en borgerlig Dame, hvis smukke Ydre og fortræffelige Egenskaber iøvrigt havde vundet Prins Kristians Anerkendelse. Men denne Forbindelse, hvilken han behandlede som et ham helligt Privatanliggende, berørte hverken hans Forhold til Hoffet eller til den Schimmelmann'ske Kreds. Han blev i disse Aar en dobbelt værdifuld Assistance for Udenrigsministeren; thi han var ypperlig inde i det slesvigholstenske Spørgsmaals Kærnepunkt, og Grev Ernst Schimmelmann forstod i den Retning at drage Nytte af hans Kundskaber og Indsigt.

De to sidste Aar havde været en særdeles bevæget Tid ved Hoffet, og Reventlow havde med levende Interesse været Vidne til Begivenhederne. Kongefamiliens to Grene, henholdsvis Karoline Mathildes og Juliane Maries Descendenter, havde bøjet sig sammen og gennem tvende Ægteskaber forenet

sig med hinanden. I November 1828 var den tyveaarige Prins Frederik Kristian bleven formælet med Kongens yngste Datter, den jævnaldrende Prinsesse Wilhelmine. I to Aftener havde København illumineret, og Alles Ønsker havde fundet Udtryk i den Strofe i I. L. Heibergs Festspil »Elverhøj«, hvori udtaltes Forhaabning om, at »Skjoldungstammen høj og prud bestandig vilde skyde friske Skud«. Den følgende August var der atter Jubel over et nyt kongeligt Bryllup: Prins Ferdinand, der stod i sin Manddoms kraftigste Alder, ægtede Kongens ældste Datter, den sex og trediveaarige Kronprinsesse Karoline. Hun var langtfra smuk, men hun var vennesæl af Væsen og ædel af Karakter. »Man maatte glemme Fyrstinden, naar hun talte; men hvis en Hyrdepige talte saaledes, vilde hun synes kongelig,« hed det i et af Poesiens Stemningsudbrud. Lige siden Frederik den Sjettes Kroning havde Hoffet ikke oplevet slige bevægede Dage. Reventlow erklærede, at hans Personalkundskab aldrig tidligere havde modtaget en saa værdifuld Forøgelse.

Reventlow havde megen Tid tilovers fra sin ministerielle Virksomhed; han delte den mellem historiske Studier og det københavnske Selskabs- og Klubliv. Særlig følte han sig hendragen til Koncerterne i Klubben »Harmonien«, der samlede Hovedstadens Blomst i kunstnerisk og litterær Henseende. Ved Hoffet var han fremdeles Prins Kristians og Prinsesse Julianes Gæst. Ved Kuren efter et Par Apartements havde Dronning Marie vist ham megen Bevaagenhed og underholdt sig en kort Tid med ham om P. E. Müllers Sagabibliothek. Skønt Livet i Hofkredsene gled temmelig ensformigt hen og kun af og til sattes i stærkere Bevægelse af et pikant Incident, et bon mot eller en tvetydig Indiskretion, indtraadte der dog i Begyndelsen af Aaret 1830 to Begivenheder, som gjorde et dybere Indtryk paa

den Cirkel, der omgav Prins Kristian og for nogen Tid bragte Sindene til alvorlig Eftertanke. Den ene var den norske Amtmand Kristian Magnus Falsens Død. Prins Kristian blev ved Budskabet herom greben af en Bevægelse, der meddelte sig til hans Omgivelser. Falsen havde staaet som hans trofaste Ven ved hans Side 1814 i Norge og begejstret virket hen til, at »Harald Haarfagers og Snorres gamle Krone overraktes ham«. Den anden Begivenhed var Biskop Münters Bortgang. Til ham og hans Slægt knyttede der sig saa mange kære Minder for Prinsen og hans Søster: han var Digterinden Geheimekonferensraadinde Frederikke Bruns Broder; i hendes Hus, i hans interessante Selskab havde Prinsen og hans Gemalinde tilbragt nogle af de lykkeligste og behageligste Timer i deres Tilværelse.

Prinsesse Juliane og hendes Ægtefælle, Prins Wilhelm af Hessen-Filippsthal, plejede at tilbringe August Maaned sammen paa Fredensborg. Her fejrede de deres Bryllupsdag og hans Fødselsdag under Et i en Kreds af Venner. Slutningen af den nævnte Maaned udmærkede sig 1830 ved et overordentligt smukt Vejr: det var den skønneste Eftersommer, man kunde tænke sig. Blandt de Tilstedeværende var den Gang Reventlow og Bardenfleth, der i fem Aar havde beklædt Stillingen som Guvernør paa de vestindiske Øer, men derefter havde indtaget sin tidligere Post som Prins Ferdinands Hofchef. Han var nu dekoreret med Dannebrogsordenens Storkors og havde faaet Kontreadmirals Titel. Grev Reventlow var bleven udnævnt til Generalkonsul og Chargé d'affaires ved det brasilianske Kejserhof i Rio de Janeiro.

Et Par Dage opholdt Bardenfleth og Reventlow sig sammen paa Fredensborg, hvor de paa Spadsereture i Parken nød Naturens Friskhed og talte med hinanden om den sidste Tids europæiske Hoved-

begivenhed: den franske Julirevolution, den gamle bourbonske Kongefamilies Forjagelse og Hertugen af Orleans's Tronbestigelse som Ludvig Filip »Franskmændenes Konge«. Men som oftest genkaldte de sig Fortidens Minder, og da konverserede de hyppig om Lady Arabella Harrington og Komtesse Franciska Esterhazy. Femten Aar var henrundne, siden de havde været sammen med disse to interessante Damer her paa Slottet og i Parken, og gensidig meddelte de hinanden pikante Træk af dem, som de havde bevaret i Erindringen med en vis Forkærlighed.

»Komtesse Esterhazy har jeg senere mødt,« sagde Reventlow. »Jeg var i Wien, da Erkehertuginde Leopoldine formæledes per procura med Don Pedro af Brasilien. Jeg saa et Glimt af hende ved Festen i Augarten og vekslede nogle Ord med hende under en Soirée hos Fyrst Metternich. Hun var mærkelig tilbageholdende.«

»Gesandten, Grev Joakim Bernstorf, gav mig saamænd i sin Tid hos Schimmelmann en Skildring af disse storartede Festligheder,« ytrede Bardenfleth.

»Bernstorf var vistnok profetisk inspireret, da jeg tog Afsked med ham; thi han stillede mig paa en Maade Diplomatposten i Rio de Janeiro i Udsigt, og nu er jeg udnævnt til den.«

»Ser De den Høj derhenne?« spurgte Bardenfleth; han pegede frem for sig.

»Der sad Lady Arabella og malede,« svarede Reventlow, »det var et brat Endeligt, hun fik.«

»Hun gik uventet herfra til Lysets Boliger,« sagde Bardenfleth med en alvorsfuld Mine. Han blev tavs og eftertænksom nogle Øjeblikke. »Prinsesse Juliane har døbt denne Høj »Colline de Souvenir«.«

Ligesom de to Herrer gik ind i Søalléen, kom en halvvoxen Dreng ned fra Højen og ilede hen imod

dem. Han havde en lille Vidiekurv paa den venstre Arm og standsede med dybe Buk foran dem, idet han holdt Kurven, hvis Bund var dækket med Græs, frem mod dem.

»Hvad har Du der, min Dreng?« spurgte Bardenfleth.

»Smukke Uglææg, som jeg har taget fra Reden i det gamle hule Træ oppe paa Højen. Jeg samler alle Slags Æg. Vil Herren købe dem?«

»Det er nogle prægtige Eksemplarer,« bemærkede Reventlow. »Hvis Søn er Du, min Dreng?«

»Min Fader faldt i Krigen, det var nok i Holsten. Min Moder arbejder hos Slotsgartneren.«

»Lad mig faa Æggene,« sagde Bardenfleth; »her har Du otte Skilling for dem; bring dem hen til Svejtseren og sig, det er mine, Kammerherre Bardenfleths.«

Drengen blev henrykt over Skillingen. Bardenfleth saa ned i Kurven og blev en afbleget grøn, muggen Silkepung var. »Hvad har Du der?« »Jeg fandt ved Siden af Uglereden denne Pung, hvori der nok er nogle Messingskillinger, og saa en lille rusten Dolk.« Bardenfleth tog Pungen og rakte Reventlow Dolken. Hin indeholdt to irrede Guinea-Stykker og endnu en Mønt. Bardenfleth plukkede et Par Blade af Træet, gned den og saa, at det var en Skuepenge til Minde om Søslaget ved Trafalgar. Han viste Reventlow den.

Greven betragtede den nøje. Det randt ham i Hu, at Lady Arabella en Gang, da han havde disputeret med hende om Nelson og Napoleon, med en triumferende Mine havde vist ham en lignende Mønt. Han undersøgte Dolken, der havde et lille Elfenbensfæste. Ved dens Spids sad nogle Pletter, der forekom ham at se ud som rustne Blodstænk. »Disse Sager,« tænkte han ved sig selv, »maa sikkert hidrøre fra Lady Arabella. Det er gamle Erindringer

om hende. Men hvorledes ere de komne i dette hule Træ? Det er mig mistænkeligt, at Dolken har Blodspor. Skulde Lady Arabella have dræbt et Dyr med den? . . . . eller skulde hun maaske være bleven saaret af en af de den Gang omstrejfende Zigeunere, der da har kastet Dolken i det hule Træ? Men i det Tilfælde vilde han have taget Guldstykkerne. Det hele er mig en Gaade!« Medens Reventlow var optagen af disse Tanker, havde Bardenfleth fjernet Irren fra Guldstykkerne. »Jeg skal nok tage mig af det, Du har fundet,« sagde han til Drengen. Der har Du en Rigsbankdaler i Findeløn.« Drengen tog med straalende Øjne Daleren, bukkede flere Gange takkende og løb med Kurven op til Svejtseren.

»Dolken,« ytrede Bardenfleth til Reventlov, »vil Prins Wilhelm vist nok blive glad over at kunne indlemme i sin Vaabensamling. Guldstykkerne bør vi vel lægge i Asminderød Kirkeblok?« »De kan ikke faa nogen bedre Anvendelse,« svarede Reventlow. »Naar jeg i Dag passerer forbi Kirken, skal jeg sørge for, at de bliver lagt i den.«

De to Herrer begav sig derpaa til Slottet. Ved Frokosten underholdt Prins Wilhelm af Hessen-Filippsthal sig livligt med Bardenfleth og Reventlow om Franskmændenes Indtagelse af Staden Algier, hvorom der nu var indløben udførlig Beretning.

Ved Solnedgang spadserede Bardenfleth i Marmorhaven. Da han kom til Dronningens Bakke, saa han en hvidklædt Kvindeskikkelse sidde paa dens Bænk: det var Geheimekonferensraadinde Brun. Da han kom hende nærmere, vinkede hun ad ham og indbød ham til at tage Plads ved Siden af hende. Han hilste først paa Hofmandsvis og satte sig.

»Her er smukt, Kammerherre Bardenfleth. Se, hvor pragtfuld Solen gaar ned i Purpurrødt, bag Grib Skov. Betragt de guldbræmmede Skyer« . . .

»Deres Naade kan tro, at jeg har set vidunderlige Solnedgange i Marokko« .... »I Marokko?« .... »Det var, da jeg i min Ungdom var paa Togt med Admiral Løvenørn.«

»Naar jeg her ser ud over Grib Sø, kommer jeg til at tænke paa Albanersøen med det krystalklare Vand og de skovkransede Bredder. Bjergene mangler rigtignok, men her er den samme alvorlige Stilhed, over Skoven hviler noget Drømmende, Hemmelighedsfuldt, Mystisk« ....

»Deres digteriske Genius løfter vist sine Vinger til en let Aftenflugt, Geheimekonferensraadinde.«

»Bardenfleth,« vedblev hun, »der er noget Mystisk i Naturen, i Menneskelivet; jeg har haft mange Beviser derpaa.«

»Og De har ikke befundet Dem i en Illusion?«

»Det sidste Forunderlige oplevede jeg her paa Fredensborg. Det kan være et Par Uger siden. Jeg overnattede paa Slottet. I Værelset, hvor jeg laa, hang et Portræt af den engelske Lady Arabella Harrington, der var her i Besøg for mange Aar siden og pludselig døde« ....

Bardenfleth blev i højeste Grad opmærksom og ventede i Spænding paa, hvad der nu vilde komme .... »Ved Midnat ... tænk Dem, Kammerherre .... vækkes jeg af Harpetoner, Værelset var stærkt oplyst, Lady Arabellas Portræt skinnede klart, med straalende Øjne og et yndigt Smil om Læben hilste hun en Skare vingede Genier, der med Roser i Haanden svævede frem og tilbage foran hendes Billede« ....

»Hvor mærkeligt,« sagde Bardenfleth, »og det var ikke en Drøm? .... »Det var den rene skære Virkelighed. Da lød tre dybe Klokketoner med samme Klangfarve som Laterankirkens Klokker, det Hele forsvandt, Værelset laa i Mørke!« .... »Det var et forunderligt Syn,« ytrede Bardenfleth. Han

sad en Stund som fordybet i sig selv; Begivenhederne for femten Aar siden gled ligesom forbi hans indre Blik.

Efter Aftentaflet var Selskabet samlet i Havesalen, hvis Fløjdør stod aaben ud til Haven, da Vejret var overordenlig mildt. Det var ikke maanelyst, men Himlen var klar og Stjernerne skinnede stærkt Lysekronernes Skær var dæmpet, saa Salen laa i en Belysning, der netop gjorde Sindet modtageligt for det Mystiske og Underfulde. Og denne Tilbøjelighed potenseredes, da Samtalen kom til at dreje sig om Ingemanns »Eventyr og Fortællinger«, i hvilke Gengangere, Varsler og Visioner spille en saa stor Rolle.

»Der gives i Naturen og Menneskelivet meget Gaadefuldt, der vel stadig vil blive uindgennemtrængeligt selv for den Kløgtigste,« sagde Prinsesse Juliane.

»Her paa Slottet,« bemærkede Grevinde Moltke-Bregentved, »er der sket mærkelige Ting. Natten før Enkedronning Juliane Marie døde, hørte man saaledes Orgelet ovre i Kirken spille Melodien: »Hvo ved, hvor nær mig er min Ende«, uden at nogen Dødeligs Haand rørte Tangenterne.«

»Ja,« udbrød Prinsessen, »og hvad skal man sige om det Syn, Dronningen havde paa Amalienborg kort forinden min salig Fader udaandede! Da hun traadte ind i Sygeværelset, saa hun aldeles tydeligt Frederik den Femte og min Moder sidde hver paa sin Side af hans Seng; min Moder holdt i sin Haand et sort Kors, paa hvilket Kongen pegede for den Døende. Hds. Majestæt var nær besvimet, men hun samlede sin Kraft og beherskede sig.«

»Noget af det Mærkeligste, jeg har hørt,« sagde Overhofmester Brockenhuus, »var dog den Vision, Landgrev Karl havde paa Louisenlund om Aftenen,

lige efter Kong Kristian den Syvendes Død.« »Det Syn har min Fader omtalt,« ytrede Bardenfleth. »Hs. Durchlauchtighed Landgreven,« vedblev Brockenhuus, »spadserede den Aften ved Slien. Det var efter Solnedgang. Luften var meget urolig. Skyerne drev for Vinden. Da saa han hinsides Skoven en vidunderlig Skyformation, der viste Kongen paa et castrum doloris. Den Afdøde, hvis Ansigtstræk var ganske tydelige, havde Kronen paa Hovedet. Og tænk, tre Stjerner skinnede gennem den ligesom Diamanter.«

»Var det ikke gribende og rørende!« udbrød Grevinde Moltke; hun fik Taarer i Øjnene. Alle Damerne var bevægede.

»Hvilket prægtigt Nordlys!« sagde med et Udtryk af Forbavselse Bardenfleth. Han pegede ud mod Nattehimlen, der for en halv Time siden var ganske lys, men nu var bleven mørkere. Hele Selskabet trængte sig sammen foran Havedøren og betragtede den pragtfulde Lyskrans, i hvilken rødt og gult var de fremherskende Farver. »Ved De, hvad Nordlys er?« spurgte Baronesse Pechlin Fru Brun.

»Det er Genskinnet af den Portal, som fører ind til Hesperidernes Have,« svarede Geheimekonferensraadinden. »Hesperiderne var Nattens Børn.« »Deres Naade er uforlignelig i mythologisk Kundskab,« sagde Prinsesse Juliane. »Deres kgl. Højhed smigrer mig,« svarede Fru Brun og nejede dybt.

»Grevinde Moltke,« ytrede Prinsessen, »forleden Aften hørte jeg den engelske Gesandts Frue foredrage en lille Sang af den irske Digter, Thomas Moore. Den hed »Vagtskudet«. Den vil De nok spille og synge for os?«

Grevinden nejede, tog Plads ved Klaveret og sang:

»O, husker Du den Solnedgang
Hin sidste Aftenstund.
Hvordan det fjerne Vagtskud klang
Henover mørkblaa Sund.
Med Dig i Tanker mangen Gang
En sildig Aftenstund
Jeg hører end det Vagtskuds Klang
Henover stormfuldt Sund.«

»De forstaar at lægge Sjæl i Deres Foredrag,« sagde Prinsessen.

»Jeg har hørt Catalani synge den,« sagde Baronesse Pechlin, »men hendes Kunst formaaede ikke at opveje den større Ungdomsfriskhed, der er i Deres Stemme.«

»Charmant sagt, Deres Naade!« udbrød Frederikke Brun.

En Time før Midnat traadte Bardenfleth ind i sine Værelser i andet Stokværk. De var to i Tallet og vendte ud mod Haven. I det første, Arbejdskabinettet, var Væggen beklædt med Malerier, deriblandt det omtalte Billede af Lady Arabella Harrington, som nu var blevet anbragt her. Det andet Værelse var et lille Sovegemak, hvori der stod en simpel Feltseng. Den Gæst, som sidst havde boet her, var Prins Steinfurt, der var beslægtet med Huset Hessen-Filippsthal.

Bardenfleth tændte Vokslysene paa Bordet i Arbejdsværelset, lukkede et Vindue op og aabnede sin lille Rejsekuffert. Han stoppede sin Shagpibe, hvortil han var vant fra sit Sømandsliv, og satte ved Hjælp af en Fidibus Ild paa den. Derefter fremtog han sin Dagbog og begyndte at nedskrive det vigtigste af, hvad han havde oplevet siden Solopgang. Udenfor afløstes Stilheden af Uro i Luften, af og til susede Træernes Blade for et let Vindpust, Esrom Søs Brusen hørtes tydeligt. Da Bardenfleth havde noteret Mødet med Bondedrengen og Købet

af Dolken, tog han denne frem af Kufferten, hvori han havde gemt den i et lille Futteral. Han pudsede den med et Stykke Skind og betragtede den nøje. Dens Klinge var ved Fæstet prydet med nogle Ornamenter, som tydede paa, at den var af orientalsk Oprindelse. Han satte dens Od mod Skrivetøjet og saa sig omkring. Hans Øjne faldt paa Lady Arabella, der var malet i en mørkerød Dragt med et Sølvsmykke paa det blonde Haar. Hun syntes at betragte ham med et strengt Blik.

Bardenfleth genoplevede nu i Erindringen Alt, hvad der var sket paa hin Julidag for femten Aar siden, da Slotsgartner Mansa havde ført ham til Lady Arabellas Lig, og da han sammen med Professor Schønheyder havde kørt det til den engelske Gesandtskabsbygning i København. At hun var bleven dræbt, var han overbevist om; men hvem havde gjort det? Han var heller ikke i Tvivl om, at det dræbende Saar var tilføjet med en Dolk, og var det maaske denne, han nu holdt i sin Haand? thi den var fundet lige i Nærheden af det Sted, hvor Liget havde ligget. Der hvilede et uindgennemtrængeligt Slør over det Hele. Politiets Eftersøgelser havde i det lange Tidsrum ikke ført til noget Resultat.

Bardenfleth lagde Dolken fra sig paa Bordet, stillede Piben i et sort Lerbæger, lukkede Dagbogen og satte sig tilbage i Armstolen. Udenfor i Parken raslede Vinden i Buskadset og Træernes Blade. Han saa igen op mod Lady Arabellas Billede. Det forekom ham, at hendes Blik var rettet mod Dolken.

Efter at Bardenfleth havde lukket Vinduet og slukket Lysene, begav han sig til Hvile. Fløjdøren til Arbejdsværelset havde han ladet staa aaben. Det var ganske mørkt, kun den hvide Dør, som førte fra Kabinettet ud til Gangen, kunde nogenlunde

tydelig skimtes fra Sengen. Stilheden afbrødes af Vindens Brusen og et Stueurs Dikken.

Bardenfleth kunde i Begyndelsen ikke sove. Han tænkte paa de Syner, hvorom der var blevet talt i Havesalen. Hans Fantasi kom i en Bevægelse, der afficerede hans Nerver. Men gennem Reflexion blev han Herre over Stillingen, saa at der indtraadte Havblik i hans Sind; i samme Nu faldt han i Søvn.

Men den blev kun af kort Varighed. Han var lige i Færd med at drømme, da han, som det forekom ham, vaktes op af et heftigt Vindstød, der bragte Vinduesruderne til at klirre og Fløjdøren til at knage. Det var, som om Uret gik i Staa. Pludselig viste en Lysstribe sig i den hvide Dør; denne aabnedes og en Kvindeskikkelse, iført en sid hvid Kjole med et fra Nakken nedhængende sort Slør kom til Syne. Fra Skikkelsen udgik en Glans, der kastede et mat Skær over Genstandene i Kabinettet. Bardenfleth, der ligesom gennemisnedes, fulgte med stirrende Blikke det hele Optrin. Med langsomme Skridt nærmede Skikkelsen sig Bordet, dens store, blaa Øjne funklede; pludselig forsvandt Portrætmaleriet i en sort Taage. Skikkelsen greb Dolken, vendte den mod sit Bryst, en Blodplet kom til Syne paa dette. Derefter vendte den sig om mod Bardenfleth med et Blik, fra hvilket et Skær af Fred og Forsoning udgik. Han genkendte i Trækkene Lady Arabella.

Pludselig forsvandt Skikkelsen, idet Uret slog Et. Værelserne laa atter i Mørke. Bardenfleth faldt hen i en halvt bedøvet Tilstand. Da han vaagnede op af denne, var det Daggry. Han stod op og fandt Alt, som han havde forladt det om Aftenen. Han førte gerne med sig, naar han var paa Rejse, et neurotisk Middel. Dette tog han nu, hvorefter han fandt en velgjørende Hvile.

Tidlig Formiddag lod Grev Reventlow sig melde og tog efter Bardenfleths Anmodning Plads i Arbejdskabinettet.

Han tog Dolken, der laa paa Bordet, og betragtede den opmærksomt. Han fandt i Klingens Ornamentering to i hinanden indviklede Slanger, der med opspilet Gab stirrede mod hinanden, men der skulde et eget heldigt Blik til at faa Billedet frem. Dette, tænkte Reventlow ved sig selv, er et Symbol paa Lidenskaben hos Mennesket: i det Ondes Tjeneste virker den dræbende som Slangens Gift. Maaske har denne Dolk været Redskabet til Udførelsen af en Mørkets Handling. Reventlow kom, idet han lagde Dolken fra sig, til at se paa Lady Arabellas Portræt: det var ligesom han i hendes Blik læste Stadfæstelsen af sin Formodning.

Kammerherre Bardenfleth traadte ind i Kabinettet til ham; han havde et blegt, anstrengt Udseende. Reventlows Spørgsmaal om hans Befindende besvarede han kort med Ytringen om, at han havde været plaget af en urolig Drøm, der havde grænset nær til Feberfantasier.

Grev Reventlow meddelte ham, at han var kaldet til Udenrigsminister Schimmelmann og skulde snarest muligt afrejse til sin Post i Rio de Janeiro. Han kom nu for at tage Afsked med Bardenfleth, hvem han fremdeles ønskede en lang heldbringende Virksomhed i Kongehusets Tjeneste. Efter Prins Ferdinands Ægteskab med Prinsesse Karoline, tilføjede Greven, vilde Bardenfleths Kraft blive endnu mere beslaglagt end tidligere, men han var jo en hærdet Sømandsnatur, der forstod at klare de vanskeligste Situationer.

Herpaa svarede Bardenfleth Intet. Efter et Øjebliks Tavshed udbrød han: »Gid Deres diplomatiske Virksomhed paa den anden Hemisfære maa blive til vort Fædrelands Lykke! Nu, da De til-

træder en lang Rejse, og vi formodentlig vil være for længere Tid skilt fra hinanden, beder jeg Dem om at medtage en Erindring om vort Ophold her paa Fredensborg.« Med disse Ord rakte Bardenfleth Reventlow Dolken.

»Kammerherre Bardenfleth,« sagde Greven, idet han som Tegn paa Tak trykkede hans Haand, »denne Erindring har stor Affektionsværdi for mig.«

Derpaa trak Grev Reventlow sig tilbage. Han gensaa aldrig mere Kammerherre Bardenfleth.

* * *

I Rio de Janeiro var Grev Frederik Reventlow i fire Aar som Generalkonsul og Chargé d'affaires. Han var en velset Gjæst hos Kejser Pedro den Første i den korte Tid, det varede, inden han frasagde sig Brasiliens Throne til Fordel for sin Søn og begav sig til Europa for at kæmpe for sin Datter Donna Marias Ret til Portugals Krone. Det interesserede Kejseren i høj Grad at tale med Reventlow om de skandinaviske Lande, der kun stod taaget for hans Bevidsthed. Don Pedro vidste, at det danske og det portugisiske Kongehus en Gang i den fjerne Middelalder havde været knyttede til hinanden ved Slægtskabets Baand. Han kendte Navnet Dronning Berengaria, Valdemar den Andens Dronning, men anmodede Reventlow om at fortælle ham noget nærmere om hende. Greven vilde, med Hofmandens Takt, ikke saare Hs. Majestæt ved at gengive overfor ham det mørke Billede, som Folkevisen tegner af Berengaria i Modsætning til Dronning Dagmar. Han svarede blot, at Overleveringen kun havde bevaret to Ting om den portugisiske Prinsesse, nemlig: at hun var Datter af Kong Sancho den Første, og at hun havde udmærket sig ved en overordenlig Skønhed.

Kejser Pedro den Første berørte nogle Gange overfor Reventlow, at hans afdøde Gemalinde, Kejserinde Leopoldine, havde interesseret sig meget for en ung Dame, Komtesse Franciska Esterhazy, der havde besøgt det danske Hof og underholdt Kejserinden med Skildringer af dette. Komtessen var nu i et Kloster i Rio de Janeiro. Denne Meddelelse hørte Reventlow naturligvis med spændt Opmærksomhed. Han erkyndigede sig om Komtessens Opholdssted og fik at vide, at hun var i Nonneklostret Santa Thereza.

Greven ønskede at se denne Kvinde, hvis Navn betegnede et af de mærkeligste Blade i hans Livshistorie. I Kraft af sin officielle Stilling skaffede han sig gennem Priorinden lettelig Adgang til hende. Ved en Undtagelse fra Reglen maatte hun modtage ham i sin Celle, til hvilken han førtes af to Nonner, der under hans Samtale med hende forblev udenfor Døren.

Reventlow traadte ind i en rummelig Celle, i hvilken Møblementet indskrænkede sig til en Seng, et Bord og en Stol; men paa Væggen hang et stort Krucifix af Elfenben og et stort Madonnabillede, stukket i Kobber. Paa Bordet var opstillet flere Bønnebøger, i simple men kostbare Bind. En Armstol, bestemt for Greven, var bragt ind i Cellen. Det var Eftermiddag. Gennem det aabne Vindu skinnede den klare blaa Himmel, og en stærk Duft fra Blomsterne i Klosterhaven fyldte Rummet.

Komtesse Esterhazy, der ved Reventlows Indtræden sad paa Stolen, viste sig og nejede dybt. Hun var iført en mørk Kjortel og havde paa Hovedet en sort Hue, hvortil et Slør var befæstet. Hendes Haar var graasprængt, og Ansigtstrækkene ældede, men de mørke Øjne havde bevaret deres Glans, skønt hele hendes Udseende bar Vidnesbyrd om, at hun havde haft alvorlige Sjælekampe.

Reventlow tog Plads i Armstolen. Efter at han havde udvekslet nogle Ytringer med hende om det Møde, de havde haft med hinanden i Wien under Formælingsfestlighederne, gik Reventlow over til at genkalde Minderne fra Opholdet paa Fredensborg for en halv Menneskealder siden.

Da han nævnte Lady Arabella Harrington, saa han, at det gjorde et stærkt Indtryk paa Komtessen, men han satte det kun i Forbindelse med den Sorg, som Tabet af en Veninde altid vækker.

»Jeg har, Komtesse,« sagde Reventlow, »en mærkelig Erindring fra Fredensborg Park. Det er en Dolk; den blev funden i et hult Træ paa den Høj, hvor Lady Arabella plejede at sidde, naar hun malede Akvarelbilleder.« Han tog op af Brystlommen et Etui, hvori Dolken laa. Han viste hende denne. Hun greb den og kastede den med et vildt Udtryk af Smerte paa Bordet. Reventlow forbavsedes over den pludselige Forandring, der foregik med hende, og blev forfærdet, da hun kastede sig paa Knæ foran ham og udbrød:

»Med denne Dolk dræbte jeg Arabella Harrington, jeg og ingen Anden! I Aarene lange har jeg gjort Bod; jeg har bedet det guddommelige Forsyn om Tilgivelse for min Synd; jeg har vendt Verden Ryggen for i Klostrets Ensomhed at anraabe Guds Naade om Frelse for min Sjæl!«

»Franciska Esterhazy!« stammede Reventlow dybt greben af, hvad han hørte, »hvilken rædselsfuld Tilstaaelse!«

»Ved Synet af Dem følte jeg en uimodstaaelig Trang til at bekende, hvad jeg hidtil har holdt skjult for Alle; det var Skinsyge over Forholdet mellem Dem og Arabella, der opflammede mig til Mordet!«

Komtessen skjulte sit Ansigt i Hænderne og hulkede. »Hellige Maria, Guds Moder,« sagde hun

derefter med sagte Stemme, »bed for os Syndere, nu og i vor Dødsstund. Amen!«

I det samme lød Klosterklokken, der kaldte til Ave. Reventlow, paa hvem hele dette Optrin gjorde et overvældende Indtryk, forlod hurtigt Cellen. Han var stum og forvirret. I denne Sindstilstand glemte han at tage Dolken med sig.

Et Par Dage efter fik han gennem Priorinden Meddelelse om, at Franciska Esterhazy havde omskiftet det Jordiske med det Himmelske. Grevinde Reventlow søgte nærmere Oplysninger om hendes Endeligt. Hun erfarede da, at Komtessen var funden død med en Dolk i Brystet: hun havde dræbt sig selv. — — — —

XIII.

Henved 11 Aar efter denne Katastrofe besøgte Reventlow Kjøbenhavn, men i Mellemtiden var der foregaaet en Forandring i hans Stilling, idet han 1834 var bleven forflyttet fra Rio de Janeiro til det portugisiske Hof i Lissabon som Chargé d'affaires. Reventlow var velset af den unge Dronning Maria da Gloria, der fra sin Barndom mindedes ham i Brasilien og vidste, at hendes Fader, Kejser Pedro, havde sat Pris paa ham. I de sex Aar, Reventlow var i Portugal, lærte han Laadet og Befolkningen grundigt at kende. Han forstod at fortælle livligt og anskueligt, hvad han havde oplevet eller hørt. Især gav han interessante Skildringer af det afskyelige Regimente, Dronning Marias Onkel, Don Miguel havde tilrevet sig i Aarene nærmest forud for hendes Tronbestigelse.

Efter sin Ankomst til Kjøbenhavn modtog Reventlow under sin Audiens hos Kristian den Ottende Vidnesbyrd om, at den kongelige Herre havde som Souveræn bevaret sin gamle Yndest for ham, og det var et stort Bevis paa Tillid, at Gesandtskabsposten nu blev tilbudt ham. Reventlow, der aflagde officielle Besøg hos Kongefamiliens forskellige Medlemmer, blev under Samtalerne med disse ofte vemodig stemt, naar Æmnet var de under hans Fraværelse bortgangne Personer. Den ædle Enkedronning Maria levede stadig i Minderne fra Frederik VI's Tid; naar hun talte om sin Gemal og sine Forældre, der var døde nogle Aar før ham, kom Taarerne hende i Øjnene. Hun havde tilbragt saa mangfoldige venlige Timer i Hjemmet paa Gottorp og Louisenlund.

Grev Reventlow fremstillede sig paa Fredensborg hos Prinsesse Juliane. I Løbet af de 11 Aar, han havde været i Brasilien og Portugal, var hun bleven Enke. November 1834 var hendes Gemal, Prins Vilhelm af Hessen Filippsthal død.

»De husker nok,« sagde Hds. kgl. Højhed til ham, »den elskværdige Prins med det milde Øje og den klare Forstand«?

»Hans Fortjenester som Kavalleriofficer vare store,« svarede Reventlow.

»Den østerrigske Feltmarskal Sahwarzenberg berømmede ham som saadan,« udbrød Prinsessen. Hun taug et Øieblik, sukkede og yttrede: »Nu hviler min kære Gemal i St. Petri Kirkes Kapel«.

Reventlow spadserede i Parken sammen med Prinsessens Hofkavaller, Kammerjunker Berner. Denne henledede Samtalen paa Bardenfleth.

»De kendte Admiral Bardenfleth, ikke sandt, Grev Reventlow? Det er nu omtrent otte Aar siden, han døde.«

»Vi var Venner, Hr. Kammerjunker,« sagde Reventlow. Han kom til at tænke paa Skilsmissen fra

Bardenfleth for flere Aar siden, da denne gav ham den skæbnesvangre Dolk.

»Admiralen skal en Gang have haft et mærkeligt Syn ved Nattetid, her paa Fredensborg, et kvindeligt Genfærd,« sagde Berner. »Baronesse Pechlin skal vide, hvori det egentlig bestod, men hun vil ikke fortælle det til Nogen.«

»Maaske et Foster af Bardenfleths Sømandsfantasi,« yttrede Reventlow. Hans egen Vision for sex og tyve Aar tilbage stod i dette Øjeblik levende for ham; men det var hans Overbevisning, at det ikke havde været et tomt Skin.

Om Eftermiddagen gik Reventlow ved Siden af Prinsessens Hoffrøken, Baronesse Pechlin, gennem Slottets øverste Stokværk. Forgæves spejdede han efter Arabellas Billede.

»Jeg saa ikke, Baronesse,« sagde han, da de efter Vandringen traadte ind i et lille Kabinet, »Portrætet af Lady Harrington, vor fælles Veninde, med hvem vi tilbragte skønne Dage her paa Fredensborg for sex og tyve Aar siden«.

»Det er forlængst, som en Gave fra Prinsessen, sendt til hendes Slægtninge i England.«

»Saa er der vel ikke mere noget Minde om hende her paa Slottet?«

»Nej, Grev Reventlow, kun det, som vi bevarer i vor Erindring.«

»Da vi, Baronesse, gik igennem Kabinettet, hvor Lorenzens Portræt af Kommandør Fischer hænger, kom jeg til at tænke paa Admiral Bardenfleth, med hvem jeg der tog Afsked for elleve Aar siden. Man fortalte, at Admiralen den Gang havde et Syn her.« Reventlow saa spørgende paa Baronessen.

»Et Syn, Hr. Greve?«

»Ja, et kvindeligt Genfærd.« Da Baronessens Holdning tydede paa, at hun vilde svare undvigende, sagde Reventlow:

»Jeg har selv, Baronesse, havt en Vision her for mange Aar siden, før jeg tiltraadte en Rejse til Wien. Lady Arabella Harrington, hvis Skæbne De kender, viste sig for mig« . . . .

»Det var ogsaa hende, Bardenfleth saa,« tog Baronessen hurtigt til Orde. »Hun døde saa pludseligt,« tilføjede hun langsomt, »der var ligefrem noget mystisk ved hendes Død; vi fik ingensinde Enkelthederne ved den at vide«.

Reventlow overvældedes i dette Øjeblik ved Tanken om Komtesse Esterhazy. Han saa hende staa for sig i Nonnedragten; hun strakte Armene ud mod ham og betragtede ham med et smertefuldt Blik, der tyktes ham at indeholde en Bøn om Taushed.

»De er nok fraværende, Hr. Greve,« udbrød Baronessen forundret.

»Tilgiv mig,« svarede Reventlow. »Mine Tanker var netop optagne af Lady Arabella. Men jeg siger: Requiescat in pace!«

* * *

Forinden Grev Reventlow begav sig til sin Gesandtskabspost i London, havde han flere Samtaler med Udenrigsministeren, Krabbe Carisius, der i mange Aar havde siddet i Regeringen. Ministeren var nu en Mand paa halvfjerds Aar, der havde henlevet sine Dage som ugift og, ubekymret for Familieinteresser, helt og holdent havde kunnet hellige sig Diplomatien. Han nød almindelig Anseelse for den Dygtighed og Klogskab, hvormed han havde repræsenteret Danmark i Stockholm den Gang, da Kong Karl Johan talte om at annektere Sjælland. Men det liberale Parti var ham en Torn i Øjnene; thi han var en erklæret Tilhænger af den kongelige

Enevælde og kunde ikke forsone sig med Stænderinstitutionen.

Geheimeraad Krabbe Carisius havde Sans for Kunst og Litteratur. Naar han havde talt med Reventlow om politiske Spørgsmaal, deriblandt særlig om det slesvigholstenske, morede det ham at dvæle ved Minderne fra det Brunske Hus i Bredgade og paa Sofienholm. Fem sex Aar var nu hengaaede, siden Graven havde lukket sig over Konstantin Brun og hans æstetiserende Hustru, Digterinden Frederikke, født Münter. Ligesom Reventlow havde han personlig kendt begge, og ligesom Reventlow var han overbevist om, at den burschikose Tone vilde vinde mere Terræn blandt Forfatterne, efter at det Brunske Hus med dets fine, slebne Former, dette Midtpunkt for beaux esprits, nu havde ophørt med at existere.

Hos Krabbe Carisius kom med lange Mellemrum en ejendommelig Gæst, Prins Ernst, en Broder til den afdøde Filippsthal. Han havde som russisk Officer mistet sit ene Ben i Slaget ved Beresina og havde en Aarrække opholdt sig her i Landet, hvor han boede paa Skodsborg. Prins Ernst var glad ved at træffe sammen med Reventlow; thi denne havde under sin Virksomhed som Chargé d'affaires ved Hoffet i Lissabon hørt mange Anekdoter om den skrækkelige Don Miguel og om dennes neroniske Tilbøjeligheder, hvilke han fortalte Hs. Durchlauchtighed. Prinsen gøs, naar Reventlow skildrede, hvorledes Don Miguel lod sine Modstandere blandt Aristokratiet indespærre i underjordiske Fængsler og med infernalsk Glæde skjult iagttog de lænkede som her væltede sig i Skarn og Smuds. Overhofmesterinde Rosenørn havde af Afsky nær faaet et Tilfælde ved Reventlows drastiske Skildring af det stormfulde Optrin ved det portugisiske Hof, da Don Miguel affyrede sin Pistol mod sin Søster, Infantinde

Isabella, fordi hun ikke vilde udlevere ham sine Diamanter. Hvad Reventlow meddelte om denne portugisiske Usurpator var i nogen Tid Konversationsstof i Hofkredsene.

* * *

En ny Verden, straalende og rig, aabnede sig for Reventlow ved det engelske Hof, der efter Dronning Victorias Tronbestigelse og hendes Ægteskab med Prins Albert af Sachsen-Koburg-Gotha var bleven forynget. Her hensattes Reventlow i et af det internationale Diplomatis Centrer, og her kom han i Berøring med Personligheder, som glimrede ved mange Aars politisk Erfaring og parlamentarisk Begavelse. For en Diplomat kunde der ikke tænkes nogen ypperligere Skole. Den ene store Hoffest fulgte efter den anden; der hengik næsten ikke noget Aar, uden at en af Kontinentets store Monarker gæstede den britiske Hovedstad. Her saa Reventlow Frederik IV af Preussen, Kejser Nikolaus af Rusland og den franske Konge Ludvig Filip. Ethvert af disse Besøg betegnede en Epoke i Hoffets Annaler. Derimod var der en Begivenhed, som ikke officielt noteredes i disse, da Hoffet holdt sig tilbage, men som alligevel, selv fra et Hofstandpunkt frembød den største Interesse, nemlig: den Visit, som Arvingen til det legitime franske Kongedømme, Greven af Chambord, aflagde i London. Reventlow fulgte med Opmærksomhed den Pilgrimsfærd, som Vendées og Bretagnes Adel til foretog Belgrave Square for at hylde Henrik V.

I London indførtes Reventlow hos Viscount Palmerston, Descendenten af den fra Kong Vilhelm III's Dage berømte William Temple, Statsmanden og Forfatteren. Mellem Palmerston og Reventlow udviklede sig nu et personligt Venskabsforhold, hvortil

deres Bekendtskab for mange Aar tilbage, da Greven første Gang besøgte England, medvirkede. Vicomten, der et Decennium havde ledet den engelske Udenrigspolitik, var nu Fører for den liberale Opposition i Underhuset. Denne Rolle lagde vel megen Beslag paa hans Kraft, men han havde dog Tid til overs til Selskabslivet. I sit Landsted Broadlands i Hampshire, i Nærheden af Soupthampton, samlede han en udsøgt Kreds omkring sig. Her kom Reventlow sammen med den østerrigske Gesandt, Fyrst Poul Esterhazy, en pragtfuld og galant Herre, der roste sig af sine mange Eventyr med Kvinder. Interessen for hans Person var stegen derved, at han var optraadt som den østerrigske Adels Repræsentant ved Napoleons Formæling med den østerrigske Erkehertuginde Marie Louise, og senere havde han været den engelske Regents, den senere Georg IV's Konfident i dennes Amouretter. Reventlow havde i sin Tid, hvad vi fra det tidligere vil mindes, hilst paa Grevens Fader hos Metternich i Wien. Da Gesandten følte sig tiltalt af den danske Diplomat, var Bekendtskabet mellem dem snart sluttet, og længe varede det ikke, før de fandt rigtig Behag i hinandens Selskab. Esterhazy førte Reventlow sammen med en kunstnerisk Notabilitet, der den Gang var søgt i de diplomatiske Kredse, thi han sad inde med en Fond af pikante Anekdoter: det var Skuespilleren, Charles Kean. I Selskab med ham besøgte Esterhazy og Reventlow hyppigt de fashionable Almacks Baller i King Street. Kean lyttede med levende Interesse til den danske Diplomat, naar denne fortalte ham om Opførelsen af Alexander Dumas' Drama »Kean«, paa det kgl. Teater i Kjøbenhavn, hvori hvori Vilhelm Holst havde henrykt Publikum ved sit i psykologisk Henseende dygtigt anlagte Spil.

Reventlow tilbragte paa Broadlands Timer og

Dage, rige paa aandelig Nydelse. Lord Palmerston havde efter sine Forfædre arvet en ypperlig Malerisamling, i hvilken den italienske, flamske og hollandske Skole var repræsenterede. Reventlow opholdt sig under sine Besøg ofte i Malerisamlingen. Naar han havde betragtet Kunstværkerne lige indtil han følte sig træt, tog han Plads ved et Vindu i Selskabsværelset og betragtede den dejlige Park med dens skønt grupperede Buskadser. Han fulgte med Øjet den lille Flod Tests Slyngninger gennem Parken og tænkte paa, at her havde Kong Vilhelm III under en Visit hos Sir William Temple fisket Foreller sammen med denne.

Lord Palmeston var ikke saaledes som Disraeli, Gladstone og Derby Forfatter, men han fulgte nøje med deres literære Præstationer. Han leverede en fortræffelig Kommentar til den førstnævntes Roman »Coningsby«, hvis Typer han genkendte fra det virkelige Liv og paapegede. Reventlow skyldte for en væsentlig Del sin engelske Ven den Fortolkningskunst, hvoraf han var i Besiddelse med Hensyn til Serien af Disraelis Fortællinger; men han havde ogsaa i den Retning modtaget oplysende Vink af Lady Palmerston, Enke efter Grev Cowper. —

En Eftermiddag havde Reventlow et meget interessant Møde paa Broadlands: han traf nemlig sammen med Baron Foster og hans Hustru, den i sin Ungdom saa smukke Albinia Hobart. Foster, der har spillet en vigtig Rolle i den foregaaende Del af denne Fortælling, havde siden 1824 beklædt Posten som engelsk Gesandt ved det sardinske Hof i Turin. Nu havde han opgivet den diplomatiske Virksomhed og levede som Privatmand. Han, der tidligere udmærkede sig ved et spillende Lune og en flydende Konversation, var nu meget ordknap og indadvendt. Der var ligesom et Præg af Tungsind paa hans

Ansigt, og vi tilføje, at han senere kom til at lide af Monomani.

Grev Reventlow og Lady Foster dvælede i deres Samtaler ved deres fælles Erindringer fra Danmark, der nu laa mange Aar tilbage i Tiden. Sofienholm og Fredensborg vare hyppigt de Midtpunkter, hvorom Konversationen drejede. Ladyen mindedes med stor Sympathi Prinsesse Juliane. Det morede hende at fremdrage Træk af Frederikke Brun, for hvis poetiske Talent hun nærede en vis Estime.

En Eftermiddag spaserede Lady Foster sammen med Reventlow i Broadlands Park. Himlen var klar, Solen stundede mod sin Nedgang, i Østen begyndte enkelte Stjerner at titte frem, nogle Svaner gled stille hend ad Floden Test, hvis Overflade lignede et Spejl. Samtalens Æmne var de selskabelige Sammenkomster paa Fredensborg i Tiden omkring Frederik VI's og Dronning Maries Salvings- og Kroningsceremoni.

»Lad os,« Hr. Greve, »tage Plads paa Bænken der henne under det store Lindetræ«.

Da de havde sat sig, yttrede Lady Foster: »Blandt Minderne fra hine Dage er der altid et, jeg tænker tilbage paa med Sorg, det er Arabella Harringtons pludselige Død. Min Mand har ingensinde villet meddele mig noget derom.«

»Der var ganske vist noget mystisk ved denne Historie,« bemærkede Reventlow.

»Jeg var fraværende fra Gesandtskabet, da den indtraf; jeg var paa et Herresæde i Skaane, med hvis Ejer en Veninde af mig var gift.«

»Hvad sagde Arabella Harringtons Forældre?« spurgte Reventlow.

»De er forlængst døde. Hun, der var deres eneste Barn, hviler paa Kirkegaarden, ved deres Side.«

»Mindet om hende vil stedse være mig helligt,« sagde Reventlow, han saa alvorsfuldt hen for sig.

»Erindringen om Arabella Harrington,« tog Lady Foster til Orde, bringer mig til at tænke paa en lille Fortælling af Gehejmeraadinde Brun.«

»Det skal interessere mig at høre den.«

»For en halv Snes Aar traf jeg ved Genfer Søen sammen med vor Gehejmeraadinde og Digterinde. Vi talte naturligvis ofte om vore Sammenkomster paa Fredensborg hos Prinsesse Juliane. Med særlig Interesse mindedes vi en Soirée, ved hvilken Lady Arabella sang saa henrivende og Komtesse Esterhazy deklamerede saa beundringsværdigt . . . .

»Komtesse Esterhazy!« udbrød Reventlow ligesom i Selvforglemmelse. Han fattede sig og sagde spørgende: »Veed De, at Lady Foster, at hun er død?«

»Nej, Grev Reventlow, hvor og naar?«

»For henved 12 Aar siden, som Nonne i et Kloster i Rio de Janeiro.«

»Som Nonne! Ja, Komtessen var en excentrisk Kvinde! Men nu skal De høre noget Mystisk om den anden, Lady Arabella, noget Mystisk, som Fru Brun oplevede. Hun, Gehejmeraadinden, sov i et Værelse paa Slottet, hvori der hang et Portræt af Arabella Harrington. Da vaagner Fruen, kan De tænke Dem, ved Midnat; hun hørte Harpetoner, Portrætet tilsmilede, i stærk Belysning, en Engleskare, der svæver forbi det; Gehejmeraadinden tabte Besindelsen og sank hen.«

»Det Mystiske virker paa os med overvældende Magt,« bemærkede Reventlow. Hans Tanker dvælede ved det Syn, har selv havde oplevet.

Solen var imidlertid, blandt guldbræmmede Skyer, sunken helt ned i Horizonten. Den vestlige

Himmel luede i et rødt Skær, over Parken hvilede en dyb Stilhed, der af og til afbrødes af en Kornlærkes Kvidren. Lady Foster og Grev Reventlow rejste sig og gik hen til Hovedbygningen, i hvis Porticus den daværende franske Gesandt ved det engelske Hof, Sainte Aulaire, stod. Det interesserede altid Reventlow at tale med Gesandten, der havde gjort historiske Studier og skrevet et Værk om Frondene Krigen under Ludvid XIV. Gesandten havde iøvrigt gennem sin første Hustru staaet i nærmere Forhold til Huset Glücksborg. Sainte Aulaire benyttede Lejligheden til at tale med Reventlow om dette.

Ved Aftensbordet var Lord Palmerston, som sædvanlig, livlig og underholdende som Vært. Han fortalte Anekdoter om den russiske Diplomat, Grev Pozzo di Borgo, en født Korsikaner, der efter Viscountens Udsagn væsenlig havde udmærket sig ved to Ting, nemlig: Had mod Napoleon og Virtuositet i Tillavning af Kartoffelsalat.

Efter Souper'en foredrog Lady Foster til Klaverakkompagnement nogle italienske Folkemelodier, som hun havde lært under sit Ophold i Turin.

Det var sent, da Selskabet skiltes fra hinanden og begav sig til Ro. Grev Reventlow fulgtes til sit Værelse af en gammel Tjener, der var graanet i Tjenesten paa Broadlands.

Da Reventlow traadte ind, faldt Lyset paa et Portræt, der strax gjorde et dybt Indtryk paa ham: det var det samme Billede af Lady Arabella Harrington, hvilket han i sin Tid havde set paa Fredensborg.

»Har dette Portræt hængt længe her?« spurgte Reventlow Tjeneren.

»Viscounten arvede det for en Række Aar siden efter en Ven,« lød Svaret. Tjeneren tændte derefter

to Vokslys, som stod i to pragtfulde Broncestager, som var gammelt Arvegods.

Da Grev Reventlow var ene, betragtede han længe Lady Arabellas Portræt; han fordybede sig i de Erindringer om Fredensborg, som det vakte og faldt i en let Slummer.

Det forekom ham i Drømme, at han gik i Malerigalleriet i Chatsworth, Hertugen af Devonshires Herresæde. Fru Frederikke Brun kom imod ham, førte ham ved Haanden ned gennem Galleriet og standsede, idet hun pegede paa et Portræt af Arabella. I det samme lød Orgeltoner fra det hertugelige Kapel .... Reventlow vaagnede ....

I et straalende Skær, mod hvilket Lysene i Stagerne brændte mat, hang Arabellas Billede. Hun betragtede Reventlow med Øjne, i hvis Blik laa Fred og Forsoning. Han stirrede paa hende og følte sig først ligesom hendragen til hende. Men derefter kom han til klar Bevidsthed og overfaldtes strax af en uhyggelig Frygt, der ligesom tilslørede hans Blik.

Han rejste sig hurtigt; alt var forsvundet; Voxlysene vare brændte langt ned; det store Værelse laa i Halvmørke; men paa Østens Himmel tegnede Dagen sin første lyse Stribe.

Grev Reventlow iførte sig sin lette Sommerfrakke, tog Hatten, slukkede Lysene og begav sig ad en lille Sidetrappe, der stod i Forbindelse med Korridoren, ned i Parken. Her betragtede han fra den Bænk, hvor han Eftermiddagen før havde siddet sammen med Lady Foster, Solopgangen paa den klare Sommerdag og grundede over Nattens Syn.

»Vi ser Dem vel snart igen her paa Broadlands, kære Greve,« sagde Lord Palmerston, da han ved Afskeden trykkede hans Haand.

»Det gør De, Viscount Palmerston,« svarede Reventlow, »og da skal jeg fortælle dem en mærkelig

Historie om Portrætet af Lady Arabella Harrington, det interessante Billede, som hænger deroppe i første Stokværk. De natlige Timer, jeg tilbragte der, kaldte gamle Minder tilbage i min Bevidsthed, og bragte mig i en mystisk Tilstand, hvor Drøm og Virkelighed vidunderlig gled over i hinanden.«

